

Ác Độc Nữ Xứng

Contents

Ác Độc Nữ Xứng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	21
14. Chương 14	22
15. Chương 15	24
16. Chương 16	25
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19	30
20. Chương 20	31

Ác Độc Nữ Xứng

Giới thiệu

Bài này đảo điên, đảo điên lại đảo điên! Vì sao nữ xứng yêu nam chủ đến chết đi sống lại, lại bởi vì t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-doc-nu-xung>

1. Chương 1

Công ty trò chơi Internet nổi tiếng Đỗ Tường Hoàn thuộc tập đoàn Đỗ Thị gần đây đã khai phá ra một thể loại trò chơi hoàn toàn mới: Trò chơi thực tế ảo “JJ Suy Diễn”, dung hợp những ngôn tình tiểu thuyết nổi tiếng trên mạng, cùng tình tiết thiên lôi cầu huyết, thỏa mãn nhu cầu của đa dạng thiếu niên nam nữ hảo sắc, nhờ đó tạo thành trào lưu mới, dẫn đầu ở thành H. Hôm nay, ngày 11 tháng 11, công ty Đỗ Tường Hoàn thông báo tuyển dụng một nữ chủ, một nam chủ, một nam xứng. Ba người may mắn này sẽ được thử nghiệm chơi đầu tiên, nếu biểu hiện tốt, biên kịch sẽ dựa vào đó mà sửa lại những tình tiết trong kịch bản cũ, cân nhắc phiên bản NP. “Phóng viên Y Y thuộc đài truyền hình Trung Hoa đưa tin về hiện trường nơi tuyển dụng.” “Chúng ta có thể nhìn thấy quang cảnh nơi đây, người ta tấp nập, chỉ toàn thấy đầu người, dòng người chật chội, ngựa xe như nước, ba đào mãnh liệt.....” (*ba đào: chìm nổi, gian truân)

Người quay phim chọc chọc Y Y, ý bảo cô không cần lại thể hiện thân phận tài nữ hệ Tiếng Trung của mình. Vì thế trước TV, người xem hoảng sợ nhìn một bàn tay bỗng nhiên vươn ra, chạm vào hông nữ phóng viên, đây là quỷ rối x trắng trợn! Trước mặt dân chúng cả nước, nữ phóng viên bị quỷ rối, thiếu nhi không nên xem ! Trên màn hình, Y Y trấn định tự nhiên hất tay kẻ quỷ rối, tiếp tục tận sức vì chức trách của mình: “Tiếp theo chúng ta sẽ vào phòng tuyển dụng, xem thử các thao tác như thế nào” Màn ảnh cắt, vài vị soái ca mỹ nữ mang theo truyền cảm khí tiến vào trò chơi, phía sau mỗi người đều có một vị mỹ nữ thành phần tri thức theo dõi màn hình. “Có thể cho chúng tôi xem, đến tốt cùng là có những tình tiết cầu huyết nào không.....” Màn ảnh chiếu tới màn hình máy tính. Máy thứ nhất “Vì sao... vì sao chàng không chịu quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái? Chỉ cần chàng nhìn ta, ta lập tức triệt binh.” Nữ chủ kêu khóc thảm thiết động lòng người, than thở khóc lóc, chỉ còn thiếu quỳ xuống ôm chân nam chủ. Nam chủ ngồi trên xe lăn, ánh mắt trống rỗng. Y Y tức giận kêu: “Nữ nhân xinh đẹp thâm tình như vậy mà cũng không cần, nam nhân này mắt bị mù sao?” Mỹ nữ giám sát lạnh tanh nói: “Hắn vốn chính là người mù, bất quá nữ chủ không biết.” Máy thứ hai “Người thế nhưng... thế nhưng lại hạ xuân được ta... đừng tưởng rằng như vậy, ta... ta sẽ theo người. Trong trái tim ta chỉ có một mình Khiêm ca ca. Người cho dù có được thân thể ta cũng không có được tâm của ta!” Nữ chủ sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt mê ly, thanh âm nói chuyện cũng phát run. Trong phòng, nam xứng chậm rãi tới gần nàng, giọng nói tràn đầy thống khổ: “Linh nhi, ta biết như vậy sẽ làm tổn thương nàng, nhưng ta.....” Lời còn chưa dứt, nam chủ đá cửa tiến vào, phi thân ôm lấy nữ chủ: “Linh nhi, nàng không phải sợ, ta ở đây.” Nữ chủ yên tâm gật gật đầu, ngất đi. Y Y phát ra đồng tình “Chắc chắc” Khổ, nam xứng đáng thương kia bị đá bay đến tường, ngã xuống nằm bẹp như gián. Máy thứ ba “Chàng không tin ta?” Nữ chủ nắm tay hai tay run rẩy. “Không phải ta không tin nàng, mà là nàng căn bản là không cần sự tín nhiệm của ta! Ta hỏi nàng, vì sao nàng trúng kịch độc, lại không đến tìm ta mà là tìm hắn?! Vì sao vừa rồi hắn cùng nàng lại ngủ trên một giường?!” Nam chủ từng bước ép sát, cao giọng lên án. “Không phải như thế, chàng nghe ta giải thích.....” Nữ chủ bối rối kéo nam chủ. “Không có gì để giải thích ! Nàng nếu thích hắn thì không nên đến trên chọc ta!” Nam chủ hầm hừ đá cửa đi ra ngoài. Y Y quay đầu hỏi: “Vì sao không tìm nam chủ nha?” Mỹ nữ giám sát lạnh tanh mở miệng: “Nam xứng là Y Thánh, giải độc không tìm hắn mà tìm nam chủ chỉ có chết nhanh hơn.” “Trải qua nhiều thử nghiệm như vậy, không biết khán giả trước TV có phải cũng giống như tôi, đã cảm thấy choáng váng hỗn loạn hay không.....chương trình hôm nay tới đây là hết, cảm ơn các vị đã theo dõi.” Chạng vạng kết thúc công việc, công ty Đỗ Tường Hoàn họp quyết định chọn người thử nghiệm. “Những nữ chủ này biểu hiện đều không tệ, xem ra đều là bị JJ độc hại mà lớn lên. Tuyển ai thì tốt đây?” Tổng giám đốc một tay nâng cằm, một tay gõ mặt bàn đá cẩm thạch. (JJ: tiểu thuyết ngôn tình)

“Vương tổng, hôm nay tôi đã nhìn thấy một người đặc biệt.” Tổng giám sát giơ tay. Tổng giám đốc gật đầu, trên màn hình lớn hiện lên hình ảnh. Máy đặc biệt 4 Gió thu hiu quạnh, bên vách núi đen, nam nữ chủ bị truy binh bao vây. Thủ lĩnh truy binh nói: “Đông Phương cầu tặc, người làm nhiều việc ác, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Nói xong liền dẫn chúng vật hi sinh vung đao xông lên chém giết. Một mảnh hỗn chiến, nam chủ nhanh chóng kéo tay nữ chủ, đưa cho nàng một gói thuốc: “Đây là Hóa Cốt Tán, nếu ta chết, nàng hãy ném về phía bọn họ rồi trốn nhanh đi. Nhớ kỹ, trăm ngàn đừng để dính lên người chính mình!” Nữ chủ tiếp nhận, nắm chặt tay nam chủ: “Ta hỏi chàng, chàng có nắm chắc có thể dẫn ta đi hay không?” Nam chủ lắc đầu. Nữ chủ hỏi: “Ta hỏi lại chàng.....” Nam chủ vẫy tay lại chém chết một người, không kiên nhẫn nói: “Đều sắp phải chết, nàng sao lại còn nhiều vấn đề như vậy?” Nữ chủ nói: “Vấn đề cuối cùng, chàng không phải họ Đông Phương?” Nam chủ cước bộ ngừng lại một chút, vẫn là gật gật đầu. “Vậy không có việc gì !” Nữ chủ giẫy khỏi tay nam chủ, nhặt từ dưới đất lên một thanh đao, từ phía sau

lưng, đâm vào thân thể nam chủ. Đám truy binh tất cả đều ngừng tay, ngây dại. Nam chủ như một pha quay chậm, ngã xuống đất: “Không thể tưởng được, cuối cùng người bán đứng ta lại là..... Nàng.....” Nữ chủ nhân cơ hội nhảy đến phía trên tầng đá, chiếm vị trí thượng phong, tung Hóa Cốt Tán. 10 giây sau, toàn bộ đám truy binh không còn một mống. Nữ chủ chống nạnh chỉ trời cuông tiếu: “Ha ha ha, các người chết hết chỉ còn một mình ta sống.....” Tổng giám đốc thì thảo tự nói: “Nhân sinh bư hãn không cần giải thích..... Nhân tài a.....” Tổng biên kịch vừa nghe, chụp bàn dựng lên: “Không được! Cô ta mà làm nữ chủ, không chỉ nam chủ, nam xứng, ngay cả NPC cũng đều có khả năng bị giết chết!” Giám đốc thị trường nói: “Kỳ thật tôi cảm thấy thêm một nhân vật như vậy có thể gia tăng tính thú vị cho trò chơi. Tựa như ‘Tây độc’ Âu Dương Phong, một lòng muốn giết Hồng Thất Công, kết quả trở thành kẻ điên không nhận ra chính mình.” Mọi người nghĩ đến thảm trạng của Âu Dương Phong kia, không nhịn được rùng mình, một trận trầm mặc. Trưởng phòng nghiên cứu phát triển thị trường nói: “Tôi tán thành cái nhìn của giám đốc thị trường. Cô ta không cần làm nữ chủ, có thể làm nữ xứng.” Phòng biên kịch trải qua một phen kê tai nói nhỏ, tỏ vẻ đồng ý. “Như vậy, nữ chủ.....” Tổng giám đốc nhìn tư liệu, vung tay: “Liên chọn cô này đi!” Mọi người thăm dò, được, bộ dạng thật xinh đẹp. “Vô luận như thế nào nhìn xung quanh cũng không thể nhìn thấy anh, oh baby, là vì trong ánh mắt tràn ngập nước mắt, tất cả đều bởi vì anh.....” Là tiếng chuông của ai, ác tục như vậy? Tổng giám đốc trấn định tự nhiên nhận điện thoại: “Giang tổng, vâng, vâng, vâng, vẫn còn chưa chọn được người. Sao, ngài cũng muốn chơi? Được, tôi sẽ bảo nhóm biên kịch tạo thêm nhân vật. Ồ không, không phiền toái không phiền toái. Cái gì, ngài phải làm nam chủ?! Không, tôi đương nhiên không có ý kiến. Được được, vậy cứ như vậy đi.” Tổng giám đốc vừa gấp di động, tiếng chuông lại vang: “Trương tổng, không, không, không, người chơi đã chọn được rồi, chỉ còn vai nam xứng. Không, thực không lừa ngài, nam chủ là Giang tổng lần này cùng công ty chúng tôi hợp tác khai phá trò chơi. Nam xứng ngài cũng không để ý? Được được, không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ bảo biên kịch sửa cho ngài ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, già trẻ ăn tuốt, kể cả ni cô..... A, ngài không có hứng thú đối với ni cô?” Tổng giám đốc giả vờ giả vệt buông di động ra kêu lớn: “Tiểu Vương, xóa nhân vật ni cô kia đi cho tôi.” Sau đó lại cầm di động: “Vâng, vâng, được, Trương tổng, cứ như vậy. A, ăn cơm, không cần, không cần, nói như thế nào cũng phải để tôi mời ngài. A, Thiên Hương Lâu, các tiểu thư nơi đó thực là quốc sắc. Lần trước cô Sally a.....” Mọi người yên lặng thu thập văn kiện, một người tiếp một người đi ra. Trong phòng hội nghị chỉ nghe một mình tổng giám đốc nước miếng bay tứ tung, bắn ra sàn cũng không ít.

2. Chương 2

Một tuần sau, bốn người chơi tới công ty Đỗ Tường Hoàn, tiến vào bốn gian riêng biệt có nối với màn hình siêu lớn tại phòng hội nghị. Nghe nói như vậy có thể dễ dàng theo dõi động thái của từng người. “Bởi vì thời gian trong trò chơi đặt ra nhanh hơn rất nhiều so với hiện thực, cho nên lần này thử nghiệm chỉ trong khoảng ba giờ là xong toàn bộ. Xin chú ý, như vậy có nghĩa trong ba giờ đó, mọi người không thể ra đi toilet, uống nước, ăn cơm, chơi trò chơi, gửi tin nhắn..... Ừm.....” Tổng giám đốc bị người nào đó bịt miệng lại kéo ra khỏi microphone. Phone quyền rơi vào trong tay tổng giám sát: “Hiện tại mời các vị đội ‘truyền cảm khí’, ready, 1, 2, 3, go—” “Đợi chút, cô nữ xứng kia, cô không cần giết hết npc của tôi—” Tổng biên kịch đoạt lấy phone, đáng tiếc thời gian đã muộn. “Hoan nghênh tiến vào JJ Suy Diễn, nhân vật của ngài là Lâm Bích Tiên / Từ Tử Kỳ / Liễu Diệc Thụ / Thượng Quan Lăng, định vị là nữ chủ / nam chủ / nam xứng / nữ xứng. Bởi vì bản trò chơi cũng giống như tính chất của tiểu thuyết, cho nên mời các ngài bắt đầu tư luyện từ khi còn nhỏ. Hiện tại sẽ truyền tống đến nơi ngài sinh ra.....” “Hừ —” một tiếng, cùng với giọng nữ dễ nghe chấm dứt, bốn đứa trẻ con oa oa rơi xuống đất: “Oa oa oa.....” Thượng Quan Lăng phối hợp kêu: “Oa oa oa muốn ba ba muốn mẹ.....” Trong phòng bao gồm bà mụ, nha hoàn, cha, nường đều ngừng tay nghỉ hoặc nhìn về phía nàng. Nha, diễn quá đà, trẻ con vừa sinh ra có thể nói chẳng phải thành yêu quái sao? Đây cũng không phải Phong Thần Diễn Nghĩa, nàng cũng không phải Na Tra. Thượng Quan Lăng làm như không có việc gì tiếp theo kêu: “Oa oa oa oa oa oa oa [các người nghe lầm, nghe lầm].....” Mọi người yên lòng, vừa rồi nhất định là nghe lầm. Trừ bỏ một đoạn tiểu nhạc đệm khi sinh ra, Thượng Quan Lăng từ nhỏ liền biểu hiện không giống người thường, thậm chí có thể nói là đứa trẻ nổi bật trong Dục Vương Cốc. Thời điểm nàng còn mặc quần yếm đã quần quít lấy cốc chủ học được. Đến khi mười

tuổi, độc được sản xuất ở Dược Vương Cốc đều là do một tay nàng xử lý. Cha Thượng Quan Lăng, cũng chính là Dược Vương Cốc chủ, vô cùng vui mừng khi thấy con gái duy nhất chăm chỉ hiếu học, nhưng cũng không phải không có lo lắng: “Lăng Lăng, Dược Vương Cốc chúng ta cũng là danh môn chính phái, con không thể chỉ chuyên tâm chế độc như vậy? Nên học trị bệnh cứu người đi.” Thượng Quan Lăng tay nhỏ bé vùng lên: “Cha, con là đang cứu người, con dùng biện pháp ‘lấy độc trị độc.’” Cốc chủ trầm mặc sau mở miệng: “Lăng Lăng, độc vật trong cốc đều bị con rút hết độc rồi. Cha cho con tiền, con tự xuất cốc mua độc xà đi.” Thượng Quan Lăng chờ đợi bao lâu mới đợi được những lời này a! Nàng hưng phấn mà ôm lão cha hôn “Bẹp” một cái: “Cha, không cần trả thù lao! Thượng Quan Lăng con xuất môn còn phải mang tiền sao?!” Muốn gì trực tiếp lấy, không cho độc chết hần! Cốc chủ đẩy nàng ra, lau vết son nhỏ trên mặt, nét mặt già nua đỏ bừng: “Mang theo đi, thế giới này có những việc con không giải quyết được nhưng tiền có thể giải quyết được.” Thượng Quan Lăng đeo trên lưng đồng độc dược quý báu nhất của mình, còn có quyển [Độc Nữ Tâm Đắc] do chính nàng viết, trong tiếng gõ chiêng gõ trống đưa tiễn của bọn sư huynh đệ tỷ muội, vui vẻ rời cốc. Trong lòng mừng rỡ quả thực muốn lăn lộn ngay tại chỗ, Tiên Nhi, ta mong nhớ người ngày đêm đã 14 năm a ~~~ Đi trên đường cái, Thượng Quan Lăng cân nhắc làm thế nào tìm được nữ chủ trước. Trừ bỏ biết tên nàng ta ra, các thông tin khác đều không có. Cho dù Lâm Bích Tiên hiện tại đi ở phía trước nàng, nàng cũng không nhận ra được. Kể cả chuyên nghiệp Trương Tam đi trên đường gặp một người dáng vẻ như người từ xa tới, lặng lẽ đi lên áp sát vòng vo vòng quanh nàng vài vòng, vậy mà vẫn không tìm được túi tiền. Thượng Quan Lăng trong lòng cười nhạo một tiếng, chỉ có kẻ ngốc mới có thể đeo túi tiền trên lưng! Chỉ cần tên trộm này dám thò tay vào túi của nàng..... “A ~” Trương Tam hét thảm một tiếng lùi về, bàn tay đã sưng phù lên như móng giò. “Ngoan, trở về.” Thượng Quan Lăng vừa dứt lời, một cái đầu rắn nhỏ hình tam giác vừa từ túi thò ra, lại chui trở về. “Cô nương tha mạng a.....” Trương Tam từ phía sau ôm lấy chân Thượng Quan Lăng. Thượng Quan Lăng cười lạnh một tiếng: “Cô nương ta chưa bao giờ cho giải dược.” Trương Tam sững sốt, vẫn ôm chặt không ngừng, còn gào khóc lớn lên. Thượng Quan Lăng cũng không đi, ôm tay mặc hần ôm chân mình. Người đi đường đều lui tới chỉ chỗ hai người quái dị này, Trương Tam khóc càng hăng hái :“Tiểu thư, là tiểu nhân không đúng, cầu ngài tha cho tiểu nhân, tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi, dưới còn có con nhỏ ba tuổi đang chờ tiểu nhân nuôi sống, cầu ngài cứu tay tiểu nhân đi.....” Thượng Quan Lăng cũng không nhìn ánh mắt người khác, lạnh lùng nhìn tên trộm diễn trò. Độc là độc thật, nhưng nói không cứu chính là không cứu! Dù sao lát nữa chất độc phát tác hần cũng sẽ chết, không cần phải cãi nhau. Thượng Quan Lăng đơn giản nhắm hai mắt lại. “Tiểu huynh đệ, người có khóc vì cô nương này cũng sẽ không cứu người. Không bằng người dập đầu lạy ta hai mươi cái, ta tới cứu người.” Bên cạnh một vị thầy tướng số “Bán tiên” trung niên nhin không được, đi lên nói. “Thật sự?” Trương Tam thu hồi nước mắt, vội vàng bước lên dập đầu. Nói cũng kỳ quái, hần dập đầu một cái, tay hần nhỏ lại một chút, chờ dập đầu đủ hai mươi cái, tay hần đã trở lại bình thường. “Đa tạ ân cứu mạng của đại tiên.” Trương Tam lại dập đầu hai cái nữa mới đi. Thượng Quan Lăng cũng không vạch trần “Bán tiên” kia trên thực tế là dùng ngân châm rút máu độc ra cho hần. Quả thật không cần giải dược, rút hết máu độc ra là được. Nhưng nếu không chịu lấy máu, không đến nửa canh giờ, hần phải chết là không thể nghi ngờ! Thượng Quan Lăng vỗ vỗ ống quần, bước đi. “Cô nương xin dừng bước.” ‘Bán tiên’ vòng đến trước mặt nàng, làm ra tư thế ‘Mời’: “Xem cô nương hai mày có điểm khó chịu, hình như có tâm sự, không bằng đoán một quẻ?” Thượng Quan Lăng nghĩ nghĩ, ngồi xuống quán của hần: “Không cần tính, ta chỉ hỏi người mấy vấn đề.” “Cô nương mời nói.” “Người có biết Lâm Bích Tiên hay không?” ‘Bán tiên’ xóc xóc thẻ, nhú mày hỏi: “Cô nương nói là giang hồ đệ nhất mỹ nhân Lâm Bích Tiên?” Đãi ngộ của nữ chủ đúng là khác biệt, làm cho người ta ghen tị nha! Nàng không cam lòng hỏi: “Vậy người có biết Thượng Quan Lăng hay không?” ‘Bán tiên’ con mắt vòng vo chuyển nói: “Không biết, là người nào?” Thượng Quan Lăng nhut chỉ nói: “Không có gì, một kẻ vô danh. Vậy người biết Lâm Bích Tiên hiện tại ở đâu không?” “Bán tiên” đứng lên, cầm bàn bát quái chỉ lên trời đi tới đi lui, lại đi tới đi lui vòng quanh nàng, còn bấm tay nhắm đi nhắm lại, cuối cùng ngồi xuống, khẳng định nói: “Ở nhà nàng ta.” Thượng Quan Lăng mạnh mẽ đè lại ý niệm muốn bóp chết hần, kiên nhẫn hỏi: “Nhà nàng ở nơi nào?” “Lâm Hải sơn trang ở.....” “Bán tiên” lại đứng dậy. Thượng Quan Lăng nắm chặt quyền đầu, lần này người không nói rõ, đừng trách ta vô tình! Làm người ta kinh ngạc là, ‘Bán tiên’ thanh thanh cổ họng, truyền đến tiếng ca êm tai mà hơi từ tính: “Thiên chi nhai, hải chi giác.....” Thượng Quan Lăng vỗ án đứng lên: “Ta hỏi người đi như thế nào!!” Con bà nó, lão già này thực đáng chết! ‘Bán tiên’ đối mặt với Thượng Quan Lăng ngấp trời tức giận, trấn định lấy ra khăn tay, lau nước miếng phun trên mặt: “Hai ngày trước có một vị công tử cũng hỏi đường ta, ta cho hần bản đồ, người đi theo hần là được.” Thượng Quan Lăng hồ nghi có sự gian trá: “Ta vì sao phải đi theo hần? Người cho ta bản đồ không được sao?” ‘Bán tiên’ đem

khăn cất về, vuốt vuốt chòm râu xám nói: “Đường đi Lâm Hải sơn trang cực kì phức tạp, ta cũng chỉ có một tấm bản đồ.” “Vậy bản đồ của ngươi là từ đâu mà có?” Thượng Quan Lăng tiến sát lại, nhìn chăm chăm ánh mắt ‘bán tiên’. ‘Bán tiên’ ho khan hai tiếng, dời ánh mắt: “Này ngươi không thể biết được. Dù sao vị công tử kia họ Liễu, ở tại khách sạn chữ ‘Nhân’, có đi hay không tùy ngươi.” “Hừ.” Thượng Quan Lăng đeo túi quay đi. “Cô nương, còn tiền xem quẻ.....” “Lão đạo nhà ngươi, ta không chê ngươi dong dài phiền chết người thì thôi, ngươi còn dám hỏi ta lấy tiền?” Thượng Quan Lăng quay đầu, hung ác trừng mắt nhìn. “Bán tiên” lui lại phía sau, không ngừng xua tay, bộ dáng hoảng sợ vạn phần. Thượng Quan Lăng đi hai bước, lại trở về: “Nhìn ngươi mất nhiều nước miếng như vậy, ta cho ngươi cái này.....” Ném ra một chút độc phấn. Hừ, ngươi không phải biết giải độc sao? Vậy ngươi tự mình giải độc đi. Bảo ta đi tìm cái gã Liễu công tử, chỉ sợ ngươi cũng không có hảo tâm gì! Hừ, muốn tính kế cô nãi nãi ta sao, tới đây!

3. Chương 3

Thượng Quan Lăng lại chạy hơn phân nửa thành rồi cuộc không hỏi thăm được, đành phải vào khách sạn duy nhất trong thành – khách sạn chữ ‘Nhân’. Sau đó, Thượng Quan Lăng mới biết ở quốc gia này mỗi tòa thành chỉ có một khách sạn, trên bảng hiệu khách sạn viết một chữ “Nhân” bằng vàng theo kiểu chữ Liễu. Thượng Quan Lăng khóe miệng run rẩy, không hổ là phong cách của Đỗ Tướng Hoàn. “Chường quây, nơi này có vị công tử nào họ Liễu không?” Thượng Quan Lăng đem tay nải đặt trên quây, chường quây lấy ra một quyển đăng ký phòng, bắt đầu kiểm tra: “Hiện tại khách điểm tổng cộng có mười hai vị công tử họ Liễu, không biết tiểu thư muốn tìm vị nào?” “Nàng muốn tìm là ta.” Thanh âm réo rắt tao nhã, làm cho người ta không khỏi tò mò muốn nhìn diện mạo của hắn. Thượng Quan Lăng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vị lục y công tử đứng trên cầu thang phe phẩy chiết phiến mỉm cười nhìn nàng. Trên trường bào màu lục, dùng chỉ vàng thêu một bông mẫu đơn, lóe ra ánh sáng màu vàng, yêu dã, phóng túng. Gương mặt hắn tuấn lãng cũng không tà mị, đôi mắt thâm thúy, sống mũi thẳng tắp, bạc môi khêu gợi, nhưng mà cười lộ lên, vì sao so với bông mẫu đơn trên người, hắn còn yêu dã, bừa bãi hơn? Không nên, không nên a, với diện mạo tuấn lãng của hắn mà nói, hắn mỉm cười hẳn là nên ôn nhu như gió xuân mới đúng. Liễu Diệc Thụ cũng đánh giá nàng. Thân thể của nàng cao gầy, đai váy màu tím bạc buộc vòng quanh càng lộ dáng người yếu điệu, ngũ quan tinh xảo, làn da nõn nà. Nga, nàng còn có một đôi mắt to linh động giống như Triệu Vy, bất quá đôi mắt kia thường xuyên lưu chuyển ánh lên âm quang nghi kỵ hoài nghi. Thượng Quan Lăng cau mày nhìn hắn, trầm mặc một hồi mở miệng, ngữ khí khẳng định: “Ngươi là ‘bán tiên’.” Liễu Diệc Thụ cũng không trả lời nàng, mà xoay người lên lầu. Phía sau truyền đến tiếng đối thoại – “Còn phòng không?” “Thật có lỗi, các phòng của bốn điểm đều đã đầy.” “Cô nương, cô nương.....” Thượng Quan Lăng đẩy chường quây ra, đi thẳng lên lầu: “Ta cùng hắn ngủ một gian phòng.” Trên người hắn có một loại hương, khi ở trên đường vẫn chưa có, có lẽ là sau khi về khách sạn mới dùng. Thượng Quan Lăng vỗ vỗ con rắn nhỏ trong bao trấn an, con rắn nhỏ lắc lắc đầu, không hề lộn xộn. Bách Hoa Hương, thánh vật khiến các loại độc xà đều phải lui lại ba thước. Nhưng mà, Thượng Quan Lăng mỉm cười, hắn nhất định không biết nàng tìm một năm mới được... Thượng Quan Lăng đi theo hương khí, đẩy cửa tiến vào gian phòng chữ ‘Thiên’ sang trọng nhất: “Ngươi làm sao mà tìm được ta?” Ngón tay thon dài trắng nõn của Liễu Diệc Thụ cầm chén trà lên, nhấp một ngụm, khóe miệng gợi lên: “Ta xem qua một nửa kịch bản.” Về mặt cử chỉ này, thật sự là yêu nghiệt! Thượng Quan Lăng không nhìn hắn, ngược lại đánh giá bài trí trong phòng: “Vì sao ngươi có kịch bản mà ta không có?” Liễu Diệc Thụ buông chén trà, đắc ý cười: “Bởi vì ta là đi cửa sau vào.” Vô sỉ đặc quyền! Thượng Quan Lăng chậm rãi đến gần hắn, bàn tay mở ra, độc phấn nhẹ bay ra. Dù sao hiện tại cũng là ở trong trò chơi, nàng không cần lo lắng gì, nói cách khác, nhìn kẻ nào không vừa mắt, giết cũng chẳng sao. Liễu Diệc Thụ làm nam xứng hủ bại, đương nhiên không thể tùy tiện tiện tiện đã chết ngay. Thượng Quan Lăng chỉ biết sử độc, mà hắn không chỉ có y thuật lại còn có võ công. Cũng không thấy được cử động của hắn, trong chớp mắt hắn đã lui lại phía giường. Độc phấn màu vàng không tung tới hắn, rơi xuống sàn. Thượng Quan Lăng tâm niệm vừa động, biết chính mình không phải đối thủ của hắn. Vòng vo phương hướng, đi tới ghé dựa, ngồi xuống, giả mù sa mưa mỉm cười: “Liễu công tử hảo thân thủ, không bằng chúng ta hợp tác?” Liễu Diệc Thụ thu hồi tươi cười, trên mặt lộ ra vẻ lạnh như băng: “Ta nghe nói cô nương muốn ngủ ở phòng của ta?” Thượng Quan Lăng lấy ra một cái khăn tay chậm rãi chà lau độc phấn

trên tay: “Phòng công tử đã ngủ, tiện nữ không dám ở lại!” Lắc lắc khăn tay, thu hồi trong lòng: “Ta sợ — bắn!” Bắn cũng chỉ là một lý do, nàng sợ hấn sẽ hại nàng. Nàng không đem tính mạng của người khác để vào mắt, cũng sợ kẻ khác không đem tính mạng của nàng để vào mắt. Trên mặt Liễu Diệc Thụ chợt lóe qua vẻ tức giận, lại khôi phục mỉm cười: “Được, ngày mai chúng ta khởi hành.” Ta xem đêm nay người ngủ ở chỗ nào?! Thượng Quan Lăng đeo tay nải, ra khỏi khách sạn, đi đến ngoại ô, gõ cửa một nhà giàu nhất: “Xin chào, ta muốn tới quý phủ quấy rầy một đêm.” Gã sai vật mở cửa nhìn chằm chằm nàng một hồi, đột nhiên đem cửa đóng lại: “Bệnh thần kinh.....” Lời còn chưa nói xong, hấn đã ngã xuống đất bỏ mình. “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Thượng Quan Lăng hừ lạnh một tiếng, tự đẩy cửa ra. Trước cửa bọn hạ nhân nhìn thấy gã sai vật không đồ máu đã chết, lập tức thét chói tai chạy mất. Thượng Quan Lăng không quan tâm đi về phía một đình viện, tìm một gian phòng không có người ở được quét tước sạch sẽ tiến vào, đem tay nải ném lên bàn trang điểm, liền ra khỏi phòng, rải độc phấn xung quanh, cả người lẫn vật dám tới gần, chết! Đáng thương con rắn nhỏ trong bao, bị ném đầu óc choáng váng, thất điên bát đảo. Thượng Quan Lăng dựa vào thủ đoạn mãnh liệt, ở một đêm, ngày hôm sau tới phòng bếp ăn no, cũng không chào hỏi bước đi. Khi tới khách sạn, Liễu Diệc Thụ đã mua hai con ngựa chờ nàng. Nàng đi quanh con ngựa một vòng, cau mày nói: “Ta sẽ không cưỡi ngựa.” Liễu Diệc Thụ tốt tính, quay đầu nói với gã sai vật: “Tìm giúp ta một cỗ xe ngựa.” “Không, xe ngựa đi quá chậm.” Liễu Diệc Thụ ôm tay trước ngựa nhìn nàng, trong mắt lóe ra quang mang nghiền ngẫm: “Đại tiểu thư, người cũng không biết kinh công, chẳng lẽ cùng ta ngồi chung một ngựa?” Thượng Quan Lăng ngưng thần tự hỏi một hồi liền nói: “Cùng người ngồi.” Cùng cưỡi một ngựa, hấn không thể làm gì được. Nếu mỗi người cưỡi một ngựa, hấn chỉ cần đá một cước sau mông ngựa của nàng, là nàng có thể nói bye bye cùng thế giới này. Liễu Diệc Thụ nhảy lên ngựa, một tay nắm dây cương, vươn tay hướng nàng hỏi: “Người muốn ngồi phía trước hay là phía sau?” Ngồi phía trước, bị ta ôm; ngồi phía sau, ôm ta. Ngồi thế nào, cũng đều là nàng chịu thiệt. Thượng Quan Lăng không để ý tay Liễu Diệc Thụ đưa tới trước mặt, chỉ vào gã sai vật đứng một bên nói: “Người, quỳ xuống cho ta lên.” Thật sự là đủ ngạo mạn! Liễu Diệc Thụ ở trong lòng châm biếm. Thượng Quan Lăng ngồi ở phía sau hấn, cầm lấy đai lưng của hấn. Không kéo tay hấn, chỉ là sợ tay hấn có chất độc. Người này biết y thuật, không thể không đề phòng. Hai người không nói chuyện, Liễu Diệc Thụ cưỡi ngựa chậm rãi đi. Nhưng ra khỏi thành sẽ khác! Hấn hung hăng quát roi, con ngựa chấn kinh nhảy lên, chạy vọt. Thời điểm ngựa lồng lên, Thượng Quan Lăng thiếu chút nữa bị ngã bay xuống, theo quán tính cúi về phía trước, nàng thuận thế ôm lấy Liễu Diệc Thụ. Để trả thù, thắt lưng Liễu Diệc Thụ bị cánh tay của nàng ôm chặt muốn chết. Liễu Diệc Thụ cắn răng nói: “Người còn dùng lực, thắt lưng ta có thể bị người bẻ gãy.” Không cần phải nói, nhất định đã tím bầm! Thượng Quan Lăng không sử lực nữa, chỉ duy trì tư thế đó: “Người không phải tên ‘Thụ’ sao? Ta là đang bồi dưỡng cho cái eo của người.” Hoàn toàn là lo lắng thay cho ‘Cống’ của người. Liễu Diệc Thụ vốn chuẩn bị đi chậm lại, nghe nói như thế lại hung hăng quát roi, con ngựa phi với tốc độ như điện chớp, nhanh hơn BMW: “Ta không phải gay! Chết tiệt, sớm biết cái tên của nam xứng có ý nghĩa khác như vậy, ta không nên khách khí với tên tiểu tử Giang Việt kia!” Gió quét trên mặt rất đau, lời hấn nói không hiểu, Thượng Quan Lăng đơn giản nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

4. Chương 4

Thượng Quan Lăng một cước đá văng cửa phòng chữ ‘Thiên’ hạng nhất, nổi giận dùm dùm nói: “Con mẹ nó, cái kịch bản gì vậy, liên tục ba ngày, mỗi khách sạn đều chỉ còn một gian phòng trống, đều là phòng tổng thống! Có chút gì mới mẻ hơn được không, đổi tên phòng cũng không biết a, chưa từng gặp qua biên kịch nào lười như vậy!” Liễu Diệc Thụ ở dưới lầu trả tiền, chậm chạp đi lên: “Cho người ở gian phòng tốt nhất còn có gì không tốt?” Thượng Quan Lăng tự mình rót một chén trà, cười lạnh: “Hừ, bọn họ là buộc chúng ta phát triển XX. Nữ xứng vốn cùng nam xứng là một đôi, nhưng sau khi gặp nam chủ liền đá nam xứng, nam xứng cuồng dại không thay đổi. Nữ chủ đồng tình nam xứng, cho nên an ủi. Rốt cục có một ngày, nam xứng đảo lại truy nữ chủ. Mà nữ xứng bởi vì đứng núi này trông núi nọ, không những không có được soái ca nào, còn rước lấy sự chán ghét của mọi người. Cuối cùng nữ xứng hung hăng thương tổn nữ chủ, sau đó bị nam chủ cùng nam xứng giết chết.” Liễu Diệc Thụ chấn kinh nhíu mày: “Người cũng xem qua kịch bản?” Thượng Quan Lăng nằm ngã vào trên giường: “Đoán. Hôm nay ta ngủ nơi này, người đi

ra ngoài.” “Đi a, chỉ cần người đem con rắn kia cho ta mượn phòng thân.” Liễu Diệc Thụ cời tay nải của Thượng Quan Lăng, nắm chỗ bẫy tắc của con rắn nhỏ, nhấc nó lên đánh giá. Con rắn nhỏ là Hoa Ban, độc vật đứng hàng thứ bảy, bị cắn trúng một phát, từng bước chảy máu, bảy bước đổ máu đủ bảy lần, chết bất đắc kỳ tử. Mà hiện tại con rắn bị hấn cầm phải chỗ yếu hại, hữu khí vô lực cúi đầu. “Người nằm mơ!” Thượng Quan Lăng bước nhanh tới đoạt lại con rắn nhỏ. Còn bị hấn nắm một hồi nữa, con rắn nhỏ của nàng sẽ cùng thế giới này nói bye bye. Liễu Diệc Thụ nhân cơ hội cầm cổ tay nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: “Đêm nay để ta lưu lại.” Thượng Quan Lăng trong lòng hiện lên trăm ngàn cái ý niệm, không đáp. Hấn quay đầu đi, ở bên tai nàng thì thầm: “Trước giả ý thuận theo, cuối cùng đại phản công lại bọn họ không tốt sao?” Trùng hợp với ý niệm cuối cùng trong đầu nàng: Hảo hảo đùa giỡn nhóm biên kịch! Thượng Quan Lăng lui ra phía sau từng bước, tránh tay hấn: “Người chỉ có thể ngủ trên sàn.” Liếc mắt nhìn cổ tay mình, thật sự là nam nhân keo kiệt, nắm đỏ cả tay lên. Liễu Diệc Thụ không nhìn tới ánh mắt oán giận của Thượng Quan Lăng, nhún vai buông tay: “whatever.” Vào đêm, Liễu Diệc Thụ nằm dưới đất, trần trọc: “Uy, ta không ngủ được, người trò chuyện với ta a.” “Câm miệng! Ngủ.” Nữ nhân thật vô tình! Liễu Diệc Thụ trong lòng âm thầm rơi lệ, hấn tuyệt sắc như thế, còn có thể lãnh khốc như vậy. “Nhưng dưới đất rất lạnh, không bằng ta.....” Liễu Diệc Thụ còn chưa nói xong, Thượng Quan Lăng quăng một vật xuống dưới: “Cho người ấm giường.” Vật đó là lưới ra, “tê tê” bò trên chân của hấn. Tiểu Thụ, vừa rồi thiếu chút nữa đem ta bóp chết, xem ta có cần chết người không! Liễu Diệc Thụ không để ý chút nào nắm bảy tắc con rắn, nhấc lên, ngũ khí lạnh lẽo vô cùng: “Người đừng nói với ta, người không biết rắn là động vật máu lạnh.” “Để nó cắn người một cái, máu của người sẽ sôi lên.” “Vậy người cho ta giải được trước.” “Ta chưa bao giờ cho giải được.” Liễu Diệc Thụ mỉa máo: “Vậy trả lại cho người.” Quăng con rắn lên giường, Thượng Quan Lăng đón được. Nửa đêm, Liễu Diệc Thụ chưa từ bỏ ý định, vụng trộm đứng lên, vừa tới gần giường Thượng Quan Lăng, liền dừng lại. Dưới ánh trăng, một vòng bột phấn lục sắc. Hấn nhắm lại mắt: Dựa vào, nữ nhân này thật sự là một chút cơ hội cũng không lưu cho ta. Không phải nói trước tiên cứ giả bộ làm theo kịch bản sao? Thượng Quan Lăng mở mắt ra, nhìn Liễu Diệc Thụ lại lần nữa nằm xuống mới yên tâm mà nhắm mắt lại: Là làm theo kịch bản của ta, mà không phải của người. Bảy ngày sau, hai người đến Lâm Hải sơn trang. Cửa lớn làm bằng gỗ lim khí khái, phía trước có hai con sư tử bằng đá, phía trên treo hai cái đèn lồng lớn màu trắng. Cửa mở rộng, cũng không có người canh giữ. Người người ra ra vào vào, không ai thần sắc không bị thương, thậm chí còn có người khóc khàn cả giọng, được người nhà dìu ra. Ai đã chết? Thượng Quan Lăng cùng Liễu Diệc Thụ nhìn nhau, đi vào. Giữa đại sảnh là một cỗ quan tài, hai bên là gia quyến đứng để tang. Có người đỏ hồng mắt đứng thẳng ngơ ngác, có người nước mắt như mưa không kiềm chế được, còn có người ra vẻ thực trấn tĩnh tiếp đón khách phúng viếng. Thượng Quan Lăng cùng Liễu Diệc Thụ tiến lên giả vờ giả vịt thắp hai nén hương, vãi một vãi, nói với người tiếp đón khách viếng: “Người đã chết không thể sống lại, nên bị thương, nên bị thương.” Chết tiệt, ai biết người chết là ai? Lâm Tự Kính ngậy người một chút, hai thiếu niên này dường như hấn không biết. Bất quá vừa rồi đã phúng viếng, có lẽ là trước đây đã từng chịu ân nghĩa của tiên phụ nên mới đến. Thượng Quan Lăng cùng Liễu Diệc Thụ trà trộn trong đám người, quan sát đám người tang quyến để tìm nữ chủ. Liễu Diệc Thụ nhỏ giọng nói: “Trong đám người trẻ tuổi dường như chỉ có một thiếu niên.” Thượng Quan Lăng trong lòng vòng vo vài ý niệm, nói: “Ta đoán nữ chủ cùng người nhà quan hệ không tốt, cho nên không có tới.” Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến. Trong đám người bỗng nhiên một trận rối loạn. Một hồng y thiếu nữ chen vào, lao thẳng tới phía quan tài thê lương hô: “Gia gia, gia gia.....” Lâm Tự Kính chán ghét nhăn mặt: “Người tới, lỗi nó ra.....” Hồng y thiếu nữ bị hai gia đình kéo lui lại phía sau, một hàng lệ chảy xuống, thật sự là khiến người ta đau lòng: “Đường thúc, cháu van cầu người, cầu người để cho cháu đưa gia gia đoạn đường cuối cùng.....” Liễu Diệc Thụ quay đầu đi tựa vào bên tai Thượng Quan Lăng nói: “Sao ta lại thấy đây dường như là tình tiết trong ‘Kiếm Tiên Kỳ Hiệp’?” Thượng Quan Lăng hừ lạnh: “Nàng nếu không xinh đẹp, số phận cũng sẽ không bị thảm như vậy.” Liễu Diệc Thụ đảo mắt nhìn xung quanh: “Tên Từ Tử Kỳ kia đâu? Hiện tại hấn nên nhảy ra anh hùng cứu mỹ nhân mới phải chứ?” Thượng Quan Lăng chen vào đám người phía trước, để xem cho rõ ràng hơn. “Bích Tiên, người không cần lại náo loạn.....” Từ trong đám người nhà, một thiếu niên xinh đẹp đi ra trấn an cô gái đang khóc. “Đường ca, ta chỉ là muốn tái kiến gia gia một lần.” Lâm Bích Tiên nói không thành lời, một tay che miệng, nước mắt rơi xuống. “Đủ! Lâm Bích Tiên, nếu người không đem yêu tinh hại người kia về nhà, cha sẽ chết?! Hiện tại người vừa lòng đi! Ta chỉ biết, người cùng nương người đều là họa thủy Lâm gia! Làm vậy a, làm vậy a!” Một thiếu phụ trung niên lúc đầu đứng ở bên người thiếu niên kia cũng đi lên, móng tay sắc nhọn kia đã sắp cào tới mặt Lâm Bích Tiên. “Nương! Không cần hơn nữa!” Thiếu niên che ở trước mặt mẫu thân. “Hiện tại không nói còn chờ tới khi nào thì nói?! Cha a, người xem xem, nhìn xem! Hôm nay nhiều người đến đây tế bái người như

vậy, ngay cả tiểu cô nương cùng Lâm gia không có quan hệ sâu xa gì.....” Thiếu phụ một phen lời Thượng Quan Lăng ra, Thượng Quan Lăng lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống, thiên, lời nàng vào làm gì a, nàng thuần túy chỉ là đến tìm người. “..... Đều đến bái tế người! Nhưng còn yêu tinh hại người kia đâu? Người vì bảo hộ hắn, ngay cả mệnh cũng không còn, tên hỗn đản đó đang ở nơi nào?!” Thiếu phụ kêu khàn cả giọng, Thượng Quan Lăng bị nàng ta tóm lấy không buông, cũng cảm thấy màng nhĩ sắp bị xuyên rách. Thật muốn lấy độc phần ra độc chết nàng ta. Nhưng đám người kia đang nhìn trừng trừng, xử lý có vẻ phiền toái. Thượng Quan Lăng nháy mắt nhìn Liễu Diệc Thụ: Nhanh chút cứu ta. Liễu Diệc Thụ khinh bỉ nhìn, khí định thần nhàn “Ba” một tiếng mở chiết phiến ra: Người cũng có ngày hôm nay, chậm rãi hưởng thụ đi.

5. Chương 5

Thiếu phụ còn chưa hết tức giận, buông cánh tay Thượng Quan Lăng, đi đến trước mặt thiếu niên, đẩy hắn ra, hướng tới Lâm Bích Tiên liền làm nhiều việc cùng lúc, tát liền mười mấy cái. Lâm Bích Tiên ngây dại, đã quên phản kháng. Thiếu niên muốn tiến lên ngăn cản mẫu thân, bị phụ thân giữ chặt, thiếu niên quay đầu, phụ thân về mặt nghiêm khắc nhìn hắn lắc đầu, hắn từ chối vài cái, sau vẫn là im lặng đứng ở bên người phụ thân. Không ai đi ra giúp nàng, dường như có hơi quá đáng. Thượng Quan Lăng lui trở lại bên người Liễu Diệc Thụ, đột nhiên đưa tay hung hăng đẩy hắn một cái. Cái đẩy này, khiến đám người kia tách ra nhường đường. Liễu Diệc Thụ bất đắc dĩ đành phải đi ra, cúi người vươn tay về phía Lâm Bích Tiên đang ngã ngồi trên mặt đất: “Lâm cô nương, nàng không sao chứ?” Thượng Quan Lăng liếc mắt xem thường, hừ, mặt đã sưng đỏ lên như đầu heo, còn có thể không có việc gì?! Lâm Bích Tiên cầm bàn tay của nam nhân tuần lảng trước mắt, mượn lực đứng lên, lắc đầu, thấp giọng nói: “Ta không sao.” Liễu Diệc Thụ cầm tay nàng, xoay người đi ra ngoài: “Chúng ta đi thôi.” Lâm Bích Tiên mơ hồ bị kéo đi, cái gì lại là ‘chúng ta’? Vị soái ca này, ta hình như là lần đầu tiên gặp người đi? Còn có – “Nơi này là nhà của ta, người muốn dẫn ta đi đâu?” Liễu Diệc Thụ dừng bước, quay đầu nhìn nàng: “Người nhà nàng đối đãi với nàng như vậy, nàng còn muốn ở lại sao?” Tiếng nói của hắn ôn nhu trầm thấp, trong ánh mắt hắn toát ra vẻ đau lòng, hắn cầm tay nàng, hữu lực, ấm áp. Lâm Bích Tiên cứ như vậy bị mê hoặc, mất hồn đi theo hắn. Phía sau truyền đến thanh âm trầm thấp của Lâm Tự Kính: “Nghịch chương, đi rồi cũng không cần trở về.” Nàng hơi dừng lại, bàn tay nắm chặt tay Liễu Diệc Thụ, cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài. Thượng Quan Lăng rời khỏi đám người, lén lút đuổi kịp. Trong khoảng thời gian này, trước tiên không thể tiếp xúc cùng nàng ta, đợi thăm dò tính tình của nàng ta xong, từng bước một tới gần nàng ta, cuối cùng cho một kích chí mệnh! Liễu Diệc Thụ mang nàng vào một gian tẩu lâu. Ngồi ở gian phòng sang trọng nhất, hắn thay nàng châm một ly trà. Nàng yên lặng uống trà, hắn cũng không hỏi gì. Nhưng mà Lâm Bích Tiên rất muốn hỏi: Đại ca, người dẫn ta đi có tính toán gì không? Ta ngay cả một phần tiền cũng chưa mang a. Liễu Diệc Thụ một tay nâng cằm chống trên bàn nhìn bộ dáng nàng im lặng uống trà. Cử chỉ nhàn tĩnh, rất gia giáo. Tuy rằng không có vẻ đẹp như Thượng Quan Lăng, nói thật, Thượng Quan Lăng bộ dáng rất đẹp, khiến hắn ngứa ngáy trong lòng, ánh mắt nhìn người của nam nhân cũng không giống nhau, bất quá không biết Thượng Quan Lăng có biết điểm ấy hay không. Diện mạo Lâm Bích Tiên thuộc loại cô gái dịu dàng, xinh đẹp, thích hợp lấy về nhà làm vợ. Nếu lấy Thượng Quan Lăng, khẳng định không đến hai ngày liền phiền chán, điều kiện tiên quyết là còn không bị nàng độc chết. Lâm Bích Tiên bị nhìn rất khó chịu, đại ca, cho dù ta mạo tợn thiên tiên, người cũng không cần phải nhìn chằm chằm như vậy đi? “Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh công tử?” Lâm Bích Tiên buông chén trà, lấy tay khăn chấm chấm khóe miệng. “Ta họ Liễu, tự Công Quyền.” Đánh chết cũng không thể nói hắn gọi Liễu Diệc Thụ! Liễu Công Quyền?! Liễu Công Quyền (778-865) tự Thành Huyền, quê Hoa Nguyên, Kinh Triệu (nay là huyện Diêu thuộc Thiểm Tây) là một nhà thư pháp trứ danh.

“Phốc.” Lâm Bích Tiên không nể mặt phun trà, vội che miệng lại: “Liễu công tử thư pháp tốt lắm?” Nếu thư pháp không tốt mà dám kêu Liễu Công Quyền, đánh chết người nha! Liễu Diệc Thụ cũng tự châm một ly trà, từ từ nói: “Lâm cô nương không thích cái tên này, có thể gọi tên chữ của ta, Chân Khanh.” Nhan Chân Khanh?! Nhan Chân Khanh (709-785) là một nhà thư pháp Trung Quốc hàng đầu và là một vị quan thái thú trung thành của nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc.

Quá vô sỉ, quá vô sỉ ! Người hôm nay còn muốn lôi tên của bao nhiêu nhà thư pháp ra nữa?! “Chân Khanh công tử, tiểu nữ cũng có tên chữ, Hi Chi.” Lâm Bích Tiên đứng dậy hơi hơi cúi người. Vương Hi Chi?! Vương Hi Chi (303 – 361) là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc.

“Phốc –” Đang uống nước Liễu Diệc Thụ lập tức phun ra toàn bộ mặt bàn đều là nước, hoàn hảo Lâm Bích Tiên vừa rồi đã rời khỏi bàn, bằng không nàng khả năng sẽ rơi lệ tại chỗ. Liễu Diệc Thụ thập phần trấn định lấy ra khăn tay, lau miệng xong, liền đem khăn tùy ý đặt trên bàn, đứng dậy hướng Lâm Bích Tiên cúi đầu: “Hi Chi cô nương, tiểu sinh có lễ.” Giả bộ, tiếp tục giả bộ, ta xem hai ta ai giả bộ giỏi hơn. Hồi lâu, hai vị giả trang mười ba người xong, phóng khoáng lạc quan rũ rứt vạt áo, sóng vai đi ra khỏi tử lâu. “Liễu công tử, ta nói người kỳ thật kêu Liễu Diệc Thụ đúng hay không?” “Đi không thay tên, ngồi không đổi họ, Liễu Diệc Thụ đúng là tại hạ.” “Vậy người vừa rồi giả bộ với ta làm gì?” “Ta chỉ là phối hợp cùng Lâm cô nương diễn trò thôi. Lâm cô nương không phải nghĩ là thật chứ?” “Ừ.” Lâm cô nương tức giận, quay đầu đi về một hướng khác. “Nơi đó là Lâm Hải sơn trang.” Liễu Diệc Thụ nhắc nhở nàng. Dễ quên vậy? Bọn họ vừa từ phía đó đi tới. Lâm Bích Tiên vẫy vẫy tay về phía sau: “Ta biết, ta đi lấy lại vài thứ của mình.” Lâm Bích Tiên phối trí rất cao, đầu tiên, võ công / nội công / khinh công của nàng là thiên hạ đệ nhất. Tiếp theo, nàng đã nhìn qua là không quên được. Cuối cùng, nàng phú khả địch quốc. Điều kiện tiên quyết là, nàng có thể tìm được bảo tàng ghi trên tàng bảo đồ. Đương nhiên nàng nhất định sẽ tìm được, bởi vì nàng là nữ chủ. Liễu Diệc Thụ đá văng đám người canh giữ ở cửa sau của Lâm Hải sơn trang. Lâm Bích Tiên xoay tròn 720 độ trong không trung, rơi tự do xuống đất, xinh đẹp! Liễu Diệc Thụ trong lòng thầm khen. Kịch bản nói nàng võ nghệ cao cường, không biết có mang hai bản võ công bí tịch ra hay không? Lâm Bích Tiên cầm một tay nải màu lam, liếc mắt nhìn Liễu Diệc Thụ: “Làm sao? Không cần nhìn ta như vậy, ta chỉ lấy chút quần áo để tắm rửa cùng bạc vụn.” Còn có một tấm da dê. “Kia..... Võ lâm bí tịch đâu?” Liễu Diệc Thụ thử hỏi. “Mấy thứ đó, ta xem qua đã nhớ hết rồi.” Lâm Bích Tiên đi ở phía trước, Liễu Diệc Thụ ừ ừ theo ở phía sau. Vì sao lại quên, nàng ta chỉ cần nhìn qua là nhớ hết toàn bộ! Giờ khắc này, Liễu Diệc Thụ có điểm ghen tị. Nghĩ tới hần từ nhỏ luyện võ, khổ luyện từng chiêu thức, nàng ta dễ dàng xem một lần liền nhớ kỹ, hơn nữa võ công lại là thiên hạ đệ nhất! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại nghĩ đến Thượng Quan Lăng là kẻ vô si — một chút võ công cũng không biết, lại ngu ngốc, trong lòng vì thế lại cân bằng. Con người a, trái tim không ngừng kiên cường. Ban đêm, hai người ngủ lại khách sạn chữ ‘Nhân’. Bởi vì nữ chủ xuất hiện, có hai gian khách phòng: Một gian phòng chữ ‘Thiên’ hạng nhất, cùng một gian phòng đối diện. Liễu Diệc Thụ đẩy cửa phòng của chính mình ra, trong lòng thay Thượng Quan Lăng tiếc hận: Nàng ngủ ở đâu. Đẩy ra cửa sổ, nhìn trăng tròn vàng óng, Liễu Diệc Thụ tâm lập tức sầu não: Rốt cục có điều kiện làm nam nhân, đáng tiếc nữ nhân bên người lại không phải người kia. Hần nắm tay: Về sau điều kiện sẽ rất tốt, nữ nhân sẽ càng nhiều! Đóng cửa, khép cửa sổ, ngủ. Ngày hôm sau sáng sớm, Liễu Diệc Thụ xuống lầu, Lâm Bích Tiên đã dậy sớm hơn một chút, ở dưới lầu chờ hần. Lâm Bích Tiên cần thìa, mơ hồ không rõ hỏi: “Người nhìn thấy Từ Tử Kỳ không?” Liễu Diệc Thụ nhú mày, vị nữ tử được giáo dưỡng cẩn thận hôm qua nhìn thấy đâu rồi? Thượng Quan Lăng ăn cơm sẽ không nói chuyện. Hần đột nhiên ý thức được từ sau khi Thượng Quan Lăng biến mất, đây là lần thứ hai hần nhớ tới nàng, không, tính cả hôm qua là lần thứ ba. Chẳng lẽ thật sự giống như kịch bản, hần yêu thương nữ xứng? No no no, loại kịch tình đó tuyệt không thể phát sinh trên người hần! Hần cầm lấy khăn tay Lâm Bích Tiên đặt trên bàn, ôn nhu thay nàng lau khô nước canh trên khóe miệng: “Ta còn chưa thấy qua hần.” Lâm Bích Tiên bị động tác của hần làm sợ ngây người, khẽ nhếch khóe miệng chảy xuống nước miếng. Liễu Diệc Thụ kiềm chế sự ghê tởm trong lòng, bảo trì mỉm cười, lau đi. Lâm Bích Tiên phục hồi tinh thần lại, nhảy dựng lên đoạt lại khăn tay, trên mặt hồng hồng: “Ta ăn no, ta đi lên lầu trước.” Nói xong, thân ảnh đã tiêu thất. Liễu Diệc Thụ nhìn nàng chạy trời chết, tâm tình tốt lắm. Ánh mắt nhìn xuống tay mình, lại nhăn mi, di, đáng ghét, vẫn còn nước canh.

6. Chương 6

Thượng Quan Lăng nhìn thấy Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ rời khỏi cửa sau của Lâm Hải sơn trang, tâm niệm vừa động, quyết định trước tiên lưu lại điều tra rõ ràng nguyên nhân khiến quan hệ giữa Lâm Bích Tiên cùng Lâm gia như nước với lửa. Mỗi người đều có nhược điểm. Thượng Quan Lăng rất sợ chết,

mà đại tổng quản Lâm Toàn của Lâm Hải sơn trang lại tham tài như mạng. Vẫn là ở phía cửa sau, Lâm Toàn lắc lắc túi tiền nặng trĩu cầm trong tay trái, mở miệng nói: “Mấy tháng trước, đại tiểu thư đưa về một thiếu niên bị thương nặng, được trang chủ an trí thích đáng ở biệt viện sau, lại không có người nào gặp qua vị thiếu niên kia. Một tháng trước, hiện tượng dị thường bắt đầu phát sinh. Đầu tiên là lão Vương lên núi đón củi vô ý lăn xuống triền núi ngã chết, sau đó Vương thẩm trên đường mua đồ ăn rốt cuộc không trở về, trong trang lòng người hoảng sợ, ra khỏi cửa nhất định phải có người đi cùng. Chính là bởi vậy, trong trang lại có ba nha hoàn đi lạc..... Đường lão gia hoài nghi là thiếu niên kia đưa tới tai họa, muốn đuổi hẳn đi. Trang chủ hung hăng trách cứ y một chút, hạ lệnh phong tỏa biệt viện, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào. Bảy ngày trước, trang chủ đột nhiên mất tích. Ba ngày trước, trang chủ bị phát hiện chết ở biệt viện, thiếu niên kia chẳng biết đi đâu.” “Khẳng định là thiếu niên giết kia. Các người hẳn là phải tróc hẳn trở về, hung hăng tra tấn một phen rồi giết.” Người có chút đầu óc đều biết tám phần không phải thiếu niên giết, chỉ là kẻ chết thay cho kẻ đã hại Lâm trang chủ. Thượng Quan Lăng nói như vậy chính là vì thấy Lâm Toàn bộ dáng muốn nói lại thôi, dẫn dụ hẳn nói cho hết lời. Lâm Toàn dùng loại ánh mắt nhìn kẻ ngốc liếc nhìn nàng một cái, tay phải chìa ra phía trước, Thượng Quan Lăng để vào một thỏi vàng trên bàn tay hẳn. Hẳn nhìn xem bốn bề vắng lặng, mới thần bí hề hề nói: “Thời điểm thiếu niên kia được đại tiểu thư đưa vào trong trang, trên người có một cái hòm dài, chính là loại hòm chuyên dùng để đựng tranh cuốn. Trước khi trang chủ mất tích hai ngày, có một lần ta nhìn thấy người từ biệt viện đi vào thư phòng, trên tay mang theo cái hòm của thiếu niên kia. Chờ tới khi hẳn rời khỏi thư phòng, cái hòm kia đã biến mất.” “Trước khi Lâm trang chủ mất tích, có từng triệu kiến người nào ở thư phòng?” “Có, đại tiểu thư.” Tốt lắm, sứ mệnh nữ chủ, nhận lấy cái hòm bí mật kia. “Lâm tổng quản, người chỉ biết như vậy?” “Phải.” “Ta đây có thể đưa người đi gặp diêm vương.” Trong tay áo Thượng Quan Lăng đột nhiên một con rắn nhỏ Hoa Ban xông ra, lao thẳng tới cổ Lâm Toàn. Lâm Toàn kinh hãi, vung tay lui về phía sau. Con rắn nhỏ nhân cơ hội trước tiên cắn một ngụm ở trên tay hẳn, Lâm Toàn lập tức thấy cả người cứng đờ, té trên mặt đất. Con rắn nhỏ nhàn nhã bò lên cổ của hẳn, cắn xuống hút máu. Lâm Toàn cứ như vậy mà chết. Hẳn rốt cuộc đã cùng loại ác ma gì làm giao dịch? Thượng Quan Lăng đem vàng cất lại trong túi, lại đem túi tiền để lại tay nải. Ôm tay chờ đợi. Chờ con rắn nhỏ hút đủ máu, thân hình con rắn từ nhỏ như ngón tay cái, biến thành lớn như cổ tay, nàng cúi xuống, vươn tay cánh tay: “Trở về.” Chỉ có thể để nó bám ở cánh tay, nặng như vậy không thể nhét trong tay áo được. Con rắn nhỏ vươn thân lên, ngẩng đầu, con mắt lục sắc nhìn chăm chăm nàng một hồi, đột nhiên thẳng tắp lao về phía cổ nàng. “Súc sinh!” Thượng Quan Lăng vừa sợ vừa giận, sủng vật nuôi hai năm cũng dám phản lại nàng? Nàng nhanh như chớp vươn tay nắm chỗ bảy tắc của con rắn, dây thiên tâm ti cuốn quanh, dùng một chút lực, huyết nhục phân băng, con rắn bị cắt làm hai đoạn rơi trên mặt đất, đuôi rắn run rẩy quẫy hai cái. Trên mặt Thượng Quan Lăng đều là vết máu. Dù sao bộ xiêm y này cũng không thể mặc, nàng đơn giản dùng ống tay áo lau mặt. Từ trong túi quần áo lấy ra một lọ hóa thi thủy vẩy trên mặt đất. Không chỉ có thi thể người và rắn hóa thành một bãi nước trong, ngay cả vết máu văng khắp nơi gặp hóa thi thủy cũng biến thành một bãi nước trong. Thượng Quan Lăng đứng thẳng dậy, trên vai đột nhiên giống như bị kim đâm một chút. Tay nàng sờ lên đầu vai, bắt được một con ve. Nguyên lai vừa rồi con rắn nhỏ chẳng qua muốn ăn con ve trên vai nàng mà thôi. Thượng Quan Lăng cảm thấy có điểm đáng tiếc, con rắn này vẫn còn chỗ dùng tới, lại chết mất. Nhưng nàng không hối hận, bất cứ cái gì uy hiếp đến sinh mệnh nàng, đều đáng chết. Thượng Quan Lăng đem con ve chết ném xuống chỗ hóa thi thủy dưới đất. Mới vừa đi vài bước, đột nhiên quay đầu nhìn lại trên cây. Cuối mùa thu, không thể có ve? Trên chạc cây, một thiếu niên đang đứng. Quần áo của hẳn màu sắc giống hệt màu thân cây. Hẳn vẫn tồn tại, nhưng không có cảm giác. Thượng Quan Lăng nheo lại ánh mắt, trong mắt tinh quang lưu chuyển. Giết hẳn như thế nào? Thiếu niên nhảy đến chỗ bờ tường, thả người vài cái, biến mất. Thượng Quan Lăng nhẹ nhàng thở ra, đổ lại độc phấn trên tay vào bình. Nàng không quên được, thiếu niên kia gương mặt lạnh lùng, lộ ra vẻ âm độc với nàng. Cửa sau Lâm Hải sơn trang thật sự hẻo lánh, dọc theo tường đi là một cánh rừng nhỏ, ra khỏi rừng lại đi một đoạn đường mới có thể trở lại đường lớn. Thượng Quan Lăng không hay ho ngay tại cánh rừng kia bị một đám đại hán đeo đao chặn lại. Hắc y nhân che mặt cầm đầu nói: “Lâm tiểu thư, giao ra tàng bảo đồ, chúng ta từ từ nói chuyện.” Thượng Quan Lăng liếc mắt xem thường, giao ra tàng bảo đồ, còn cho nàng cơ hội nói chuyện sao? “Đại ca, không cần cùng con nhóc này nói nhảm nhiều. Ta xem nàng bộ dạng cũng không tệ lắm, không bằng trước cho anh em vui vẻ a vui vẻ.....” Bên cạnh vài đại hán tuôn ra một trận tiếng cười đáng khinh. Nhàm chán. Thượng Quan Lăng ngoáy ngoáy lỗ tai nói: “Các vị đại gia nhìn thế nào ra ta chính là Lâm Bích Tiên?” “Còn không phải sao? Trên mặt người có ấn ký đoá sen lục sắc.....” Thúi lắm! Trên mặt người mới có hoa ấn! Thượng Quan Lăng vỗ vỗ tay: “Tàng bảo đồ có thể giao ra, bất quá chỉ có một người

có thể nhận.” Nhóm hắc y nhân thương lượng một trận, cuối cùng tên thủ lĩnh kia đi lên nhận, đón lấy tay nải của Thượng Quan Lăng. Thủ lĩnh trở lại giữa đám hắc y, đám hắc y nhân lập tức hưng phấn vây lại cầm vào tay nải. “Phác, phác, phác.....” Một đám ngốc ngã xuống. Thượng Quan Lăng nhặt tay nải lên, vỗ vỗ bụi phía trên mặt, hừ lạnh một tiếng: “Dùng hóa thi thủy cho đám ngu ngốc các ngươi thật sự là lãng phí.” Bất quá, cái hoa ẩn gì đó, vẫn nên xác nhận một chút cho thỏa đáng. Thượng Quan Lăng theo tiếng nước tìm thấy một dòng suối, ngồi xổm xuống nhìn, không khỏi chấn động. Trên mặt nước phản chiếu một gương mặt yêu mị. Thượng Quan Lăng nhiều lần cũng chỉ thừa nhận mặt mình ‘mị’, nhưng tuyệt không thừa nhận ‘yêu’. Nhưng giờ phút này, cũng phải công nhận, bởi vì trên trán có một đóa hoa sen màu xanh biếc có vẻ yêu dã thập phần. Nàng không dám tin lấy nước rửa sạch, lại không biến mất. Làm sao có thể, buổi sáng lúc soi gương còn không thấy! Vô duyên vô cớ trên mặt ai lại mọc ra một đóa hoa? Mọc ra một đóa này, có phải còn có thể có đóa thứ hai, thứ ba hay không? Thượng Quan Lăng đứng lên, kiên định cho rằng nàng mạc danh kỳ diệu bị hủy dung. Vì thay nữ chủ chịu tiếng xấu thay cho người khác, nàng bị biên kịch hủy dung. Mụ nội nó ! Thượng Quan Lăng buông tay một cái, cá tôm trong sông toàn bộ ngửa bụng nổi lên. Muốn giáng họa cho ta? Nàng cười lạnh một tiếng, rời khỏi bờ sông. Vậy đem tai họa mang về bên người Lâm Bích Tiên chân chính! Giữa trưa ngày hôm sau, Lâm Bích Tiên và Liễu Diệc Thụ cùng nhau xuống lầu ăn cơm. Hai người vừa đi vừa cười nói chuyện, coi như đã hoàn toàn quên buổi sáng xấu hổ. Chính là Lâm Bích Tiên ứng phó hai gò má đỏ ửng ra vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ. “Liễu lang.” Đứng trên thang lầu Liễu Diệc Thụ dừng bước, có phải ảo giác hay không? Hẳn sao có thể nghe được thanh âm Thượng Quan Lăng trong tiếng người cười nói ồn ào này? Không có khả năng, Thượng Quan Lăng tuyệt đối không thể gọi hắn như vậy! “Chân Khanh ca ca.....” Lâm Bích Tiên khó hiểu kéo kéo hắn. Liễu Diệc Thụ phục hồi tinh thần lại, hướng nàng ôn nhu cười: “Hi Chi muội muội.” Lâm Bích Tiên mặt lập tức hồng giống như tôm luộc. Ngay sau đó, khi hai người bị tiểu nhị đưa tới một bàn trống, chỉ có một vị khách ngồi trước đó, Liễu Diệc Thụ hết chỗ nói rồi. Thượng Quan Lăng một thân hắc y, đầu mang duy mạo màu đen che khuất mặt. Nàng nói: “Liễu lang, chàng nên cùng ta trở về thành thân.”

7. Chương 7

“Chân Khanh ca ca, nàng là vị hôn thê của huynh?” Lâm Bích Tiên cương nghiêm mặt kéo kéo góc áo Liễu Diệc Thụ. “Không phải.....” Liễu Diệc Thụ run rẩy khóe miệng nói. Hiện tại là thế nào? Ác nữ truy phu? Tất cả mọi người đang ăn cơm dưới lầu đều ngừng tiếng huyền não, có hứng thú nhìn ba người này. Liễu Diệc Thụ hít sâu một hơi, siết tay mấy lần, cuối cùng bình tĩnh trở lại. Ôn hòa có lẽ nói: “Thượng Quan cô nương, gia mẫu đã tới quý phủ hủy hôn sự.” Nương hấn đã chết từ tám trăm năm trước rồi. Thượng Quan Lăng nâng tay tháo duy mạo xuống, trong sảnh vang lên một trận tiếng hít sâu: Chỉ có mỹ mạo như vậy mới xứng đôi với thanh âm kiều mỵ như thế. Biểu tình của nàng thực đau thương, nhưng không hối tiếc: “Liễu lang, Thượng Quan Bảo bị đốt sạch. Trên thế gian này, ta chỉ còn lại một mình chàng.” Mỹ nữ điềm đậm đáng yêu, Lâm Bích Tiên trong lòng cũng khẽ nhúc nhích. Liễu Diệc Thụ nhìn thấy mặt nàng, lấp bắp kinh hãi. Như thế nào một ngày không gặp liền tự kỷ thành đóa hoa ? Hắn kích động nhân cơ hội cầm cổ tay nàng: “Nương ta thế nào ?” Có thể ăn đậu hũ liền ăn ngay. Thượng Quan Lăng kiềm chế ý nghĩ muốn sờ lọ độc dược, tiếp tục bi tình: “Liễu đại nương cũng.....” Liễu Diệc Thụ lập tức buông tay nàng ra, nhân tiện lui về sau lão đạo vài cái, Lâm Bích Tiên vội vàng đỡ lấy hắn: “Chân Khanh ca ca, huynh đừng quá thương tâm.....” Thượng Quan Lăng hắc tuyến, tình tiết này trong phim cổ trang cũng không thiếu. Cầu xin người trăm ngàn không cần hô lên “Nương a”, bằng không rất hạ giá. “Nương.....” Liễu Diệc Thụ ngửa đầu kêu to một tiếng thê lương, lòng này chua xót đến cực điểm, thật sự là nghe thấy phải rơi lệ. Trong sảnh đường mọi người thổn thức không thôi. Thượng Quan Lăng bạo hấn, thật sự là rất có thực lực. Liễu Diệc Thụ xoay người, bàn tay nhân cơ hội khoát lên trên tay Lâm Bích Tiên: “Hi Chi muội muội.....” Nữ chủ, người mau tới an ủi tâm hồn bị thương của ta đi! Lâm Bích Tiên hiểu ý, cầm tay hắn đi lên trên lầu. Suốt một buổi chiều, Liễu Diệc Thụ ở trong phòng giả bộ u buồn, thần sắc bi thương, Lâm Bích Tiên ngồi bên hết lời khuyên giải an ủi hắn. Ngay cả cơm trưa cũng đều là Lâm Bích Tiên bưng lên, chỉ còn thiếu chưa cầm bát nói với hắn: “Cực cưng ngoan, đến, há miệng.....” Mà bọn họ vừa đi, Thượng Quan Lăng liền đội duy mạo, ngồi ở đại sảnh đợi suốt một buổi chiều. Mà kỳ quái là, quán cơm qua giờ cơm lại trở thành

quán trà, khách nhân rất đông. Tiểu nhị thêm trà chân không chạm đất, chưởng quầy gảy bàn tính cười đến toe tóe. Thượng Quan Lăng không dám gọi trà, nằng sợ còn chưa tới nhà xí, liền cùng thế giới này nói bye bye. Đây là nỗi bi ai của người không có võ công. Võ công dùng không xong, độc được dùng cho hết. Chạng vạng, Liễu Diệc Thụ cùng Lâm Bích Tiên cuối cùng cũng xuống lầu ăn cơm. Lâm Bích Tiên nhìn thấy Thượng Quan Lăng vẫn ngồi trên bàn kia chờ bọn họ, trong lòng bần khoản, lôi kéo Liễu Diệc Thụ qua đó ngồi. Trên bàn cơm, ba người im lặng không nói gì. Lâm Bích Tiên cắn chiếc dưa, dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc: “Thượng Quan cô nương về sau có tính toán gì không?” Thượng Quan Lăng buông chiếc dưa, lau miệng nói: “Chàng ở đâu, ta ở chỗ đó.” “Chàng” kia cũng buông chiếc dưa, cứng rắn nói: “Nàng không cần đi theo chúng ta.” Thượng Quan Lăng tại bên người, chính là nguy hiểm lớn nhất. Theo kịch bản mà nói, hần hần là nên bảo hộ Lâm Bích Tiên. Hần nói ‘chúng ta’! Lâm Bích Tiên trong lòng xuất hiện chút ngọt ngào nho nhỏ. Ba người lại lâm vào trầm mặc. Nữ chủ hơn phân nửa là mềm lòng, không đành để lại một mình cô nương kia. “Chân Khanh ca ca, nếu không chúng ta.....” “Không cần nhiều lời!” Liễu Diệc Thụ ngắt lời Lâm Bích Tiên, vung áo choàng đi ra ngoài. “Liễu lang, ta rốt cuộc không tốt chỗ nào?!” Thượng Quan Lăng không thể nhịn được nữa, vỗ bàn đứng lên. Liễu Diệc Thụ dừng bước, vẫn nhìn về phía trước, thản nhiên nói: “Nàng cái gì cũng tốt, nhưng nàng không phải người trong lòng ta.” Trời ạ! Những lời hoa mỹ như vậy cũng đều bị hắn nói ra?! Lâm Bích Tiên che gương mặt phi thường hồng, cam chịu vì người nào đó bày tỏ với mình. Thượng Quan Lăng quay đầu nhìn Lâm Bích Tiên, khuôn mặt vắn vẹo, ánh mắt oán hận: “Có phải bởi vì nàng hay không?!” Đến đây, đến đây, tình tiết nữ xứng ác độc kinh điển! Hoàn hảo vừa rồi không quay mặt lại, Liễu Diệc Thụ nghẹn cười đến thực vất vả. Lâm Bích Tiên vội vàng khoát tay, tỏ vẻ vô tội: “Không đúng, không đúng, ta cùng Chân Khanh ca ca mới nhận thức hai ngày, chúng ta là trong sạch.” Hiện tại là trong sạch, về sau thì không biết chừng. Điển hình của thiếu nữ ngây thơ. Thượng Quan Lăng hung hăng trừng mắt liếc nàng, đi đến bên người Liễu Diệc Thụ, cách duy mạo ghé vào lỗ tai hắn không biết nói cái gì, Liễu Diệc Thụ thân thể chấn động, tùy theo gật gật đầu. Thượng Quan Lăng nói: “Đồ đầu heo nhà ngươi, mau đáp ứng, ta hiện tại bị người đuổi giết!” Liễu Diệc Thụ chấn động nguyên nhân là, hắn lại có ngày bị người ta gọi là đầu heo?! Chính là đầu heo này, vừa rồi đã cùng người diễn một màn kịch kinh điển đấy!! Không đúng, hần sao lại có thể kêu chính mình là heo được?! Lâm Bích Tiên mắt thấy Thượng Quan Lăng đi theo Liễu Diệc Thụ lên lầu, lập tức đuổi kịp. Liễu Diệc Thụ đẩy cửa phòng ra, để cho Thượng Quan Lăng đi vào, mà đem Lâm Bích Tiên che ở ngoài cửa: “Hi Chi muội muội, nàng đi về trước đi. Ta cùng Thượng Quan cô nương có chút việc muốn nói.” Lâm Bích Tiên miết miết miệng nói: “Vậy được rồi, Chân Khanh ca ca, huynh đi ngủ sớm một chút.” Liễu Diệc Thụ vẫn nhìn nàng đóng cửa phòng đối diện mới đóng cửa lại. Thượng Quan Lăng ngồi ở trước bàn tròn, đã châm hai ly trà, chính nàng tùy tiện cầm lấy một ly trà nói: “Một ngày không thấy, đã chàng chàng thiếp thiếp, phát triển thần tốc như thế. Còn ‘Chân Khanh ca ca’, ‘Hi Chi muội muội’, các người làm sao lại đặt ra được hai cái tên ghê tởm như thế?” Thượng Quan Lăng nhại hai người bọn họ phát âm. “Thật là máu ghen lớn. Người nếu muốn, ta cũng có thể đặt cho người một tên gọi thân mật.” Liễu Diệc Thụ nhìn bộ dạng nàng ghen cầm thấy thập phần thú vị, lập tức thả lỏng cảnh giác, cầm chén trà kia uống: “Người nói ‘Bị người đuổi giết’ là chuyện gì xảy ra?” Thượng Quan Lăng đơn giản thuật lại lời Lâm Toàn, cùng chuyện bị người ta chặn giết ở rừng, bỏ bớt chuyện mình giết người, giết con rắn cùng chuyện gặp thiếu niên kia. Liễu Diệc Thụ nhăn lại mi đi lại trong phòng vài vòng, cuối cùng ngồi xuống bên giường, bỗng nhiên cảm thấy chân hơi nhuyển ra: “Ta cảm thấy thiếu niên trọng thương kia chính là Từ Tử Kỳ.” “Ta thật ra chỉ quan tâm tới tàng bảo đồ trong tay Lâm Bích Tiên.” Thượng Quan Lăng đột nhiên đứng dậy đi đến bên giường, cúi người chạm rãi áp xuống: “Người nha, ăn đậu hủ ta, lại hại ta ngồi chờ cả ngày, coi như vì chúng ta có quen biết, cho người lựa chọn kiểu chết.” Liễu Diệc Thụ nằm ngả vào trên giường, hoa dung thất sắc: “Người hạ độc trong trà?!” Thượng Quan Lăng nâng một chân lên đặt ở trên giường, hai tay kháp trụ cổ của hắn: “Là Tá Công Tán. Người đừng uống phí khí lực.” “Cứu..... Khụ khụ.....” Liễu Diệc Thụ vừa hô lên một chữ, Thượng Quan Lăng dùng lực, bóp cổ khiến hắn muốn trợn trắng mắt. Thượng Quan Lăng phân vân, nếu giết hắn, người giúp nữ chủ sẽ ít đi một người. Nhưng mặt khác, nàng lại muốn dựa vào nam nhân này để tìm bảo tàng. Lâm Bích Tiên trở về phòng, nghĩ thế nào cũng không thể chết tâm, vụng trộm mở cửa phòng, chọc cửa sổ giấy ở phòng Liễu Diệc Thụ, ghé mắt nhìn. Vừa thấy giật mình: Nữ tử kia đang quỳ trên người Liễu Diệc Thụ, màn chặn mặt hai người, nhưng bàn tay của Liễu Diệc Thụ ở bên ngoài không ngừng giãy dụa!

8. Chương 8

Chân Khanh ca ca!” Lâm Bích Tiên một cước đá văng cửa phòng nhào vào. Thượng Quan Lăng nghe được thanh âm Lâm Bích Tiên, bàn tay đang bóp cổ sửa thành đặt trên ngực hần. Không được, trên cổ có dấn ngón tay rất rõ ràng ! Nếu hiện tại làm bộ hôn cổ Liễu Diệc Thụ, nhất định sẽ bị nữ chủ đá bay ! Thượng Quan Lăng vội vàng lấy áo ngoài của Liễu Diệc Thụ che đi chỗ cổ của hần. Liễu Diệc Thụ không có sức cử động, chỉ có thể ách cổ họng nói: “Thượng Quan cô nương thỉnh tự trọng.” Một câu này, đã trúng phải ánh mắt sắc như dao của Thượng Quan Lăng. Tối nay, Liễu Diệc Thụ thể xác và tinh thần đều bị ngược đãi. “Chân Khanh ca ca.....” Lâm Bích Tiên vừa muốn tới gần Liễu Diệc Thụ, nghe được thanh âm của hần liền dừng lại. Hừ, nguyên lai còn có thể nói chuyện, nàng tưởng hần bị phi lễ không mở được miệng chứ! “Hi Chi muội muội, ta không sao. Tối nay,” Liễu Diệc Thụ dừng lại: “Nàng cùng Thượng Quan cô nương ngủ một gian phòng đi.” Lâm Bích Tiên vừa muốn phát tác, lại nghĩ Liễu Diệc Thụ là muốn nàng giám thị Thượng Quan Lăng! Liền ứng thanh, kéo Thượng Quan Lăng tới phòng mình. Chỉ có một cái chăn, hai người chỉ có thể cùng ngủ giường. Lâm Bích Tiên trong lòng thực buồn bực, mở miệng nói thẳng: “Thượng Quan cô nương thích Chân Khanh ca ca?”, nhấn mạnh “Chân Khanh ca ca”, cường điệu chủ quyền. Tình địch sẽ chỉ làm nàng càng thêm phòng bị. Thượng Quan Lăng nổi da gà một chút, dùng ngữ khí cô đơn sâu kín nói: “Trên đời này ta chỉ còn lại một mình chàng.” Ám chỉ thật sự rõ ràng đi? Lâm Bích Tiên trong lòng vui vẻ, Thượng Quan Lăng chính là thiếu bằng hữu, chứ không phải là không phải Liễu Diệc Thụ không được. Nàng thanh thanh yết hầu, lời nói thâm thía: “Thượng Quan cô nương mở lòng một chút, người tốt trên thế giới không phải chỉ có một mình Chân Khanh ca ca.” Ít nhất còn có ta. Thượng Quan Lăng nhanh chóng thuận thế xông lên: “Tiên Nhi tỷ tỷ nếu không chê, có thể gọi nữ danh của ta — Lăng Lăng.” Lại một buổi sáng sớm, Liễu Diệc Thụ nằm ngay đơ cả đêm, được đã hết tác dụng, xương sống, thất lưng, lưng tất cả đều đau. Thượng Quan Lăng người được lắm! Thù này không báo không phải quân tử! Hần xoay người khép cửa phòng lại, đi theo hai người phía trước xuống lầu. Đợi chút, hai người đang cầm tay, thân mật khăng khít nói chuyện phía trước kia không phải Thượng Quan Lăng cùng Lâm Bích Tiên sao?! ORZ, không biết Thượng Quan Lăng dùng thủ đoạn gì, nhưng nàng hiện tại có Lâm Bích Tiên đồng tình, trước mặt không thể động tới nàng ta. Nhưng sau lưng, hừ hừ..... Liễu Diệc Thụ âm hiểm cười. Ba kẻ mang ý nghĩ xấu xa kết bạn cùng đi. Thượng Quan Lăng ôm thất lưng Lâm Bích Tiên, mỉm cười vẻ mặt khiêu khích nhìn Liễu Diệc Thụ cười trên một con ngựa khác: Xem, thất lưng Tiên Nhi tỷ tỷ, người ôm được sao? Liễu Diệc Thụ nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn cho Thượng Quan Lăng một roi ngựa, nhưng bởi vì còn có Lâm Bích Tiên ngồi phía trước, hần không dám. Hần giục ngựa tiến lên, sóng vai đi cùng Lâm Bích Tiên: “Hi Chi muội, muội muốn đi đâu?” Lâm Bích Tiên lúc này mới phát hiện mình bắt tri bắt giác dẫn bọn họ đi về hướng thành Hoàng Châu, còn chưa biết giải thích như thế nào cho tốt, hai con ngựa đột nhiên hí lên, lập tức hất ba người cầm mặt xuống. Ba người kinh hãi, Thượng Quan Lăng gắt gao ôm thất lưng Lâm Bích Tiên theo nàng ta rơi xuống đất. “Là bán mã tác*.” Thượng Quan Lăng buông Lâm Bích Tiên ra, lui ra phía sau vài bước.

(*dây thừng chặn ngựa)

“Phải.” Lâm Bích Tiên “Ào ào” rút nhuyển kiếm trên lưng, chặt đứt dây thừng. Hai con ngựa phun phì phì, thức thời tự mình đứng lên, đá đuôi ngựa, đi đến phía sau Thượng Quan Lăng. “Lăng Lăng, muội giữ ngựa.” Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ tiến lên phía trước vài chục bước, miễn cho lan đến gần Thượng Quan Lăng. Mặt trời đã khuất, trên quan đạo chỉ có ba người bọn họ. “Tất tất tốt tốt —”, thỉnh linh nghe trong bụi cỏ tựa hồ có tiếng người tiến lại. Thanh âm kia dần dần tới gần, đột nhiên có người từ bụi cỏ nhảy ra, lấy tốc độ sét đánh giáp công hai bên Lâm, Liễu hai người. Vừa trao đổi ánh mắt, hai người tự giác chuyển hướng đối phó địch nhân phía mình. Lâm Bích Tiên sử kiếm, Liễu Diệc Thụ sử chiết phiến, đám người kia đều dùng đại đao giống nhau. Đao quang kiếm ảnh bao trùm, bóng người chớp động, chỉ nghe tiếng va chạm keng keng. Thượng Quan Lăng muốn phóng độc phẫn, lại quá xa. Cùng Lâm Bích Tiên dựa vào quá gần, không thể thi triển quyền cước, sợ ngộ thương tới nàng. Liễu Diệc Thụ chậm rãi tới gần phía Thượng Quan Lăng, kéo giãn khoảng cách cùng Lâm Bích Tiên. Lâm Bích Tiên chú ý tới dụng tâm của Liễu Diệc Thụ, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, ra tay càng hung hiểm hơn, kiếm khí xẹt qua để lại vết chém sâu. Liễu Diệc Thụ bị ba người vây quanh, dùng đoản phiến thật có vẻ khó khăn, hần chế trụ phiến cốt, dùng một chút lực, bắn ra một phi đao, à phải nói là, nan quạt. Liễu Diệc Thụ nhú mày, lấy sai quạt. Chỉ có thể chờ cơ hội đoạt lấy trường đao của bọn họ. Thượng Quan Lăng lặng yên không một tiếng động đi tới gần một bước, đột nhiên dừng lại cước bộ. Nàng sâu não, phóng kích độc, không có giải được, nếu

trúng Liễu Diệc Thụ thì làm sao? Vẫn là chờ Lâm Bích Tiên tới cứu hẩn đi. Liễu Diệc Thụ vừa đánh, vừa dùng dư quang nhìn Thượng Quan Lăng, thấy nàng lui lại chỗ an toàn. Không biết sao cảm thấy có điểm tức giận. Phần nộ phát tiết trên người hắc y nhân, ra tuyệt chiêu — Tiểu Liễu Phi Dao, nháy mắt giết ba người. Thượng Quan Lăng trừng lớn ánh mắt nhìn máu trên cổ ba hắc y nhân phun như suối. Chiêu này thật sự là khốc liệt ! Liễu đồng hài hét lớn một tiếng, phần nộ, phi dao trong tay lại chia làm ba, hướng ba người còn lại bay tới, ba người mất mạng ngã xuống đất, máu phun ra không khác gì ba tên trước. Liễu đồng hài thân nhiên trở về chỗ cũ, y phục màu lục, nháy mắt bị máu tươi nhuộm ướt. Liễu đồng hài run rẩy chân mày, tính sai, lần sau phải làm cho huyết bắn tung tóe ra bên ngoài. Lại đứng dậy một cái, ngồi xuống bên người Thượng Quan Lăng. Thượng Quan Lăng ghét bỏ ôm mũi lui ra xa. Lại nhìn Lâm Bích Tiên bên kia, đã sớm chấm dứt chiến đấu, xem biểu hiện của Liễu Diệc Thụ. Lâm Bích Tiên đi vòng qua sáu thi thể trở về bên cạnh hai người. “Tiên Nhi tỷ tỷ, ta nghĩ tỷ nợ chúng ta một lời giải thích.” Thượng Quan Lăng tiên phát chế nhân. “Ta.....” Lâm Bích Tiên bị hỏi trở tay không kịp, cũng chưa kịp hiểu rõ vì sao Thượng Quan Lăng lại biết đám sát thủ kia là vì Lâm Bích Tiên mà tới, cũng chỉ đành đem chuyện tàng bảo đồ nói ra. Cùng dự đoán không sai biệt lắm, Thượng Quan Lăng cùng Liễu Diệc Thụ nhìn nhau. “Tiên Nhi tỷ tỷ, tỷ nói thiếu niên kia bộ dạng như thế nào?” Nếu không đoán sai, hẩn là thiếu niên lạnh lùng nàng đã gặp. “Ta.....” Lâm Bích Tiên ngượng ngùng sờ sờ lỗ tai: “Ta nhớ không lắm, bộ dáng cũng thực bình thường.” Thượng Quan Lăng ghen lời, chẳng lẽ không đúng hẩn? “Chân Khanh ca ca, quần áo của huynh.....” Lâm Bích Tiên khó xử nhìn Liễu Diệc Thụ, một thân mùi máu tươi, làm sao vào thành? “Đừng lo, ta mang theo y phục.” Liễu Diệc Thụ mỉm cười, lấy một bộ y bào màu tím nhạt từ trong bao bên yên ngựa ra, cũng thêm một bông mẫu đơn viền vàng. Thượng Quan Lăng đang nghĩ tới chuyện thiếu niên kia, nhìn đến quần áo trong tay Liễu Diệc Thụ, nhướng mày. Hoàn hảo ta đã ném bộ váy sam màu tím đi rồi, bằng không sẽ có người cho rằng ta và hẩn mặc quần áo tình nhân. Liễu Diệc Thụ vừa thấy thần sắc Thượng Quan Lăng thì biết nàng suy nghĩ cái gì, cũng không nhiều lời. Đi đến sau bụi cỏ, thay đổi ngoại sam, y phục dính máu bị ném xuống đất.

9. Chương 9

Liễu Diệc Thụ đi từ bụi cỏ ra, tới bên người Thượng Quan Lăng, thấp giọng nói: “Mang duy mạo vào đi.” Thượng Quan Lăng nhấp miệng, không nói chuyện, lấy duy mạo từ trong bao quần áo trên lưng ra. Đúng vậy, chân chính đưa tới sát thủ, thực tế là bích liên ấn (dấu ấn hoa sen màu xanh) trên trán nàng. Không che mặt, chỉ là để cho Lâm Bích Tiên phải nói ra sự thật. Ba người cưỡi ngựa đi về hướng Hoàng Châu thành. Hoàng Châu thành đối với bọn họ mà nói chính là một trạm dịch. Ba người ở Hoàng Châu tẩu quán dùng ngộ thiện xong đang muốn rời đi, bức tường của gian phòng bên cạnh đột nhiên ầm ầm đổ xuống, Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ trấn định tự nhiên đứng bất động, Thượng Quan Lăng sợ tới mức nhảy dựng lên trốn phía sau bọn họ. Nói lại, hai người kia đứng ở cửa, tường đổ xuống cũng không đổ tới bọn họ, Thượng Quan Lăng vừa rồi vừa vịn đứng bên bức tường kia, thật sự là ba hồn bảy vía bị dọa đến chỉ còn một hồn một phách, kinh tâm động phách. Thượng Quan Lăng kinh hồn chưa định, vỗ vỗ ngực, lại cảm thần sinh mệnh của kẻ không có võ công quả thật yếu ớt. Cho nên, càng muốn đem tất cả những gì uy hiếp tới sinh mệnh của nàng xử lý toàn bộ! Chờ bụi bặm bay hết, Thượng Quan Lăng tiến lên từng bước, độc phần trong tay vừa định phóng, đột nhiên bị Liễu Diệc Thụ đưa tay đè lại. Thượng Quan Lăng kinh ngạc nhìn hẩn: Làm cái gì, nữ chủ ở đây còn sờ tay của ta! Nếu không buông ra, ta độc chết cả ngươi luôn! Liễu Diệc Thụ vẻ mặt nghiêm túc: Nam chủ ở đây, ngươi không thể giết. Ta đã xem qua kịch bản. Trao đổi xong khoảnh khắc, hai người đồng thời thu tay lại. Thượng Quan Lăng quay mặt đi nhìn Lâm Bích Tiên, lại thấy Lâm Bích Tiên ánh mắt sáng như sao nhìn chằm chằm nơi nào đó. Thượng Quan Lăng theo tầm mắt của nàng nhìn lại, kết quả thật sự nhìn thấy một mỹ nam. So với Liễu Diệc Thụ chính khí hơn! Loại yêu nghiệt giống Liễu Diệc Thụ, nhìn thấy nên giết! Còn mỹ nam khéo miệng đỏ máu đang té trên mặt đất kia, nhìn thấy khiến cho người ta muốn nấu canh ăn. Đây là suy nghĩ của Thượng Quan Lăng biến thái thị huyết. Mà Lâm Bích Tiên, chính là nữ chủ, nữ chủ yêu quý mỹ nam, đã tiến lên nâng mỹ nam dậy, trực tiếp dùng ống tay áo thay hẩn lau vết máu trên khóe miệng: “Soái ca, về sau đừng mặc quần áo trắng, nhìn quần áo huynh thật bẩn Ta đi mua cho huynh bộ đồ mới.” Liễu Diệc Thụ trừng mắt nhìn Lâm Bích

Tiên: Người...người... người... nữ nhân này đúng là đứng núi này trông núi nọ..... Lâm Bích Tiên coi như không thấy ánh mắt phần nộ phía sau, tiếp tục chuyên chú cho mỹ nam. Tuấn mỹ vô cùng, giống như thần nhân. Nhưng thật ra vị mỹ nam kia, lại ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt Liễu Diệc Thụ. Đứng tới ánh mắt kia, Liễu Diệc Thụ muốn nhảy dựng lên, khinh miệt! Vẻ khinh miệt trước sau như một! Hắn rất quen thuộc loại ánh mắt này! Tên xú tiểu tử Giang Việt kia! Mỹ nam nhẹ nhàng đẩy tay Lâm Bích Tiên ra, giấy dựa đứng lên: “Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân.....” Lâm Bích Tiên túm tay hắn không buông: “Công tử không có việc gì chứ? Ai đánh huynh thành như vậy, ta giúp huynh đi giáo huấn hắn!” Mỹ nam đỏ mặt không nói lời nào. “Công tử.....” Cách đó không xa truyền đến một tiếng rên rỉ của nữ tử, mọi người nhìn qua, một nữ hài tử xinh đẹp nằm trên đất, dường như bị thương nặng. “Hong Nhi.....” Mỹ nam lão đảo tiến về phía nàng ta vài bước. “Không nghĩ lại có thêm hai mỹ nữ nữa, các huynh đệ lên cho ta, vừa vặn chúng ta ba người, mỗi người một nàng!” Ba người vạm vỡ ở gian cách vách bị bỏ quên hồi lâu lúc này vác theo đại đao tiến lên từng bước. Lại là show time của Liễu Diệc Thụ cùng Lâm Bích Tiên. Thượng Quan Lăng tránh rất xa, mang theo duy mạo. Thứ này, về sau cơm nước xong phải mang theo, thật sự là phiền toái. Khiến nàng trở thành kẻ bị cả nước truy nã như tội phạm giết người. Xuất hồ ý liệu là, Liễu Diệc Thụ cũng lui tới một bên, để cho Lâm Bích Tiên đánh một mình. Lâm Bích Tiên thực phần nộ, ba tên cầu tạt chửi các người, dám làm mỹ nam của ta bị thương! Không tới thời gian một tuần trà, dám người kia đã thân mang vô số vết đao, Lâm Bích Tiên lông tóc vô thương. Thượng Quan Lăng canh thời gian không sai biệt lắm, đi đến cửa chính của gian cách vách, dải một vòng độc phấn trên mặt đất. Kẻ đã gặp nàng, tuyệt không thể sống sót! Lâm Bích Tiên vì không muốn làm mỹ nam hoảng sợ, không hề nặng tay: “Các người đi đi, lần sau đừng để ta lại nhìn thấy các người!” Ba người xông ra cửa, “Phác, phác, phác” ngã xuống đất. Lâm Bích Tiên giật mình, đang muốn tiến lên xem xét, bị Thượng Quan Lăng giữ chặt: “Tiên Nhi tỷ tỷ, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi nhanh đi.” Năm người đi tới y quán trước, lại đến gian phòng chữ ‘Thiên’ hạng nhất của khách sạn chữ ‘Nhân’. Thượng Quan Lăng gõ gõ hai bên tường, xác định tính bền chắc. Bốn người kia ngồi vây quanh trước bàn. Mỹ nam lễ độ chấp tay nói: “Được ba vị cứu giúp, tại hạ vô cùng cảm kích.” Liễu Diệc Thụ bình thản như không có việc gì vừa châm trà vừa nói: “Chân chính xuất lực là Lâm cô nương.” Lâm Bích Tiên nghe ra ý tứ xa lạ trong lời nói của Liễu Diệc Thụ, cảm thấy xấu hổ, vừa rồi đã quá quan tâm tới người ngoài, bỏ mặc hắn, khiến hắn ghen tị, làm thế nào mới tốt? Lâm Bích Tiên liền nói sang chuyện khác: “Các người vì sao gặp gỡ bọn họ ?” Hồng Nhi nghe được câu hỏi, mặt hơi hơi đỏ lên, cúi đầu không trả lời. Liễu Diệc Thụ ngược lại đánh giá Hồng Nhi, bắt giác mỉm cười, a, là tiểu mỹ nhân then thùng. Lâm Bích Tiên trừng mắt nhìn Liễu Diệc Thụ, xem ánh mắt mê đắm của người kia, hai ta huê nhau. “Ta nói.” Thượng Quan Lăng ngồi trên giường, hai tay chống nệm, chân lác lư qua lại: “Ba ác bá kia thích Hồng Nhi cô nương mỹ mạo, theo đuôi các người vào tửu quán, muốn bắt nàng đi. Các người phản khởi phản kháng, không thành công. Tường sụp, Lâm Bích Tiên xuất hiện, cứu các người.” Mỹ nam kinh ngạc nhìn Thượng Quan Lăng: “Cô nương thật sự là băng tuyết thông minh.” Không thông minh, không thông minh, chính là đã xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình. “Nếu ta không đoán sai, huynh là Từ Tử Kỳ.” Lâm Bích Tiên ra vẻ thâm trầm mở miệng, khiến cho mỹ nam chú ý. Khôi hài! Không thể để nữ xứng chiếm hết sự nổi bật được ! Mỹ nam càng thêm kinh ngạc, nếu Thượng Quan Lăng nói còn có thể có lý để nhìn ra, còn Lâm Bích Tiên vì sao lại biết được thân phận của hắn chứ? “Đúng là tại hạ, không biết cô nương vì sao biết được.” Lâm Bích Tiên nghẹn lời, Liễu Diệc Thụ đột nhiên lên tiếng thay nàng giải thích: “Thiếu bảo chủ Từ Gia Bảo danh chấn thiên hạ, ngọc bội kia, người nào không nhìn ra?” Trên đai lưng Từ Tử Kỳ mang một khối ngọc bội hình tròn màu hồng bằng san hô, ngọc bội trong sáng, phát ra ánh quang ẩn ẩn, là bảo vật hiếm có. Vật đẹp như vậy, phải tìm cơ hội đoạt lấy. Thượng Quan Lăng trầm nghĩ. “Tử Kỳ ca ca muốn đi đâu?” Lâm Bích Tiên ân cần đặt câu hỏi. Từ Tử Kỳ nghe được Lâm Bích Tiên xưng hô thân thiết, mặt ửng đỏ, không được tự nhiên trả lời: “Tại hạ đang muốn trở về Bảo.” “Tiện đường, tiện đường, chúng ta cùng nhau đi thôi.” Lâm Bích Tiên vội vàng nói. Vốn nghĩ rằng phải đi qua ba thành tới Từ gia bảo mới có thể nhìn thấy nam chủ, không nghĩ tới lại đụng phải sớm như vậy. A, biên kịch, ta yêu người! “Này.....” Từ Tử Kỳ chần chờ. “Thiếu chủ, chúng ta cùng bọn họ đi thôi. Trên đường cũng có người chiều cõ.” Hồng Nhi sợ Từ Tử Kỳ không đáp ứng, gấp đến độ hướng hắn nháy mắt ra dấu. “Vậy được rồi. Quấy rầy các vị.” Từ Tử Kỳ đứng dậy, cung kính chấp tay. Bởi vì Từ Tử Kỳ cùng Hồng Nhi có thương tích trong người, không nên bị xóc nảy, năm người liền thuê một cỗ xe ngựa. Liễu Diệc Thụ không muốn cùng Từ Tử Kỳ chung một chỗ, liền chủ động ra đánh xe. Thượng Quan Lăng tỏ vẻ muốn quan sát học tập kỹ thuật lái xe một chút, kì thực vì giám thị Liễu Diệc Thụ, cũng ngồi bên ngoài. Đây thực chất chính là nhân vật chính đã xuất hiện, phối hợp diễn lên lui ra làm nền.

10. Chương 10

ước tình huống Lâm Bích Tiên nhiệt tình tra hỏi hộ khẩu, Từ Tử Kỳ rất nhanh không chống đỡ nổi, đổ mồ hôi lạnh, liên tục muốn đi ra bên ngoài xe: “Để cho Thượng Quan cô nương ngồi ngoài gió thật không thích hợp, tại hạ vẫn nên.....” Lâm Bích Tiên lôi kéo quần áo của hắn, lại túm hắn trở lại chỗ ngồi: “Tử Kỳ ca ca, thương thế của huynh nghiêm trọng như vậy cũng đừng nên ra ngoài.....” Từ Tử Kỳ chưa từ bỏ ý định tiếp tục muốn đi: “Không không không, tại hạ đã không còn trở ngại.....” Lâm Bích Tiên dùng sức kéo trở về: “Tử Kỳ ca ca, huynh làm như vậy thực không phải tốt. Đừng quần rầy vợ chồng son nhà người ta. Huynh xem, quần áo đều đã bị huynh làm hỏng rồi.....” Từ Tử Kỳ khóc không ra nước mắt, kéo rách quần áo ta rõ ràng là quái lực nữ nhà người! “Roạt –” Một tiếng, quần áo Từ Tử Kỳ bị kéo rách tiếp. Lỗ hỏng còn rất lớn, đã lộ ra trung y bên trong. Từ Tử Kỳ ngượng ngùng ngồi yên nguyên vị không nói lời nào, Hồng Nhi cúi đầu cười trộm, Lâm Bích Tiên thất vọng buông tay ra. Vốn tưởng rằng đã có thể nhìn thấy lửa lưng. Thượng Quan Lăng nghe được động tĩnh bên trong xe, kinh ngạc xoay người vén màn xe lên nhìn xem, lại thấy ba người quy củ ngồi. Thượng Quan Lăng ánh mắt trách cứ nhìn phía Lâm Bích Tiên: Tiên Nhi tỷ tỷ, cơ hội tốt như vậy sao còn không biết quý trọng? Nhanh bỏ nhào vào người hắn đi a! Lâm Bích Tiên vô tội nhìn lại: Ta cũng muốn vậy, nhưng không có cơ hội. Thượng Quan Lăng hiểu ý gạt đầu. Buông màn xe, quay người lại, đoạt roi ngựa trong tay Liễu Diệc Thụ, hung hăng quát. Xe ngựa đột nhiên tăng tốc, đám người trong xe bị bất ngờ, ngã trái ngã phải. Lâm Bích Tiên “không khéo” ngã tới trong lòng Từ Tử Kỳ, lại “tự nhiên” ngất đi. Từ Tử Kỳ đẩy đẩy nàng: “Lâm cô nương.....” Đẩy không ra, tay Lâm Bích Tiên ôm chặt thắt lưng hắn, đẩy thế nào cũng không ra. Nếu là Thượng Quan Lăng, nhất định sẽ nói, đẩy không được thì chặt đi. Nhưng Từ Tử Kỳ tao nhã có lẽ, ngay cả dùng sức lay mạnh Lâm Bích Tiên cũng không thể làm, chỉ có thể thuận thế đem nàng ôm vào trong ngực, còn điều chỉnh tư thế ngồi, làm cho nàng có thể thoải mái mà gối lên đùi của hắn. Lâm Bích Tiên đang giả bộ bất tỉnh cũng kinh ngạc vì hành động của Từ Tử Kỳ một chút, vì hắn sẵn sàng mà nội tâm cảm động một chút, liền an tâm ngủ luôn. Bất quá trước khi ngủ còn nhớ kỹ, sau khi thu phục Từ Tử Kỳ rồi nhất định phải cảnh cáo hắn, không cho phép đối xử ôn nhu như vậy với nữ tử khác! Lâm Bích Tiên ngủ rồi, Thượng Quan Lăng lại vén rèm lên nhìn lên một hồi. Từ Tử Kỳ ôm Lâm Bích Tiên đang nhắm mắt dưỡng thần. Tốt lắm. Nàng vừa lòng buông mình. Hiện tại phải làm, là làm cho Lâm Bích Tiên yêu càng sâu. Mà tại lúc Lâm Bích Tiên không đề phòng, nàng phải từng chút, từng chút, vụng trộm không dấu vết câu dẫn Từ Tử Kỳ. Đợi tới một ngày trước ngày Lâm Bích Tiên cùng Từ Tử Kỳ thành hôn, để cho Lâm Bích Tiên phát hiện hai người bọn họ trong lúc đó đã xx. Người yêu cùng bằng hữu đều phản bội, có đủ khiến nàng ta đi tìm chết hay không? Liễu Diệc Thụ lé mắt đánh giá biểu tình tà ác âm hiểm trên mặt Thượng Quan Lăng một chút, nhìn không được lạnh run, nhanh chóng dời mắt. Không biết kẻ nào xấu số đang bị nàng ta tính kế đây? Chạng vạng, đến Bạch Tiêu thành. Hưởng phúc của nhân vật chính, phúc lợi khách sạn bay lên đến năm gian phòng thượng hạng. Năm người chuẩn bị hành lý xong, xuống lầu ăn cơm. Trên bàn cơm, Lâm Bích Tiên hưng phấn mà nói cơm nước xong muốn đi dạo chợ đêm. Trên đường, nàng có thể đá rớt ba cái bóng đèn, sau đó cùng Từ Tử Kỳ một mình đi dạo phố. Thượng Quan Lăng tự nhiên biết tâm tư Lâm Bích Tiên, là người đầu tiên tán thành, còn lấy son bột nước trên đường để dụ Hồng Nhi. Hồng Nhi chần chờ một lát, không chịu nổi dụ hoặc, đáp ứng đi. Từ Tử Kỳ mang tác phong của quý tộc Anh, tất nhiên không thể yên tâm để cho ba vị cô nương đi đường, tỏ vẻ muốn đi theo chiều cổ. Bốn người đều đi, không đạo lý nào Liễu Diệc Thụ lại ở lại khách sạn một mình. Vì thế, năm người chậm rãi đi chợ. Qua một phố, Thượng Quan Lăng tự giác tỏ vẻ muốn tách ra, đi xem độc xà. Liễu Diệc Thụ cũng đưa ra ý tưởng cùng Hồng Nhi đi dạo nơi khác. Từ Tử Kỳ nhìn phía Hồng Nhi thăm dò, Hồng Nhi then thùng gạt đầu. Từ Tử Kỳ gạt gạt đầu, hai người liền dắt tay đi rồi. “Thượng Quan cô nương, nàng lẻ loi một mình, không bằng.....” Từ Tử Kỳ khẩn thiết giữ Thượng Quan Lăng lại. Hắn thật tình không muốn cùng Lâm Bích Tiên đại háo sắc kia ở một chỗ. Thượng Quan Lăng không chút lưu tình ngắt lời hắn: “Từ công tử không cần khách khí, ta vẫn có năng lực tự bảo vệ mình.” Vì thế, chậm rãi một nhóm năm người biến thành cô nam quả nữ hai người. Từ Tử Kỳ thở dài, nhận mệnh theo Lâm Bích Tiên đi về phía trước, bỏ qua chuyện nàng đang níu tay hắn không buông. Dọc theo đường đi, Lâm Bích Tiên vô cùng cao hứng, la hét này cũng muốn mua, kia cũng muốn mua. Từ Tử Kỳ chẳng những phải trả tiền, còn phải làm cu li xách đủ thứ, thật sự là khổ không nói nổi. Cũng không biết đi bao lâu, Lâm Bích Tiên tìm một quán thầy tướng số ngồi xuống, nói với “Bán tiên”: “Đại sư, ta muốn tính

nhân duyên.” Nói xong, đặt một thỏi bạc ở trên bàn. Từ Tử Kỳ xoay mình chợt cảm thấy một điềm xấu. Quả nhiên, “Bán tiên” nhận lấy bạc, vuốt chòm râu, chậm rì rì nói: “Nhân duyên của cô nương, không phải tại bên người sao?” Tiếp theo, “Bán tiên” dồn khí đan điền, blalablala nói một tràng dài: “Công tử cùng cô nương thật sự là nhân trung long phượng, trời sinh một đôi, ông trời tác hợp cho, bĩ dưc song phi..... Gương vỡ lại lành..... Ngược tình cảm lưu luyến thâm..... Ái ân..... Tình có chú ý..... Kiếp trước kiếp này.....” “Ba” Một thỏi bạc rất cục khiến “Bán tiên” ngậm miệng. Lâm Bích Tiên mặt hân, làm ơn đừng viết tiểu thuyết ngôn tình ngược ái đây. Từ Tử Kỳ bị nói tới đầu óc choáng váng hết sức, Lâm Bích Tiên nhìn ánh mắt mê mông đại ra của hắn, càng xem càng thích, nhìn không được chu môi đỏ mọng, xông lên. Ngay tại khoảnh khắc hai môi chạm nhau, Từ Tử Kỳ đột nhiên thanh tỉnh, một phen đẩy Lâm Bích Tiên ra, nhảy dựng lên: “Lâm cô nương thỉnh tự trọng.....” Nói xong tựa như tên rơi cung nhảy lên đi ra ngoài, chạy trốn không thấy bóng người. Lâm Bích Tiên đỏ rực mặt, nghĩ tới Từ Tử Kỳ vừa rồi vừa then vừa giận, nhỏ giọng nói: “Đáng ghét. Sao lại có thể trực tiếp đặt tay lên ngực người ta chứ?” Từ Tử Kỳ đầu càng nóng, bỏ chạy càng nhanh. Đang lo không biết làm sao để về khách sạn, hắn thấy Thượng Quan Lăng. Hắn cao hứng tiến lên muốn tiếp đón nàng, thấy nàng ôm gì đó trong tay, nâng tay lên, cúi đầu. Thượng Quan Lăng một tay nâng đầu mãng xà lên, cách cái khăn che mặt, cao hứng chạm vào miệng con rắn nói: “Rất thích người, trở về đem người nấu canh.” Thanh niên bán rắn thấy khách nhân biến thái như vậy nhưng không thể ngăn cản, hắn trấn định nói: “Cô nương, Kim Hoa Xà này cùng với Ngũ Độc Hạch, tổng cộng năm trăm lượng.” Thượng Quan Lăng ôm con rắn không nói lời nào. Nàng đang do dự, vạn nhất phóng độc phần lại trúng phải hai bảo bối này của nàng thì làm sao giờ? Từ Tử Kỳ nhìn thấy Thượng Quan Lăng đứng bất động, nghĩ rằng nàng túng quẫn, tiến lên nói: “Để ta trả tiền.” Thượng Quan Lăng kỳ quái liếc mắt nhìn Từ Tử Kỳ một cái, không thân chẳng quen, nàng cũng không muốn thiếu nhân tình gì của hắn. Nàng mở miệng nói: “Ta không cần hắn trả tiền. Ta lấy đồ của ta đổi cùng người.” Hai người bước lên nói nhỏ. Thượng Quan Lăng lấy ra một lọ Hóa Thi Thủy nói: “Một lọ Hóa Thi Thủy.” Thanh niên nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn chăm chăm cái chai trong tay Thượng Quan Lăng: “Hai bình.” Thượng Quan Lăng lại lấy ra một cái cái chai nói: “Một lọ Hóa Thi Thủy, một lọ Bách Hoa Hương. Bằng không không bàn nữa” “Thành giao.” Thanh niên tiếp nhận hai cái chai, cẩn thận cất ở bên hông. Thật sự là quá lời. Thượng Quan Lăng nhìn thanh niên cẩn thận hành động, cười lạnh. Nàng đã phóng Truy Tung Phấn lên người hắn. Chờ về khách sạn an trí tốt hai bảo bối này xong, nàng sẽ tìm tới giết hắn lấy lại hai cái bình kia. Từ Tử Kỳ nhìn Thượng Quan Lăng ôm con đại xà, lại xách cái lồng sắt đựng con Bọ cạp lớn, hảo tâm nói: “Thượng Quan cô nương, ta cầm giúp nàng.” Thượng Quan Lăng liếc hắn một cái, xoay người bước đi. Từ Tử Kỳ lúc này mới phát hiện trên tay hắn đã cầm đầy đồ khi nãy Lâm Bích Tiên mua, vừa rồi vội chạy trốn, theo bản năng liền cầm theo mấy thứ này luôn. Từ Tử Kỳ xấu hổ ho khan một tiếng, đuổi kịp Thượng Quan Lăng: “Thượng Quan cô nương, chúng ta hiện tại về khách sạn chứ?” Thượng Quan Lăng gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới mình đang mang duy mạo, hắn không nhìn thấy động tác của nàng, liền lên tiếng: “Phải.”

11. Chương 11

Hai người trở lại khách sạn, Liễu Diệc Thụ cùng Hồng Nhi còn chưa tới, Lâm Bích Tiên đã trấn thủ tại cửa lớn từ rất sớm. Từ Tử Kỳ vừa xuất hiện, nàng nịnh nọt đón tiếp, kéo vào phòng chính mình. Nhóm nhân vật chính ở tại phòng thượng hạng trên lầu ba, phối hợp diễn ở phòng thứ hạng tại lầu hai. Liễu Diệc Thụ đối với chuyện này có chút bất mãn, Thượng Quan Lăng không sao cả. Có giường, có phòng, ngủ thế nào cũng được. Thượng Quan Lăng đóng cửa lại, đem mãng xà đặt lên bàn, lấy bao ngân châm từ trong bọc quần áo ra. Mở vài bọc màu vàng ra, một hàng ngân châm sắp xếp cẩn thận phát ra ánh sáng chói lọi chói mắt. Con rắn theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, vừa muốn trốn, bị nàng nắm chỗ bảy tắc, một châm đâm tại khu thần kinh. Con rắn mất năng lực hành động, nhưng lại không chết. Thượng Quan Lăng thuận thực bắt đầu châm cứu lấy máu, cho vào cái bình trong suốt. Lấy đầy một lọ, Thượng Quan Lăng ngừng lại. Rửa tay lau khô, cầm lấy chủy thủ sắc bén, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, quyết định trước giết chết sau đó lột da. Đương nhiên, rằng nọc cũng phải bỏ ra. Vừa lao lực lột ra con rắn xong, bàn tay Thượng Quan Lăng đột nhiên run lên, đánh rơi chủy thủ xuống chân bàn. Còn chưa xoay người nhấc lên đến, hai tay Thượng Quan Lăng đột nhiên đè lại trán. Có cái gì cử động! Không biết nơi nào truyền đến tiếng sáo,

khiến trán nàng đau nhức một trận, tựa hồ có cái gì muốn giãy dụa xướt da mà ra. Thượng Quan Lăng một tay đè lại trán, một tay lấy gương đồng trên đài trang điểm đến xem. “Lạch cạch” một tiếng, gương đồng rơi trên mặt đất, mặt kính vỡ vụn thành mấy khối. Ấn ký đoá sen như một bức họa lúc này xoay làm một đoàn, đường cong không hề liên kết, nhìn qua tựa như một con sâu đang mấp máy. Trước kia không biết đoá hoa này từ đâu mà có, lại không nghĩ rằng nàng bị người hạ cớ trùng. Cảnh tượng trong đầu lẫn lộn khó phân, cuối cùng dừng hình ảnh tại một con ve, cửa sau của Lâm Hải sơn trang, nàng cảm thấy trên vai đau xót, sờ tay lên, bắt được một con ve. Không cần phải nói, nhất định là thiếu niên kia đang gây chuyện! Trăm ngàn đừng để ta bắt được người, bằng không nhất định đem người rút gân lột da!

“A –” Thượng Quan Lăng ôm đầu hô một tiếng, ngồi xồm xuống. Thượng Quan Lăng trong lòng càng la mắng, tiếng sáo kia thổi lại càng nhanh, cho đến cuối cùng, khiến nàng đau hôn mê bất tỉnh. Ý thức cuối cùng trước khi hôn mê, Thượng Quan Lăng nghĩ là: Ta x mẹ người sinh con không **.....(** đã kiểm duyệt =)),ta cũng không biết là cái gì) Thượng Quan Lăng hôn mê chưa bao lâu, cửa phòng bị người ta đẩy ra. Người tới đúng là thiếu niên mặt mày lạnh lùng kia! Thiếu niên ngồi xồm xuống, đưa tay xoa xoa trán của nàng, cổ trùng đang luống cuống lập tức yên ổn lại, trong khoảnh khắc lại biến ảo thành bộ dáng đoá hoa sen. Thiếu niên thu tay, hung hăng nói: “Lần sau nếu miệng người còn không sạch sẽ như vậy, ta nhất định không tha cho người!” Nói xong, hắn đứng dậy lục lọi bao quần áo của Thượng Quan Lăng, lấy ra một lọ hương, liền đóng cửa rồi đi. Nửa đêm, Thượng Quan Lăng thức tỉnh lại. Sờ sờ cái trán, bích liên ấn khôi phục như lúc ban đầu. Nàng xem xét trên mặt đất một phen, xác định có người đến, hơn nữa còn dính vào Truy Tung Phấn của nàng. Nàng lấy tay nài muốn tìm Truy Tung Hương, tìm nửa ngày cũng không thấy. Khăng định bị người nọ cầm đi rồi! Nàng nhứt chí ngồi trở lại trên giường. Không có Truy Tung Hương, Truy Tung Phấn dùng cái rắm! Hiện tại tốt lắm, nàng không chỉ không bắt được thiếu niên kia, còn tổn thất một lọ Hóa Thi Thủy cùng một lọ Bách Hoa Hương. Hừ, tất cả đều ghi tạc trên đầu người nọ! Trong lòng buồn giận khó tiêu không ngủ được, nàng đơn giản đứng lên xử lý tiếp con rắn kia. Da rắn là đồ tốt, có thể bán lấy tiền. Thịt rắn, Thượng Quan Lăng nhớ tới bộ dáng thiếu niên kia, mắt lộ ra hung quang, nấu ăn! Nói liền làm. Nàng đến phòng bếp, vừa nấu thịt rắn, vừa cầm đũa thử hương vị. Chờ lửa trong lò tắt, thịt rắn cũng ăn xong rồi. Thượng Quan Lăng rửa tay ra khỏi phòng bếp, vừa vận dụng vào người Liễu Diệc Thụ, nàng tức giận nói: “Buổi tối không ngủ còn làm gì?” Liễu Diệc Thụ nhìn phía sau nàng: “Vốn ngủ ngon, ngủ được mùi thơm mới xuống đây. Người vừa nấu cái gì?” “Thịt rắn, bắt quá ta đã ăn xong rồi.” “Cái gì? Người... nữ nhân này.....” Liễu Diệc Thụ vọt tới bên nôi, chỉ thấy còn một đồng xương. Liễu Diệc Thụ vô cùng đau đớn chỉ vào cái nôi chất vẩn Thượng Quan Lăng: “Một nôi thịt rắn a, người lại ăn hết một mình. Cũng không sợ no chết.....” Thượng Quan Lăng khí định thần nhân liếm liếm miệng: “Người thấy ta no chết sao? Không có.” Liễu Diệc Thụ chưa từ bỏ ý định đè bả vai Thượng Quan Lăng lại, giọng miêng lên: “Không được, ta còn muốn ném thử hương vị.....” Thượng Quan Lăng quá sợ hãi, đẩy hắn ra chạy vội lên lầu: “Người biến thái a người.....” Phía sau truyền đến tiếng cười của Liễu Diệc Thụ. Hắn cuối cùng cũng chọc ghẹo được nàng một hồi. Ngày thứ hai sáng sớm, Liễu Diệc Thụ cùng Thượng Quan Lăng kết bạn xuống lầu. Kinh ngạc nhìn đến Từ Tử Kỳ sắc mặt xanh mét ngồi ở trước bàn sinh hồn dỗi, quầng mắt đen thui. Lâm Bích Tiên quay mặt không nhìn thấy biểu tình. Hồng Nhi bộ dáng sốt ruột tựa hồ muốn hòa giải hai người, lại không biết nói gì cho phải, thấy Liễu Diệc Thụ cùng Thượng Quan Lăng xuống, giống như thấy cứu tinh, xông lên đón: “Liều công tử, Thượng Quan cô nương, xin giúp đỡ, thiếu chủ cùng Lâm cô nương.....” Liễu Diệc Thụ tiếp lời: “Cãi nhau?” “Sao lại thế này?” Thượng Quan Lăng hỏi. “Đêm qua, Lâm cô nương vẫn làm ầm ĩ khiến thiếu chủ không thể sống yên ổn.” “Nàng nào loạn như thế nào?” Thượng Quan Lăng tò mò hỏi. “Chính là.....” Hồng Nhi ngượng ngùng cúi đầu. “Không sao, nàng cứ nói.” Liễu Diệc Thụ bày ra bộ dáng thân thiết cổ vũ nàng. “Lâm cô nương cứ bắt thiếu chủ chạy tới chạy lui trong phòng nàng, lúc thì nói có con gián muốn thiếu chủ đi đánh, một hồi lại nói có con chuột muốn thiếu chủ cứu nàng, cuối cùng..... Cuối cùng lại kiên quyết ở trong phòng thiếu chủ không chịu đi.” Thượng Quan Lăng sờ sờ cằm. Tiết mục tử triền lan đánh (tấn công theo kiểu đeo bám bằng được), kỳ thật nàng rất thích xem. Đặc biệt thích ép chín, quả ép chín vẫn ngọt*. Tốt nhất ngày nào đó ép cho nam chủ muốn nhảy lầu, nữ chủ nói cho dù chàng nhảy lầu ta cũng muốn đuổi theo chàng, sau đó nam chủ “Phanh” một tiếng thực sự nhảy. Ha ha, nàng lại bắt đi một chương ngại vật, có thể chuyên tâm đối phó nữ chủ. (*có câu ‘Trái xanh ép chín không ngọt’ ý chỉ chuyện không thể cưỡng cầu. Ở đây ý Lăng tỷ lại là muốn ép tình cho Kỳ ca và Tiên tỷ.) “Sau đó sao?” Liễu Diệc Thụ có hứng thú hỏi. “Thiếu chủ cùng Lâm cô nương ngồi trong phòng một đêm. Đến bình minh, thiếu chủ xuống lầu, Lâm cô nương liền cùng xuống theo.” Liễu Diệc Thụ cùng Từ Tử Kỳ là tình địch, tự nhiên muốn bọn họ cãi nhau. Hắn kéo Hồng Nhi ngồi xuống, kêu một bình trà cùng một ít điểm tâm. Thượng Quan Lăng đều có kế hoạch của nàng. Nàng kéo

Lâm Bích Tiên qua, khuyên nàng ta trước cúi đầu nhận sai. Dù sao da mặt nàng ta cũng dày như vậy, cúi đầu nhận sai thì có làm sao? Không nghĩ tới Lâm Bích Tiên cứ nhiên lau nước mắt nói với nàng: “Lăng Lăng, ta thật sự không thể tỏ vẻ háo sắc với hần được nữa. Mọi người đến chơi trò chơi vốn là muốn khoái hoạt, muốn nghịch chuyển, người nói xem, hần lại muốn đi theo lộ tuyến thanh cao gì đó, nam nhân như vậy ta không cần. Ta thà chọn Liễu Diệc Thụ cho xong. Chờ ta ra khỏi trò chơi, ta nhất định sẽ nói với đám biên kịch, nên sáng tạo thêm nhiều soái ca tính cách khác nhau nữa. Nếu không, nữ chủ không có cơ hội chọn lựa, thật quá đau khổ a.” Thượng Quan Lăng tròn tròn mắt, nàng là nữ xứng ác độc, còn chưa phát huy tác dụng gì đâu, lúc trước đều làm Hồng Nương a. Xem ra quả này, nàng còn phải ép nữa mới được. Nàng lựa lời khuyên giải an ủi: “Tỷ xem tiểu thuyết võ hiệp có thấy những đoạn nảy sinh kịch tình? Không dễ tỷ bị trúng độc, rơi xuống vực, hủy dung, phế võ công, bị người đuổi giết, đã là tốt lắm, hơn nữa nam chủ này thân không tàn tật, tâm lý khỏe mạnh, xu hướng bình thường, nam nhân tốt như vậy tìm đâu được a? Tiên nhi tỷ tỷ, tỷ lại kiên trì một hồi đi, ánh rạng đông cách mạng ngay tại trước mắt!” “Vậy được rồi, ta thử lại một lần. Nếu hần không chịu ta, ta liền xử hần.”

12. Chương 12

Lâm Bích Tiên nắm tay Thượng Quan Lăng một chút rồi đi ra ngoài, mãi cho đến lúc ăn cơm trưa mới xuất hiện. Trên trán của nàng đầy mồ hôi trong suốt, nàng gơ một bó hoa sơn trà, đi tới trước mặt Từ Tử Kỳ, đưa cho hần: “Trong thành không có bán hoa, ta ra khỏi thành hái.” Từ Tử Kỳ là nam nhân, lần đầu tiên lại được tặng hoa, chân tay luống cuống không biết nên nhận hay không thì tốt: “Nàng...nàng cho ta?” Lâm Bích Tiên cố chấp đưa: “Đi qua hai tòa thành nữa sẽ tới nhà huynh, đó là mục tiêu của trò chơi này. Không còn bao nhiêu thời gian. Chúng ta phải nắm bắt. Tử Kỳ, nam nữ nhân vật chính phải cùng một chỗ. Ta hy vọng huynh có giác ngộ này.” Liễu Diệc Thụ mở to hai mắt nhìn. Cứng rắn như vậy? Ô, hần cũng muốn có hoa. Thượng Quan Lăng bình tĩnh cúi đầu uống nước. Tiên Nhi thật suất! Từ Tử Kỳ dưới ánh mắt bức bách cường đại của Lâm Bích Tiên, không tự giác tiếp nhận hoa, lại không tự giác nói khẽ: “Thực xin lỗi, ta.....” “Không có gì là có lỗi. Tử Kỳ, ta sẽ đối với huynh thật tốt.” Lâm Bích Tiên mỉm cười, ngắt lời hần, nhấc vạt áo ngồi xuống. Thượng Quan Lăng lúc này mới chú ý thấy nàng ta thay đổi một thân nam trang, ánh mắt khẽ động, chẳng lẽ đây mới là tính cách chân thật của nàng ta? Nữ nhân suất khí, có loại cảm giác mạnh mẽ. Khi ăn cơm, Lâm Bích Tiên sẵn sàng gấp rau cho Từ Tử Kỳ, khiến hần ngượng ngùng liên tiếp xua tay cự tuyệt, lỗ tai đều lộ ra đấm hồng nhạt. Sau đó, Từ Tử Kỳ lễ thượng văng lai cũng gấp rau cho Lâm Bích Tiên. Qua qua lại lại, hai người giống như lão phu lão thê thực hài hòa. (* lễ thượng văng lai : có qua có lại)

Sau một chút thời gian ăn cơm, Lâm Bích Tiên xoay chuyển cục diện, dường như hoàn toàn thu phục Từ Tử Kỳ. Thượng Quan Lăng không khỏi cảm thán, đây là mị lực của nữ chủ, thật sự là trâu bò a! Liễu Diệc Thụ tự ăn cơm, ánh mắt nhìn Lâm Bích Tiên trở nên là lạ. Thượng Quan Lăng trêu chọc hần: “Liều công tử, chẳng lẽ ngươi hiện tại phát giác người kỳ thật là có thể chất thụ? Liền hy vọng có nữ nhân tới ngược người?” Liễu Diệc Thụ lại bối rối buông bát cơm, không kịp lau miệng bỏ chạy trở về trên lầu. Thượng Quan Lăng đại ra. Nói trúng rồi, Liễu Diệc Thụ nguyên lai thích nhất là bị nữ ngược. Trong đầu bắt đầu vận hành tưởng tượng: Trong gian phòng hoa lệ, giường lớn king-size phủ kín cánh hoa hồng, làm nổi bật thân hình trắng noãn như tuyết của Liễu Diệc Thụ nằm trên giường, Lâm Bích Tiên một thân áo da màu đen chân giẫm lên giường, roi trong tay thỉnh thoảng lại quật hai, ba cái vun vút trên nền đá cẩm thạch. Mỗi lần quật qua, Liễu Diệc Thụ hình như lại phát ra một tiếng rên rỉ, không bao lâu, gương mặt đã đỏ hồng, hai mắt ầm ầm như sương mù, môi đỏ mọng khẽ nói nhỏ. Lâm Bích Tiên cúi xuống, chậm rãi đem đầu môi son của chính mình áp lên..... Liễu Diệc Thụ, người còn nói người không phải m! “Thượng Quan cô nương, Thượng Quan cô nương..... Thiếu chủ nói muốn đi rồi.....” Hồng Nhi nghi hoặc lay lay Thượng Quan Lăng đang ngẩn người. Vừa cơm nước xong, sao đã ngồi ngủ gật rồi? “Nga, nga. Ta lên lầu thu thập một chút đã.” Thượng Quan Lăng cầm tay nải xuống lầu, phát hiện chỗ để xe ngựa lúc trước giờ chỉ còn ba con ngựa. Lâm Bích Tiên cười trên một con ngựa đỏ thẫm dẫn đầu, thấy nàng đến, từ trên cao nhìn xuống nói: “Tử Kỳ cùng Hồng Nhi thương thế đã khỏi, chúng ta không nên trì hoãn hành trình. Hồng Nhi cùng Lăng Lăng không biết cưỡi ngựa, đi cùng Tử Kỳ cùng Liễu Diệc Thụ đi.” Xe ngựa, làm cho nàng nhớ tới bộ dạng

lúc trước khi giả trang nữ nhân háo sắc. Trời của ta, Tiên Nhi tỷ tỷ người đừng nhanh như vậy a! Giống như đột nhiên phát hiện Đường Tăng vốn là nhãi, thật ra lại là một người cực kỳ ngắn gọn. Liễu Diệc Thụ mặt cứ nhiên vẫn hồng hồng, hẳn trước giúp đỡ Thượng Quan Lăng lên ngựa, sau đó ngồi phía sau nàng, giắt dây cương. Thượng Quan Lăng vừa thấy Liễu Diệc Thụ bộ dáng như rơi vào vòng tình, tâm liền lạnh xuống một chút. Nói thật, Liễu Diệc Thụ cũng không tệ lắm, đáng tiếc vẫn sẽ biến thành người giúp nữ chủ. Nàng thật sự là không nhận ra sớm a, sớm biết vậy, lúc Liễu Diệc Thụ đùa giỡn nàng, nàng nên mắc câu. Giờ thì tốt lắm, tiện nghi nữ vương! Lâm Bích Tiên vừa quát ngựa vừa bắt đầu bố trí: “Cẩn cứ theo địa đồ, chúng ta đang tới gần Long Hoa thành. Long Hoa thành là lãnh địa của thổ phỉ, ác bá hoành hành, chúng ta phải cẩn thận. Tận lực đừng gây chuyện. Gây chuyện cũng phải dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết phiền toái. Tranh thủ sớm ngày đến Từ gia堡.” Vừa dứt lời, phía trước chợt nghe một trận tiếng vó ngựa, quả nhiên xuất hiện một đám cường đạo. Ước chừng hai mươi người. Trong năm người, chỉ có Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ biết võ nghệ. Thượng Quan Lăng có hơi được việc. Từ Tử Kỳ cùng Hồng Nhi hoàn toàn thuộc loại lão nhược phụ nhụ cản trở. Thượng Quan Lăng oán thầm: Hai người các người một chút sức chiến đấu cũng không có, ở nhà chờ nữ chủ tới tìm là được. Lại còn tự động chạy đến đây. Hiện tại tốt lắm, nếu hai người các người gặp nạn, ta tuyệt đối sẽ không cứu. (lão nhược phụ nhụ: người già, phụ nữ, trẻ em)

Không do dự, Lâm Bích Tiên xông lên tiếp đón, xuống ngựa liền dùng chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm, chém chết từng người. Hồng Nhi sợ tới mức cả người run run, Từ Tử Kỳ ôm nàng, một tay che ánh mắt của nàng. Thượng Quan Lăng nhìn mà mồ hôi lạnh liên tục, nữ chủ quả nhiên không phải dễ chọc, ta ra tay nhất định phải thận trọng, thận trọng! Trong chớp mắt, Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ liền giải quyết đại đa số, chỉ còn lại năm người vừa đánh vừa lui. Lâm Bích Tiên thu kiếm nói: “Ta xem chư vị cũng không phải người đại ác.....” Liễu Diệc Thụ thấy nàng thu kiếm, chính mình cũng dừng tay. Năm người không đợi Lâm Bích Tiên nói hết lời, nhanh như chớp chạy trốn còn nhanh hơn thỏ. Lên ngựa, tiếp tục đi, lại gặp ba trận tập kích nữa. Đến Long Hoa thành, Liễu Diệc Thụ cùng Lâm Bích Tiên đã tới tình trạng kiệt sức. Hồng Nhi sẵn sàng đem đồ lên lầu giúp bọn họ, bốn người còn lại tìm bàn ăn cơm. Vừa ngồi xuống, truyền đến một tiếng tiếng sáo văng vẳng, Thượng Quan Lăng “rầm” một tiếng liền đứng lên, theo tiếng sáo chạy ra khỏi khách sạn. Lần này nhất định trước khi cổ trùng phát tác, phải bắt lấy hắn! Vừa chạy ra được hai dặm, liền gặp mai phục. Thượng Quan Lăng bất động thanh sắc cùng ba người giằng co. Đánh thì đánh không lại, chạy cũng chạy không thoát. Nàng tin tưởng thiếu niên kia dẫn dụ nàng đi ra cũng không phải đơn giản là vì muốn giết nàng, nếu như đoán không lầm, nàng chậm rãi đưa tay, tháo duy mạo xuống. Ba người thấy bích liên ẩn, khe khẽ nói nhỏ một phen, lặng yên thối lui. Thượng Quan Lăng cũng không mang mũ vào nữa, cầm ở tay, quay về khách sạn. Phía sau, tự nhiên là còn một “bóng dáng” dài. Trở lại khách sạn, bốn người kia vẫn còn ăn cơm. Từ Tử Kỳ cùng Hồng Nhi thấy nàng tháo mũ ra có chút giật mình, Liễu Diệc Thụ ánh mắt căng thẳng, vội nhìn về phía sau nàng. Lâm Bích Tiên lại không giật mình, chỉ thần nhiên nói: “Lăng Lăng, đêm nay mọi người cùng một phòng với ta.” Buổi tối, tự nhiên không tránh được một trường ác đấu. Lâm Bích Tiên để cho Từ Tử Kỳ cùng Hồng Nhi trụ tại hai gian phòng bình thường, ba người còn lại ở tại gian phòng chữ ‘Thiên’ hạng nhất, sẵn sàng chờ địch. Thượng Quan Lăng còn rải độc phấn xung quanh phòng, ngay cả hai gian phòng cách vách, cửa sổ, nóc nhà cũng không buông tha. Chỉ sợ không chỉ có một nhóm người tới. Thượng Quan Lăng để Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ ngủ trước một lát để khôi phục thể lực, nàng thủ hộ. Vào lúc canh ba, ngoài cửa truyền đến động tĩnh, vài tiếng kêu thảm thiết, sau lại khôi phục yên tĩnh. Thần kinh Thượng Quan Lăng căng thẳng. Lại qua thời gian chừng một nén nhang, trên nóc nhà truyền đến thanh âm đánh nhau, dường như hai nhóm người đụng lẫn nhau. Thượng Quan Lăng đứng dấn tại chân tường. Làm ơn, nóc nhà trăm ngàn đừng sụp. Thanh âm đánh nhau trên nóc nhà còn chưa chấm dứt, lại có một mũi tên từ ngoài cửa sổ bắn vào, cắm bên giường. Lần này rốt cuộc không thể coi thường. Thượng Quan Lăng đánh thức Liễu Diệc Thụ cùng Lâm Bích Tiên. Lâm Bích Tiên thực bình tĩnh nói: “Lăng Lăng, mọi người lên giường ngủ đi. Trời sáng ta sẽ đánh thức mọi người.” Đại tỷ, loại thời điểm này ai ngủ được a! Thượng Quan Lăng không tình nguyện leo lên giường.

13. Chương 13

Nữ chủ cùng nam xứng sức chiến đấu không giảm, Thượng Quan Lăng hoài nghi liệu có phải bọn họ mỗi lần giết người, giá trị sức chiến đấu sẽ tăng thêm hay không. Đương nhiên, biên kịch cũng có góp sức rất lớn. Sau một trận kiếm chiêu nhanh như vũ bão khiến người ta hoa mắt của Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ, thế giới thanh tịnh. Con bà nó, ngay cả cửa phòng cũng chưa bị phá! ‘Cách không đả ngư’ cũng đã học xong! Thật ghen tị, thật ghen tị. Thượng Quan Lăng lăn lộn dưới chân giường. “Lăng Lăng, đứng lên đi. Muội tới ngủ ở gian phòng cách vách Từ Tử Kỳ, nơi này ta cùng Diệc Thụ thủ hộ là được.” Lâm Bích Tiên nhìn bộ dáng oán giận của Thượng Quan Lăng, buồn cười đưa tay kéo nàng đứng dậy. Thượng Quan Lăng nghĩ một lát, lúm đồng tiền như hoa đáp ứng. Ha ha, mượn cơ hội này câu dẫn nam chủ! Thượng Quan Lăng đi qua đi lại ở trong phòng, làm thế nào câu dẫn đây? Rốt cuộc làm thế nào câu dẫn hán đây? Dựa vào, thời gian cấp bách, càng vội càng không nghĩ ra biện pháp. Không lẽ hiện tại cứ rần xông vào ngủ cùng hán? Không, vết xe đổ của Lâm Bích Tiên. Như vậy không chỉ khiến hán phản cảm, lại không hữu hiệu. A! Có! Làm bữa ăn khuya cho hán đi, vừa ăn vừa nói chuyện. Trước thu phục dạ dày của hán, sau đó bắt lấy tâm của hán! Ăn cái gì thì được đây? Ánh mắt Thượng Quan Lăng dừng lại tại con bọ cạp bị nàng rút hết độc, đang nằm hấp hối trong lòng. Nếu không ăn nó cũng sẽ chết. Cái gì càng độc lại càng bổ. Hàm lượng Anbumin cao. Cái này cũng không phải lý do chính. Máu chốt là, thịt bọ cạp, ăn được. Tại phòng bếp, Thượng Quan Lăng vừa nấu bọ cạp vừa cảm thán, không nghĩ con bọ cạp sắp chết còn có thể nấu lên cho người khác ăn. Nhìn cái nồi, cổ nén nước miếng, kiên trì chịu đựng, không thể ăn! Nàng vừa đem thịt bọ cạp xúc ra đĩa đặt trên bàn, tiếng sáo dồn dập truyền đến, năm giây sau, nàng đau hôn mê bất tỉnh. Trước khi té xỉu chỉ kịp nghĩ, con mẹ nó, để cho ta cắn một miếng đã a, để lạnh ăn không ngon. Năm phút sau, nàng từ từ tỉnh lại. Đĩa bọ cạp trên bàn đã không cánh mà bay, nàng lông tóc vô thương. Dựa vào, cư nhiên cướp bọ cạp chứ không cướp sắc! Thượng Quan Lăng giơ ngón tay giữa lên trong không trung, người hiện tại thiếu ta một lọ Hóa Thi Thủy, một lọ Bách Hoa Hương, một đĩa bọ cạp. Chờ ta bắt được người, lúc đó thanh toán! Thượng Quan Lăng mang theo một bụng tức giận trèo lên giường, kế hoạch câu dẫn nam chủ thất bại. Trong mộng, nàng trối chết thiếu niên mặt lạnh lòng kia, sau đó ném vào nồi, lấy đũa gỗ siêu dài đảo qua đảo lại. Mặt người lạnh lòng, chọc vào mặt người! Người hạ cổ, bạo cú hoa! Mãi cho đến khi thiếu niên giống như con cá chết, bị chiếc đũa của nàng chọc nát bươm. Thượng Quan Lăng rút đũa ra, không ăn, bưng cái nồi lên, đổ hết. Khi Thượng Quan Lăng mở mắt ra, sắc trời còn rất sớm. Từ nhà xí đi ra, đi qua hoa viên, liếc mắt một cái, nàng vội vàng chạy tới trốn sau cây cột, rình coi. Liễu Diệc Thụ lại đang nắm tay Lâm Bích Tiên tỏ tình! Nhìn trời, sớm như vậy, hai người các người xem ra tâm tình rất tốt. Liễu Diệc Thụ động tình nói: “Tiên Nhi, ta không biết nàng hiểu lắm gì ta với Thượng Quan Lăng và Hồng Nhi, nam nhân trước khi tìm được chân ái, xem chuyện đùa vui là bình thường! Nhưng mà, hiện tại, ta đã tìm được nàng, nàng chính là chân ái của ta! Ta đối với nàng chí tử phượng hưu*!” (chí tử phượng hưu : cho tới lúc chết)

Lâm Bích Tiên nhẹ nhàng rút tay lại, thản nhiên nói: “Huynh chọn sai nhân vật rồi. Theo lời biên kịch, trò chơi này chỉ kéo dài ba tiếng. Hành trình của ta rất gấp, không thể trì hoãn.” Nói xong xoay người thản nhiên rời đi. Sau này ở cuộc sống hiện thực, Liễu Diệc Thụ tìm đến Lâm Bích Tiên, mới biết được cuộc sống của nàng bận rộn thế nào. Kế hoạch chặt chẽ, không chấp nhận có sự sai lệch thay đổi, mỗi phút đều giống như chiến đấu. (hắc hắc, vậy là sau này ở hiện thực Thụ ca sẽ truy Tiên tỷ a~không biết sẽ thế nào) Tổ tình thất bại, Liễu Diệc Thụ đứng tại chỗ, ủ rũ. Thượng Quan Lăng không đành lòng, luôn tự cho là thông minh yêu nghiệt, sao lại có thể lộ ra biểu tình nản lòng này chứ? Nàng tiến lên vỗ vỗ vai hán, nói: “Đói bụng rồi, đi ăn cơm.” Ba người ngồi ở đại sảnh chờ Từ Tử Kỳ cùng Hồng Nhi rời giường chừng một canh giờ, im lặng không nói gì, không khí cứng đờ. Lúc ăn cơm, Hồng Nhi cũng cảm giác được không khí không đúng. Nàng ra về thoải mái nói: “Thiếu chủ, người ăn cái gì a, miệng thơm như vậy?” Trong lúc Từ Tử Kỳ hô hấp, có một mùi hương thanh lương dễ ngửi phát ra. Từ Tử Kỳ mất tự nhiên liếc mắt nhìn Thượng Quan Lăng một cái, nàng vẫn mang khăn che mặt chỉ lộ ra miệng, không nhìn thấy biểu tình. Hán cười cười nói: “Lúc sáng sớm, ăn một đĩa quế hoa cao.” Quế hoa cao cái con mẹ người! Thượng Quan Lăng bất động thanh sắc tiếp tục ăn cơm. Lá bạc hà chỉ Được Vương cốc mới có, cho vào đồ ăn, sẽ lưu hương trong miệng. Vốn cho người ăn lại không muốn, tự mình đi trộm, lộ ra dấu vết rồi. Dùng xong đồ ăn sáng, Thượng Quan Lăng đột nhiên nói muốn ngồi ngựa của Từ Tử Kỳ, ngựa của Liễu Diệc Thụ ngồi không thoải mái. Mà Liễu Diệc Thụ tỏ vẻ muốn giữ mình trong sạch, một mình một ngựa. Hồng Nhi thực ủy khuất ngồi ngựa của Lâm Bích Tiên. Liễu công tử làm sao vậy? Cùng nàng ngồi một ngựa thì có gì mà không

trong sạch ? Lên ngựa, Thượng Quan Lăng ngồi ở phía trước Từ Tử Kỳ, bỏ duy mạo ra, cầm trong tay. Từ Tử Kỳ kinh ngạc nói: “Thượng Quan cô nương, ban ngày, nàng vẫn nên mang vào thì tốt hơn.” Thượng Quan Lăng cười lạnh: “Công tử dẫn dụ ta đi ra, không phải là muốn để cho người khác thấy rõ ràng mặt của ta sao?” Từ Tử Kỳ trấn định nói: “Tại hạ không rõ Thượng Quan cô nương nói gì. Bất quá nữ tử vẫn không nên xuất đầu lộ diện thì tốt hơn, đặc biệt là nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo như Thượng Quan cô nương, dễ dàng khiến ác nhân có ý đồ xấu.” Thượng Quan Lăng dựa vào sau, hơi hơi nghiêng đầu, dán trên mặt của hắn nói: “Thủ pháp hạ cổ cùng thuật dịch dung của Từ công tử thật cao minh. Không biết khi nào có thể giải độc cổ này cho ta?” Từ Tử Kỳ khuyếch thân, nghiêng tai nghe Thượng Quan Lăng nói. Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, khiến Lâm Bích Tiên ghé mắt nhìn. Bất quá nàng cũng chỉ nhìn thoáng qua, liền quay đầu, nhìn thẳng phía trước, tiếp tục thúc ngựa đi. Thượng Quan Lăng nói được chắc chắn như thế, Từ Tử Kỳ cũng không giả bộ quân tử nữa. Hắn đưa tay ôm Thượng Quan Lăng vào lòng mình, môi dán trên tai phải Thượng Quan Lăng, thanh âm lạnh như băng mà vô tình: “Đến Từ gia bảo, ta sẽ giải cho ngươi.” Làm gì có chuyện tốt như vậy? Chỉ sợ ý Từ Tử Kỳ là đến Từ gia bảo, Thượng Quan Lăng nàng liền hết giá trị lợi dụng! Thượng Quan Lăng bất an vặn vẹo trong lòng Từ Tử Kỳ. Dựa vào, cút ngay, đừng chạm bàn tay bẩn của ngươi vào lão nương! Từ Tử Kỳ gắt gao ôm thắt lưng Thượng Quan Lăng, mặt không chút thay đổi, trong thanh âm lộ ra một tia uy hiếp: “Ta không thích người khác mắng ta.” Thượng Quan Lăng kinh hãi giật mình, không dám cử động. Hắn... hắn lại có thuật đọc tâm?! “Dừng lại!” Ba con ngựa dừng lại, Từ Tử Kỳ buông tay Thượng Quan Lăng ra, bốn người nhìn Thượng Quan Lăng vừa lên tiếng. Thượng Quan Lăng ra vẻ trấn định nhảy xuống ngựa, đi đến trước ngựa Lâm Bích Tiên: “Tiên Nhi tỷ tỷ, ngồi ngựa của Từ công tử cũng không thoải mái. Ta muốn ngồi ngựa của tỷ.” Lâm Bích Tiên gật gật đầu, không nói gì. Để Hồng Nhi và Thượng Quan Lăng thay đổi ngựa. Lâm Bích Tiên theo thói quen ngồi phía trước, để Thượng Quan Lăng ôm thắt lưng của nàng: “Lăng Lăng, có phải Tử Kỳ nói gì mạo phạm muội hay không?” “Không có, hắn không mạo phạm ta.” Hắn mạo phạm sinh mệnh của ta. “Lăng Lăng, tựa như muội nói, ánh rạng đông cách mạng ngay tại trước mắt. Muội nhìn một chút nữa.” Lâm Bích Tiên ý vị thâm trường quay đầu nhìn Thượng Quan Lăng một cái, lại quay đầu đi. Nhấn, sao có thể nhấn được? Nam chủ biết dịch dung, biết cổ thuật, biết võ công, còn có thuật đọc tâm! Nữ chủ võ công / nội công / khinh công thiên hạ đệ nhất. Một chút độc công duy nhất có thể để Thượng Quan Lăng kiêu ngạo, lại bị y thuật của nam xứng áp chế. Còn bà nó, đường cách mạng này thật sự là khúc chiết! Nhất định không để đường sống cho nữ xứng ác độc! Ánh rạng đông, ở thế giới tây phương cực lạc đi!

14. Chương 14

Thượng Quan Lăng suy mãi vẫn không nghĩ ra biện pháp ứng phó với thuật đọc tâm, bắt đầu dĩ nàng đành thỉnh giáo Lâm Bích Tiên: “Tiên Nhi tỷ tỷ, nếu tỷ có một bằng hữu biết thuật đọc tâm, tỷ sẽ làm thế nào để ở chung với hắn?” Sỉ nhục a, cư nhiên phải xin dịch nhân của mình chỉ điểm giúp. Lâm Bích Tiên nghe vậy, hé miệng cười, liếc nhìn Từ Tử Kỳ đi phía bên trái nàng. Thật sự là rất giỏi, lại có kỹ năng thú vị như vậy. Nàng quay đầu đi nói: “Muội có xem bộ phim ‘Hữu Sấm Tinh Quan’?” Thượng Quan Lăng hơi suy nghĩ liền hiểu được ý Lâm Bích Tiên ý, cao hứng nói cảm ơn. Trong phim, Quan Chi Lâm có linh cảm, chỉ cần cùng nàng bắt tay, nàng sẽ biết đối phương nghĩ gì trong lòng. Khi nàng nắm tay Lưu Đức Hoa, suy nghĩ trong lòng Lưu Đức Hoa khiến nàng thực vui vẻ. Lưu Đức Hoa nghĩ, nàng thật xinh đẹp, ta thực thích nàng. Từ Tử Kỳ không phải thích đọc tâm của nàng sao? Nàng sẽ cho hắn biết, lòng người có bao nhiêu xấu xa! “Qua thành này, là tới Từ gia bảo.” Xuống ngựa, Lâm Bích Tiên có thâm ý liếc mắt nhìn Thượng Quan Lăng một cái. Từng nhân vật đều có nhiệm vụ cảm tình, trước mắt Thượng Quan Lăng còn một chuyện chưa xong. Thượng Quan Lăng hiểu ý, hướng Lâm Bích Tiên làm thủ thế “ok”. Tiên Nhi, ngươi thật tốt. Đều do ta vô dụng, ô ô ô..... Hiện tại cửa ải cần đột phá duy nhất chính là Từ Tử Kỳ này! Không thể làm cho hắn yêu thương mình, chỉ có giết hắn! Thật nhàm chán, lại đã tới thời gian ăn cơm. Thượng Quan Lăng chủ động ngồi xuống đối diện Từ Tử Kỳ. Từ Tử Kỳ sững sờ, mỉm cười, không cự tuyệt, nhắc trường bào ngồi xuống. Trong bữa cơm, Thượng Quan Lăng không ngừng liếc mắt đưa tình về phía Từ Tử Kỳ theo tần suất 15s một lần. Nếu mau nữa thì mắt của nàng sẽ rút gân biến thành mắt trợn trắng mất. Dù là Từ Tử Kỳ định lực cao, cũng không chống được xuân tình mãnh liệt này, không khỏi liếc mắt

nhìn Thượng Quan Lăng vài lần, lấy ánh mắt cảnh cáo nàng thu liễm một ít. Mà chỉ cần ánh mắt Từ Tử Kỳ nhìn qua, Thượng Quan Lăng trong lòng lại liễu mạng nghĩ: Từ Tử Kỳ thật suýt! Chàng là nam nhân suýt nhất mà ta từng thấy! Ta yêu chàng chết mất! Từ Tử Kỳ thật suýt! Chàng là nam nhân suýt nhất mà ta từng thấy! Ta yêu chàng chết mất!..... Lăn lộn lặp lại. Cuối cùng, Từ Tử Kỳ buông đũa, che miệng đi ra ngoài, ói ra. Thượng Quan Lăng đặc ý gấp một đũa rau bỏ vào miệng. Tiểu tử, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Ta không tin không trị được ngươi! Buổi tối, Từ Tử Kỳ trở về phòng. Ngẩng đầu nhìn thấy Thượng Quan Lăng một tay chống tại khung cửa không cho hắn đi vào. Nàng cười đến vô cùng nham hiểm. “Ngươi muốn làm gì?” Bồn bệ vắng lặng, Từ Tử Kỳ cũng không cần giả trang, lạnh lùng hỏi. Thượng Quan Lăng không nói lời nào, chỉ cười. Từ Tử Kỳ không nể hà đứng yên, tay ôm trước ngực, bắt đầu đọc tâm. Càng đọc càng kinh ngạc, càng đọc mặt càng hồng. Đến cuối cùng, Từ Tử Kỳ gầm lên một tiếng: “Hạ lưu!” Nhưng lại phát tay áo rời đi. Thượng Quan Lăng ghen cười đến mức thực vất vả, cuối cùng là cười lên tiếng. Nàng nghĩ rất đơn giản. Chính là đem nam nhân vật chính trong tiểu thuyết thành Từ Tử Kỳ, nữ nhân vật chính, nàng cũng không nguyên ý đổi tên thành Thượng Quan Lăng. Truyện nàng xem gần đây nhất, là [Chinh Phục]. “Từ Tử Kỳ nhìn nàng thất tha thất thểu, đi vài bước phải tựa vào tường nghỉ, không khỏi mỉm cười, đợi nàng sắp đi qua bên người, cầm chặt cánh tay nàng, kéo vào lòng, sau đó liền nghe “Khách” một tiếng vang nhỏ, đóng cửa. Hắn một tay ôm thắt lưng một tay nâng mặt nàng, dán tại bên nàng nói: ‘Đi chỗ nào?’. Hắn nhìn bộ dáng nàng chu miệng khi nói chuyện, làm sao còn nhẫn được, bèn hôn lên đôi môi đỏ mọng kia. Nàng uống rượu gạo, hương vị ngọt ngào, trong miệng đều là hương vị kia, hôn lên cảm giác thập phần ngon miệng. Mà trong hô hấp của hắn cũng có hơi rượu nồng đậm, nàng theo bản năng kháng cự, hai tay nhéo vạt áo của hắn dùng sức đẩy ra. Hắn cũng không miễn cưỡng, thoáng buông tay, lấy mu bàn tay vuốt nhẹ gương mặt nàng. Nàng hé mở đôi môi, dưới ánh đèn càng phát ra vẻ đầy đặn căng mọng, tiếp tục dẫn dụ hắn sát lại, chóp mũi chạm chóp mũi, lấy môi tách môi của nàng ra, sau đó gần chút nữa, hàm trụ môi trên của nàng, nhẹ nhàng hôn liếm. Cứ như vậy, cho tới khi nàng không còn giấy dựa. Nàng mơ mơ màng màng, hoàn toàn không biết mình ở chỗ nào, chỉ biết là có người đang hôn nàng. Hắn lại uống rượu, đẩy người rượu thối, nàng cau mày nghiêng đầu về phía sau. Hắn lại đi lên, khẽ cắn một ngụm, theo sau không nhanh không chậm mà hôn, không hề rời đi đôi môi của nàng. Hôm nay hắn lại thô lỗ không giống như trước, nàng khẽ hừ một tiếng, nắm lại vai hắn, giữa đầu hung hăng cắn lại, không nghĩ tới lại cắn phải đầu lưỡi hắn. Đau đớn rất nhỏ khiến hắn mất tính nhẫn nại, cầm tay nàng không hề khách khí, cởi bỏ áo ngoài của nàng, lại lột tằm y, ném lên bàn. Dưới tằm y, trên thân nàng chỉ còn lại tiết khố bằng vải bông, lộ ra thân trên, hôn chỗ xương quai xanh da thịt trắng mịn của nàng, hắn lại vô cùng hối hận, sớm biết nàng mê người như thế, khi nàng nói thích hắn, hắn nên giống như bây giờ, hung hăng ôm lấy nàng. Thân thể của nàng đầy đặn hơn so với hắn tưởng tượng rất nhiều, tuy rằng tinh tế, nhưng mặc kệ là bả vai hay là bộ ngực cũng đều mượt mà, trắng nõn. Yết hầu hắn phát ra tiếng, vội ôm lấy nàng, bước nhanh tới bên giường, đặt nàng nằm xuống. Nhìn thân hình trắng tựa dương chi bạch ngọc của nàng, hắn làm sao kiềm chế được, cởi bỏ nút thắt cùng đai lưng của chính mình, lôi kéo vài cái liền cởi bỏ quần áo của chính mình, ôm lấy nàng. Có lẽ bởi bị đánh thức, nàng bất mãn vặn vẹo giấy dựa, tới khi hắn chế trụ chân tay của nàng, cuồng nhiệt hôn môi nàng dụ dỗ, mới bắt đầu phục tùng. Theo cổ một đường đi xuống, hôn đến chỗ rốn, liền ôm vòng eo của nàng, đem tiết khố duy nhất trên người cởi xuống. Hai chân bị áp hướng hai sườn làm cho nàng có chút không thoải mái, ‘ưm’ một tiếng, nhũ mào để ở bờ vai của hắn. Hắn nâng nửa người lên dán sát vào nàng, thỉnh thoảng hôn lên mặt, lên tai nàng, nàng khẽ chu miệng lên đón nhận, hắn mỉm cười, cúi đầu hàm trụ đôi môi của nàng, cũng lúc này hạ thắt lưng đi xuống.” Ha ha ha, nào có kẻ nào chịu được khi bị người đối diện đem thành đối tượng mộng xuân? Thượng Quan Lăng còn chưa ngừng cười, Từ Tử Kỳ đột nhiên lộn trở lại, một tay đè gáy nàng lại, làm cho mặt nàng gần sát hắn, hung hăng hôn nàng. Thượng Quan Lăng kinh hãi, liễu mạng giấy dựa ra khỏi vòng ôm của hắn, nhảy ra từng bước, thở hồng hộc chỉ vào hắn nói: “Hạ lưu! Ngươi chờ đấy!” Nói xong, xoay người bỏ chạy. Đẩy cửa phòng ra, trải giấy mài mực. Nàng muốn viết một bộ ** tuyệt luyện kinh thiên động địa. Ngược thân ngược tâm nghiêm trọng, đạo cụ đầy đủ, nhân vật chính là Từ Tử Kỳ cùng n vị tiểu công của hắn. Bệnh viện, ngay tại cách vách nhà Từ Tử Kỳ! “Vì sao lại muốn có bệnh viện ở cách vách nhà ta?” Bên cạnh truyền đến một thanh âm trầm thấp thuần hậu. “Thuận tiện cứu giúp thôi.” Thượng Quan Lăng đầu cũng không ngẩng lên, múa bút thành văn. Dứt lời, bút bị người ta bẻ gãy. Thượng Quan Lăng ngẩng đầu, orz, hắn theo vào từ khi nào? Từ Tử Kỳ mặt âm trầm, bước từng bước tới gần. Thượng Quan Lăng vòng quanh bàn tròn lui lại phía sau từng bước. Đột nhiên, Từ Tử Kỳ tiến lên, ôm Thượng Quan Lăng đặt trên bàn. Thượng Quan Lăng liếc mắt thấy y phục của mình bị dính vào mực nước, trợn mắt mà trừng: “Làm cái gì! Quần áo này

của ta rất đắt tiền!” Thuận tiện, hắn còn khiến nàng mất một lọ Hóa Thi Thủy, một lọ Bách Hoa Hương cùng một đĩa bọ cạp. Còn có bích liên ẩn hại nàng đau đến chết đi sống lại! Thượng Quan Lăng trong lòng hừng hực lửa giận thiêu đốt, giá trị sức mạnh nháy mắt tăng lên, nhảy dựng lên, đẩy Từ Tử Kỳ ngã xuống đất.

15. Chương 15

Thượng Quan Lăng cười trên lưng Từ Tử Kỳ, mắt thấy một quyền sẽ đánh trúng mặt Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ nhẹ nhàng xoay tay đã nắm được hai tay của nàng. Đối một người nam nhân mà nói, khí lực của nữ nhân không đáng kể chút nào. Tức giận của nàng, chỉ là thêm tình thú. Từ Tử Kỳ đem hai tay của nàng giao nắm đặt ở ngực, sắc mặt bình tĩnh nói: “Người vừa rồi nghĩ về ta như vậy, không bằng chúng ta đến làm một lần?” Rõ ràng biểu đạt ý tứ không chịu nổi như vậy, lại giả bộ lãnh đạm! Thượng Quan Lăng oán hận nói: “Tốt, ta vừa nghiên cứu chế tạo một loại thuốc, còn chưa tung ra thị trường. Không bằng chúng ta thử xem trước?” Từ Tử Kỳ như trước lạnh lùng nói: “Tên gọi là gì?” “Uyên ương tán.” “Đừng có gạt ta. Người biết ta có thể đọc tâm của người bất cứ lúc nào.” Từ Tử Kỳ buông tay ra, để cho Thượng Quan Lăng đi lấy được. Thượng Quan Lăng nội tâm mặc niệm: Không nên suy nghĩ bậy bạ, đi lấy uyên ương tán, đi lấy uyên ương tán. Đưa được ra, Thượng Quan Lăng nói: “Đây là thứ chuyên để cho nam nhân dùng. Được tính mãnh liệt, người xác định người muốn thử?” Từ Tử Kỳ ôm nàng vào trong ngực, môi dán trên môi của nàng, cười nhẹ: “Được tính mãnh liệt, cuối cùng người khổ không phải là người sao? Đến đây đi.” Thượng Quan Lăng mỉm cười: “Người đừng hối hận.” Trong nháy mắt, Từ Tử Kỳ đọc được suy nghĩ chợt lóe qua của Thượng Quan Lăng, vừa muốn đẩy nàng ra. Đã chậm, uyên ương tán đã tung đến người hắn. Được tính dưng sào thấy bóng (có hiệu quả nhanh chóng), Từ Tử Kỳ ôm lấy Thượng Quan Lăng đem nàng đặt trên giường, cúi người hôn môi nàng. Thượng Quan Lăng cự nhiên không chút né tránh, bình thần đón nhận. Tay hắn uốn lượn xuống, tháo đai lưng của nàng ra. Tay hắn vừa chạm trên tiết khố của nàng, bỗng nhiên như bị điện giật, bất động. Thượng Quan Lăng thất lại đai lưng, kéo vạt áo, đứng lên. Đừng quên, Liễu Diệc Thụ đã đọc qua kịch bản. Trong phòng quanh quẩn một giọng nữ dễ nghe: “Thực xin lỗi, bản trò chơi ngăn cản XX. Thỉnh người chơi chú ý hành vi chính mình, một thời gian sau sẽ khôi phục tự do hành động.” Từ Tử Kỳ dục hỏa đốt người, lại chỉ có thể trở mặt nhìn Thượng Quan Lăng rời đi. Hai canh giờ, con mẹ nó thực dày vò! Mà Thượng Quan Lăng liền nhân cơ hội này, tiến vào phòng Từ Tử Kỳ lấy lại Hóa Thi Thủy cùng Bách Hoa Hương của nàng, nhưng không tìm được cây sáo kia. Thậm chí Thượng Quan Lăng tìm trên ngựa của Từ Tử Kỳ cũng không thấy. Mắt thấy hai canh giờ sắp qua, Thượng Quan Lăng khê cắn môi, mang theo chủ thủ trở về tìm Từ Tử Kỳ. Nếu hắn không chịu giao ra cây sáo, giết hắn cũng chẳng sao! Trong phòng, Từ Tử Kỳ vẫn như trước duy trì tư thế khuyên thân xuống phía dưới. Thất lưng hắn co thực vất vả muốn sinh bệnh. Thượng Quan Lăng tiến lên, không nói hai lời đem hắn đẩy ngã ở trên giường, xoay mặt, làm cho mặt hắn hướng lên trên, bắt đầu lục soát người. Không có, không có, chỗ nào cũng đều không có! Ngay cả trên người cũng không có, chẳng lẽ hắn lại nuốt nó vào trong bụng rồi? Thượng Quan Lăng càng nôn nóng, ánh mắt Từ Tử Kỳ nhìn nàng càng lạnh. “Nhìn cái gì vậy?!” Thượng Quan Lăng hung hăng liếc mắt, lấy chủ thủ bắt đầu rạch quần áo của hắn. Hắn không phải npc, hắn là người thật, muốn giết hắn, dù sao cũng phải cẩn thận. Áo khoác đã bị cắt ra từng mảnh, bị Thượng Quan Lăng vứt bỏ trên mặt đất. Tiếp theo rạch tới trung y, được một nửa, Thượng Quan Lăng đột nhiên ném chủ thủ, ngẩng đầu âm trầm nhìn Từ Tử Kỳ nói: “Ta đang nghĩ làm thế nào để giết người? Trong số các khổ hình, không phải còn có một cách dùng giấy giết người sao? Ta vẫn muốn thử xem, có phải làm như vậy, người ta sẽ thật sự hít thở không thông mà chết hay không.” Nói xong thật sự đi ra ngoài tìm giấy bản. Đặt chậu nước bên cạnh chỗ ngồi của mình, Thượng Quan Lăng bắt đầu động thủ. Tắm nước, phủ lên mặt..... Tiếng hít thở của Từ Tử Kỳ dần dần không nghe thấy. Đến lần thay giấy thứ ba, bên dưới vang lên thanh âm lạnh như băng của Từ Tử Kỳ: “Đủ.” Hắn nâng tay nhắc tờ giấy trên mặt ra, ngồi dậy, thanh âm trầm thấp mà âm ngoan: “Người chơi đã rời, nên đến phiên ta đi?” Thượng Quan Lăng bị hắn gắt gao cầm cổ tay, trong đầu trống rỗng. Hai canh giờ đã qua. Hiện tại là Thượng Quan Lăng nằm trên giường, Từ Tử Kỳ tháo dây buộc trên đầu nàng xuống, trói hai tay nàng lại. Từ Tử Kỳ suy nghĩ chút, bắt tay vào việc tắm ướt giấy bản, nói: “Ác độc nữ nhân, muốn ta đưa người rời khỏi thế giới này hay không?” Thượng Quan Lăng thành thật đáp một tiếng: “Không cần.” “Không

cần? Tốt lắm, giao duyên tương tán của người ra.” Thượng Quan Lăng mặt lập tức trắng bệch, nàng biết hẳn sẽ dùng như thế nào. Ngón trở thon dài của Từ Tử Kỳ nhẹ nhàng bật nắp bình, bột phấn màu trắng liền phiêu tán trên người Thượng Quan Lăng. Được hiệu, hai canh giờ. Từ Tử Kỳ ác liệt đem ghế dựa ngồi ở bên giường, nhìn Thượng Quan Lăng khó chịu xoay tới xoay lui trên giường như con quay. Cho dù hẳn muốn giúp, cũng có tâm vô lực. “Cầu người, cởi bỏ dây thừng cho ta.” Thượng Quan Lăng chịu không nổi, đầu đầy mồ hôi, đầy mặt xuân triều, vừa mở miệng liền dật ra tiếng rên rỉ. Có lẽ là thanh âm kiều mỹ tận xương của nàng làm động hẳn, có lẽ là nghĩ nàng một thiếu nữ có chết cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hẳn, hẳn quả thực cởi bỏ dây thừng cho nàng. Thượng Quan Lăng giãy dụa xuống giường, chân mềm nhũn bổ nhào vào người Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ để mặc nàng ôm, ta cứ lù lù bất động. Nhưng nàng tâm hung ác, đẩy Từ Tử Kỳ ra, lao đảo đi ra ngoài. Chưa đi tới cửa, nàng liền gục xuống, toàn thân của nàng như nhũn ra, nóng lên, không có một chút sức lực nào, ngay cả kêu cứu cũng không thể. Đây không phải là gieo gió gặt bão sao? Ác nhân còn có người ác hơn? Từ Tử Kỳ đi đến trước mặt nàng, cúi người đem nàng ôm trở về giường. Thượng Quan Lăng ôm hẳn, đột nhiên nghẹn ngào nói: “Thực xin lỗi.” Thực xin lỗi, vừa rồi người hẳn là cũng khó chịu như vậy đi? Từ Tử Kỳ chợt ngừng lại, buông nàng, từ trên cổ lòi ra một cây sáo trong suốt, cây sáo ngọc mà khi này Thượng Quan Lăng lục tìm không thấy. Kỳ thật là hẳn nhét trong người. Lúc Thượng Quan Lăng soát người hẳn, cũng chưa tới mức không biết xấu hổ cho tay vào áo trong của hẳn. Khi đó hẳn bị trúng được, bất kỳ sự tiếp xúc làn da nào cũng làm hẳn thống khổ gấp bội. Từ Tử Kỳ thối sáo, trong vòng ba giây, Thượng Quan Lăng lâm vào hôn mê. Nhưng là rõ ràng hẳn đã xem thường năng lực phối được của Thượng Quan Lăng. Cho dù mất đi ý thức, được hiệu cũng cuốn lấy Thượng Quan Lăng không thể yên ổn. “Người sao lại lợi hại như vậy chứ?” Từ Tử Kỳ than nhẹ một tiếng, ôm lấy Thượng Quan Lăng đi ra ngoài cửa. Tới bên hồ nước, Từ Tử Kỳ ném Thượng Quan Lăng vào. Tiếp xúc với nước lạnh, Thượng Quan Lăng vẫn cau mày cuối cùng giãn ra một chút. Nàng dần chìm xuống. Từ Tử Kỳ ở bên bờ nhìn thấy, nguyên lai nàng không biết bơi! Hẳn vừa muốn xuống nước ôm nàng lên, một thân ảnh lại bay nhanh qua hẳn, lao xuống cứu Thượng Quan Lăng. Thượng Quan Lăng thân nhiệt thật cao, Liễu Diệc Thụ trợn trừng mắt nhìn Từ Tử Kỳ: “Người làm vậy là có ý gì?” Nguyên lai vừa rồi tiếng Thượng Quan Lăng rơi xuống nước “Bùm” kinh động hẳn cùng Lâm Bích Tiên. Lâm Bích Tiên tiến lên sờ sờ mặt Thượng Quan Lăng, nhìn về phía Từ Tử Kỳ, ánh mắt có chút phức tạp, lại nói với Liễu Diệc Thụ nói: “Diệc Thụ, huynh đưa muội ấy tới phòng ta trước, lại mang một cái khăn mặt tới.” Liễu Diệc Thụ còn muốn nói gì đó, bị Lâm Bích Tiên ngăn lại, chỉ có thể tức giận về phòng trước. Lâm Bích Tiên đứng ở phía sau Từ Tử Kỳ nói: “Tử Kỳ, cho dù phương pháp của nàng không đúng, nàng chung quy vẫn là một cô gái, người vẫn nên đối xử nhẹ nhàng.” Từ Tử Kỳ gật gật đầu, trong thanh âm mang điểm hối ý: “Thực xin lỗi.” Thực xin lỗi, cho dù ta ném nàng xuống nước, cũng không nên kinh động tới các người.

16. Chương 16

Lâm Bích Tiên trở lại phòng, nhìn thấy Liễu Diệc Thụ ngồi ở bên giường còn chưa đi, sắc mặt của hẳn vô cùng kỳ quái, cứ nhiên run rẩy đưa tay chạm lên ngực Thượng Quan Lăng. “Huynh làm gì!” Lâm Bích Tiên tiến lên đẩy hẳn ra, bảo vệ Thượng Quan Lăng. Liễu Diệc Thụ nghe thấy Lâm Bích Tiên lớn tiếng khiển trách, giống như phục hồi tinh thần lại, đầy mặt xấu hổ, tông cửa xông ra. Cũng không thể trách hẳn, kia chính là phản ứng bản năng của nam nhân. Thượng Quan Lăng mặc quần áo sa y, thoát nhìn có vẻ che kín thật, nhưng vừa thấm ướt, liền trở nên trong suốt, ai bảo Thượng Quan Lăng xinh đẹp đoạt lòng người như vậy, đáng người lại bốc lửa như vậy, Liễu Diệc Thụ chống đỡ được tới khi Lâm Bích Tiên vào phòng mới động thủ, cũng đã là xuất phát từ thực lòng đối với Lâm Bích Tiên, nội tâm đã giằng xé rất lâu. Lâm Bích Tiên thay y phục ẩm ướt cho Thượng Quan Lăng, đưa tay xoa nhẹ mặt nàng nói: “Làm khó muội.” Rơi xuống nước xong, Thượng Quan Lăng dần dần khôi phục lại ý thức một chút, nửa tỉnh nửa mê, nàng cũng không phân biệt được rõ lắm đâu là sự thật, nào là mộng cảnh. Nàng cảm giác được, Từ Tử Kỳ đem nàng ném xuống nước, sau đó có người cứu nàng lên, ôm trở về phòng, thay đổi quần áo. Thế này cũng không tính làm gì, khủng bố nhất là, thay quần áo cho nàng cứ nhiên là Từ Tử Kỳ! A a a a a!!!!!!! Thượng Quan Lăng bỗng nhiên mở mắt ra, chuyện thứ nhất là xốc chăn lên, kiểm tra quần áo chính mình. Nằm ở bên giường, Lâm Bích Tiên bình tĩnh, thân thiết hỏi: “Khỏe không, Lăng Lăng?” Thượng Quan Lăng trầm

mỗi cảm xúc ngổn ngang, ôm lấy Lâm Bích Tiên, nặn ra vài giọt nước mắt: “Tiên Nhi tỷ tỷ, vừa rồi ta mơ thấy một giấc mộng thật đáng sợ! Ô ô ô, làm ta sợ muốn chết!” Sứ mệnh của nàng vẫn còn ở phía sau, phải diễn trò tranh thủ sự đồng tình. Lâm Bích Tiên nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, trấn an: “Lăng Lăng, muội là nữ xứng. Nhưng không nhất định phải làm loại quỷ kế đa đoan này.” Thượng Quan Lăng ngừng khóc, trong lời nói của Lâm Bích Tiên rõ ràng có ám chỉ. Nàng nhớ tới lúc mình tham gia phỏng vấn, đã giết nam chủ, chiếm thượng phong, độc chết toàn bộ NPC. Nhớ tới nàng tiến vào trò chơi này tới nay, đã giết không ít NPC. Nàng trăm phương ngàn kế đối phó Liễu Diệc Thụ, Lâm Bích Tiên, Từ Tử Kỳ. Nhưng bọn họ chưa từng bắt nạt nàng, còn đối xử với nàng tốt như vậy, tên tiểu nhân Từ Tử Kỳ kia không tính. Nhưng mà! Nhưng mà! Từ khi Lâm Bích Tiên xuất hiện, giết npc lại không phải là chuyện của nàng, số lượng NPC mà Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ giết chết vượt xa nàng. Nàng đã nổi sát ý với bọn họ rất nhiều lần, lại chưa lần nào thành công. Bây giờ còn biến thành như vậy, bị nam chủ hạ cổ độc, lại suýt bị hấn làm chết đuối. Ý Lâm Bích Tiên là, nàng không phải một nữ xứng ác độc, muốn nàng mau chóng ngừng lại, bỏ gian tà theo chính nghĩa? Không, tuyệt không! Thượng Quan Lăng ta là một người chấp nhất, tuy rằng không ngu x! Chỉ cần có cơ hội giết nữ chủ, nàng nhất định sẽ làm! Tới Từ Gia Bảo, nếu không phải Lâm Bích Tiên chết, thì chính là Thượng Quan Lăng nàng mất mạng! Sáng sớm hôm sau, bốn người xuống lầu, lại không thấy Hồng Nhi. Lâm Bích Tiên hỏi, Từ Tử Kỳ đáp đã để nàng ta về Bảo trước để báo tin. Trên đường về Từ Gia Bảo, ngay cả một tên thổ phỉ cũng không thấy, bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy quỷ dị. Bốn người lại không nói chuyện phiếm, tựa hồ đều cảm giác được sự yên tĩnh trước cơn bão táp. Buổi trưa đến Từ Gia Bảo, Từ Tử Kỳ rộng rãi mời bọn họ vào tửu lâu lớn nhất thành ăn cơm. Cơm xong, Từ Tử Kỳ nắm tay Lâm Bích Tiên ra ngoài đi dạo phố. Lâm Bích Tiên hơi kinh ngạc, vài lần rút tay về, lại bị hấn nắm chặt, cuối cùng mười ngón đan chặt, Lâm Bích Tiên nhận mệnh. “Tử Kỳ, lúc trước ta truy huynh, muốn huynh hẹn với ta, không phải huynh không đồng ý sao?” “Đó là nàng hẹn ta. Nam nhân sao có thể để nữ nhân chủ động mời chứ?” Chủ nghĩa Heo Đất. Lâm Bích Tiên nói thầm một tiếng, để kệ Từ Tử Kỳ kéo vào một cửa tiệm bán châu báu. Trên tửu lâu, Thượng Quan Lăng nhìn Lâm Bích Tiên cùng Từ Tử Kỳ vào một cửa hàng, phỏng chừng hấn sắp mua tén vật đỉnh ước cho Lâm Bích Tiên. Không thể ngồi chờ chết! Xiết tay, nàng quay đầu nhìn Liễu Diệc Thụ đang ngồi rầu rĩ không vui, nói: “Đêm nay trong thành có lẽ hội đốt lửa, người cần phải dùng mọi biện pháp hẹn Lâm Bích Tiên ra ngoài giữ chân nàng ta.” Liễu Diệc Thụ vô tình cầm đĩa gỗ nhẹ bát nói: “Vô dụng, Tiên Nhi nàng sẽ không để ý đến ta.” “Không! Đồng thời ta sẽ đi tìm Từ Tử Kỳ, hai chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp chia rẽ bọn họ!” Lâm Bích Tiên hỏi qua Từ Tử Kỳ, phát hiện bảo tàng ở ngay tại địa phận Từ gia ở trong thành, quyết định tối nay canh ba sẽ bí mật đào bảo tàng. Liễu Diệc Thụ cúi đầu không trả lời. Thượng Quan Lăng nóng nảy, đi đến trước mặt hấn, hai tay dè dặt vai hấn, liều mạng lay: “Liễu Diệc Thụ, người hồi phục tinh thần cho ta! Bị cự tuyệt một lần thì sao! Tối hôm qua ta bị Từ Tử Kỳ đối đãi như vậy cũng không cảm thấy gì, trừ bỏ muốn giết hấn ra. Người là một nam nhân! Tại sao vừa đụng tới Lâm Bích Tiên lại như biến thành con dâu nhỏ thế kia! Dừng khí lúc trước đùa bọn ta đã đi đâu mất rồi!” Liễu Diệc Thụ bị lắc choáng váng đầu, đẩy tay Thượng Quan Lăng ra, xoay người không để ý tới nàng. Nghe được câu cuối cùng của nàng, nhớ tới hành vi của mình đối với nàng tối hôm qua, sắc mặt ửng đỏ, miễn cưỡng mở miệng đáp ứng: “Được rồi, ta sẽ cố hết sức.” “Không phải hết sức! Là đem hết toàn lực!” Thượng Quan Lăng sửa đúng hấn. Liễu Diệc Thụ quay sang, còn thật sự nhìn Thượng Quan Lăng nói: “Ta không có cách nào đem hết toàn lực, tối hôm qua hệ thống thông báo, cả tòa khách sạn đều nghe được.” Thượng Quan Lăng ngượng ngùng: “Người... các người sẽ không cho rằng là ta mạnh hơn Từ Tử Kỳ đi?” Liễu Diệc Thụ vỗ vỗ bả vai của nàng: “Ta tin tưởng nhân phẩm của người. Nếu người có thể chế trụ Từ Tử Kỳ, người tuyệt đối chỉ biết đơn thuần muốn giết hấn.” Tựa như lúc ấy dùng Tá Công Tấn với ta vậy, tướng mạo, dáng người ta yêu nghiệt như thế, người lại không động tâm dù chỉ một chút, trực tiếp bóp cổ ta. Thượng Quan Lăng không nói thêm gì, trở lại Từ gia ngủ một giấc, chờ tới lễ hội đốt lửa buổi tối. Liễu Diệc Thụ phi thân lên nóc nhà, vẫn quan sát động thái của Lâm Bích Tiên cùng Từ Tử Kỳ. Hấn nhìn thấy Từ Tử Kỳ cùng Lâm Bích Tiên hai tay trống trơn đi ra khỏi tiệm châu báu, bởi vì Lâm Bích Tiên chọn mãi vẫn chưa được cái nào vừa ý nhất, bởi vậy, Từ Tử Kỳ mua luôn cả tiệm. Hấn nhìn thấy Từ Tử Kỳ đưa Lâm Bích Tiên tới tiệm vải vóc, mua năm bảy tấm vải đỏ thẫm, tốt nhất, quý nhất. Hấn nhìn thấy Từ Tử Kỳ một tay nắm tay Lâm Bích Tiên, một tay cầm đầy những thứ đồ ăn vặt cùng đồ chơi thú vị cho Lâm Bích Tiên. Trong đó còn có cái trống bỏi. Lâm Bích Tiên bĩu môi nói: “Ta cũng không phải tiểu hài tử, ta không cần cái này.” Từ Tử Kỳ lắc trống bỏi, trêu đùa nói: “Không phải đưa cho nàng. Là mua cho con chúng ta.” Lâm Bích Tiên hờn dỗi một tiếng: “Chán ghét, huynh khi dễ người ta.” Liền đẩy hấn chạy ra. Từ Tử Kỳ mang theo đủ thứ đuổi theo nàng. Hai người ở trên đường cười đùa truy đuổi. Hai người bọn họ không nhất định ái mộ nhau, nhưng hai người bọn họ nguyện ý phối

hợp với nhau. Liễu Diệc Thụ ngồi trên nóc nhà, nhìn thái dương tự hỏi, mỗi lần mình thích một người phụ nữ, đều bị tên tiểu tử Giang Việt kia câu đi, có phải thật sự là hắn tốt hơn mình, biết dỗ phụ nữ vui vẻ hơn mình? Ngồi cho tới khi mặt trời xuống núi, Liễu Diệc Thụ vỗ vỗ mông đứng lên. Cho dù Giang Việt có như vậy, nhưng lần này trở lại, hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra! Tiên Nhi, nhất định là của hắn!

17. Chương 17

“Tiên Nhi, buổi tối là lễ hội đốt lửa, không bằng chúng ta.....” “Tiên Nhi tỷ tỷ, ta có lời muốn nói với tỷ!” Từ Tử Kỳ còn chưa nói xong, đã bị Thượng Quan Lăng chạy vội tới ngắt lời. Hắn lạnh lùng liếc nhìn Thượng Quan Lăng một cái, tự nhiên biết nàng chủ ý định làm gì. Thượng Quan Lăng mặc kệ hắn phản ứng thế nào, trực tiếp kéo Lâm Bích Tiên đến góc tường: “Tiên Nhi tỷ tỷ, lễ hội đốt lửa là cơ hội cuối cùng của ta, cầu tỷ giúp ta, cho ta mượn Từ Tử Kỳ dùng một chút đi.” Lâm Bích Tiên xoa xoa đầu nàng: “Lăng Lăng, mặc kệ muội làm cái gì, Tử Kỳ huynh ấy cũng sẽ không thay đổi tâm ý. Ta cùng huynh ấy đã sớm ước định. Ta tin tưởng huynh ấy.” Thượng Quan Lăng làm nũng: “Xin tỷ mà, Tiên Nhi tỷ tỷ, cho mượn một chút. Ta cam đoan sẽ không chậm trễ việc tìm bảo tàng. Ta cam đoan lúc Từ Tử Kỳ trở về tứ chi kiện toàn, ý thức thanh tỉnh.” “Vây, được rồi.” Lâm Bích Tiên rốt cục đáp ứng, Thượng Quan Lăng vui vẻ cảm ơn, mặc áo choàng vào, Lâm Bích Tiên gọi nàng lại: “Lăng Lăng, Liễu Diệc Thụ đâu? Muội mang một người đi cũng nên lưu lại cho ta một người đi.” Thượng Quan Lăng “Tuân lệnh” một tiếng, kéo Liễu Diệc Thụ đến, sau đó trước mặt hắn, hôn “bẹp” một cái lên mặt Lâm Bích Tiên: “Tiên Nhi tỷ tỷ, tỷ tốt nhất! Ta thích tỷ nhất!” Liễu Diệc Thụ ghen tị trừng mắt nhìn nàng. Thượng Quan Lăng cười vui một tiếng, chạy đi. Con rắn mà lần trước nàng nói “Rất thích người”, đã hôn mê trong bụng nàng rồi. Trước bữa tối, Lâm Bích Tiên tự mình tìm Từ Tử Kỳ nói, sau khi ăn xong hẹn hắn ngồi xem pháo hoa trên nóc nhà lớn nhất kia. Chờ Từ Tử Kỳ tìm đến, nhìn thấy một cây thang trúc cao tới tận mái nhà. Lâm Bích Tiên thân thủ thiên hạ đệ nhất, làm sao phải cần tới thang? Hắn cười lạnh một tiếng, phi thân lên nóc nhà. Thượng Quan Lăng vừa quay đầu lại, nhìn thấy Từ Tử Kỳ ngồi ở bên cạnh nàng, giật mình kinh sợ. Dựa vào, quý a, xuất hiện không tiếng động, muốn dọa người a? Cả kinh, nàng vội dịch người lại, đưa tay ra, không. Dựa vào, ngồi lại thì có gì không được, vốn muốn dùng thang trèo xuống dưới chạy trốn, hiện tại không cần, nếu Từ Tử Kỳ khê đưa tay đẩy một cái, nàng còn chưa đụng đến bảo tàng, sẽ cùng thế giới này nói bye bye. Đều do Lâm Bích Tiên, lại nói hẹn nhau trên nóc nhà mới lãng mạn, có đọc kỹ truyện kiếm hiệp không? Từ Tử Kỳ có thể có lòng hiệp nghĩa so được với Bạch Triển Đường sao? Số khổ nữ xứng, luôn bởi vì nữ chủ, mà bị nam chủ uy hiếp tới sinh mệnh. Thượng Quan Lăng vươn ngón trỏ chọc chọc cánh tay Từ Tử Kỳ: “Uy, ngồi lui vào. Ta sắp ngã xuống.” Từ Tử Kỳ đại khái hiện tại tâm tình tốt, không để lộ ra gương mặt lạnh lùng. Hắn nhìn Thượng Quan Lăng, nhíu mày: “Không cho.” “Không cho? Cô nãi nãi ta an vị trên đùi người.” Thượng Quan Lăng mạnh mẽ đi qua, vốn tưởng hung hăng đẩy Từ Tử Kỳ một cái, là có thể đẩy hắn rơi khỏi mái nhà. Ai ngờ Từ Tử Kỳ nghiêng người tránh được, còn đưa tay đẩy nàng một phen. Thượng Quan Lăng “lăn lông lốc, lăn lông lốc” lăn xuống khỏi mái nhà. Thiên a, nàng nhất định là nữ xứng ác độc bị chết oan uổng nhất. Càng không nghĩ là, trước khi nàng lăn xuống khỏi nóc nhà, Từ Tử Kỳ lại kéo nàng lên, ôm nàng về lại vị trí cũ. Thượng Quan Lăng nằm ngửa trên đùi Từ Tử Kỳ, treo người trên nóc nhà. Tư thế này, thật sự là cực kỳ kích thích. Nàng bất an vặn vẹo: “Làm ơn, đừng như vậy. Tim ta có bệnh.” Từ Tử Kỳ đè thân thể của nàng lại: “Đừng lộn xộn.” Thượng Quan Lăng nghe lời bất động. Qua một hồi, Từ Tử Kỳ buông tay ra: “Người có thể động.” Thượng Quan Lăng vừa ngồi dậy muốn đứng lên, cư nhiên chân lại ở giữa không trung, hù chết nàng, nhanh chóng ôm đầu Từ Tử Kỳ: “Ô ô ô, ta sợ. Người ôm ta.” Từ Tử Kỳ bị nàng ôm, thở không nổi, nói: “Người buông đầu ta ra.” Biết khinh công là đại gia. Thượng Quan Lăng không tình nguyện buông tay, sửa thành gắt gao túm quần áo Từ Tử Kỳ. Từ Tử Kỳ ôm thắt lưng nàng, để nàng ngồi trên đùi mình, hướng vào trong lòng hắn. Chân rốt cục chạm nóc nhà, trong lòng kiên định. Vừa kiên định lại, đã nghĩ tới chuyện khác. Nóc nhà lớn như vậy, tại sao lại phải dựa vào ta như vậy? Đáng chết, đừng tưởng rằng ta không biết người suy nghĩ cái gì?! Từ Tử Kỳ dán vào lỗ tai của nàng hỏi: “Ta suy nghĩ cái gì?” Giọng nam trầm thấp ma mị, cánh tay cùng cổ Thượng Quan Lăng nổi da gà một loạt. “Đại... đại ca... ta... chúng ta nói chuyện khác, được chứ?” Thượng Quan Lăng không dám nhìn ánh mắt Từ Tử Kỳ, tầm mắt cố định ở cánh tay hắn đang ôm mình,

hai hàm răng run lên. “Được.” Từ Tử Kỳ không truy vấn tiếp, đầu gác ở chỗ gáy của nàng, còn thật sự trả lời. Hai người không nói chuyện. Qua một hồi, Thượng Quan Lăng đưa tay sờ về phía sau, tiếng hít thở của Từ Tử Kỳ cũng theo động tác của nàng mà tăng thêm. Tay Thượng Quan Lăng cuối cùng dừng đến đai lưng của hắn, đột nhiên, Từ Tử Kỳ đưa tay đè lại khối ngọc bội kia: “Cái này không thể cho người.” Thượng Quan Lăng bất mãn nói: “Người nợ ta một đĩa thịt bọ cạp.” “Người rách nát áo khoác của ta.” “Người hạ cổ ta!” Còn đem nàng ném vào hồ nước. “Ta nói rồi, đến nơi này ta sẽ giải cho người.” Từ Tử Kỳ ngẩng đầu, tìm kiếm cánh môi lải nhải kia. “Đã đến, sao người còn không giải!” Thượng Quan Lăng không phát giác ý đồ của hắn, tiếp tục cầu nhàu. “Còn chưa đến lúc đó.....” Tìm được rồi, áp lên, trần trọc, mút vào. Hồi lâu, Từ Tử Kỳ buông nàng ra. Nàng túm vạt áo hắn hỏi: “Phải thế nào người mới cho ta khỏi ngọc bội này?” Khi nào thì Thượng Quan Lăng nàng phải cò kè mặc cả với người khác? Từ Tử Kỳ cầm cổ tay nàng, rút bình được trong lòng bàn tay nàng ra, “Ba” một tiếng, bình được bị ném xuống đất, rơi đập nát. Lại áp chế đôi môi đỏ mọng của nàng, tổng cảm thấy, nhấm nháp như thế nào cũng không đủ: “Lấy chủ tử của người đổi.” Chủ tử không được, chủ tử nàng còn phải dùng để giết nữ chủ. “Trừ bỏ chủ tử, những gì khác người muốn cũng đều được. Thiên Tầm Ti được không?” Không được cũng đừng hy vọng lại khinh bạc nàng! “Ồ.....” Thấy Từ Tử Kỳ chần chờ, Thượng Quan Lăng vội vàng lấy Thiên Tầm Ti từ ống tay áo ra đưa cho hắn. Từ Tử Kỳ cầm thiên tầm ti bỏ vào người nói: “Thứ ta dùng để đeo sáo ngọc chính là thiên tầm ti.” Dựa vào, tên tiểu tử này nhận đồ còn không chịu đổi! Thượng Quan Lăng giận dữ, thò tay vào áo, độc được, sao nàng lại chỉ mang một lọ. Từ Tử Kỳ ra tay, nhanh như thiểm điện, điểm hai huyết đạo trên cánh tay Thượng Quan Lăng, hai tay nàng lập tức mềm nhũn vô lực. Tiện nhân! Thượng Quan Lăng tức giận trừng hắn. Hắn một tay đỡ lưng Thượng Quan Lăng, một tay luồn vào quần áo của nàng, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng: “Vừa rồi muốn tìm cái gì?” X quấy rầy! Lão nương sờ cái gì liên quan gì tới người! “Không liên quan tới ta?” Từ Tử Kỳ âm điệu vừa chuyển, ở trên người nàng hung hăng xoa bóp một chút. “A — đau!” Thượng Quan Lăng oán hận nhìn chằm chằm Từ Tử Kỳ, thủy mâu như nhiễm một tầng sương mù. X mẹ người, hệ thống, vì sao bây giờ không thông báo! “Chỉ có lúc nào cởi quần, hệ thống mới có thể thông báo.” Từ Tử Kỳ kéo đai lưng của nàng xuống, mở áo khoác của nàng ra. “Người đối xử với quần áo của ta như thế nào?” Từ Tử Kỳ nhíu mày, “Roạt” một tiếng xé thành hai nửa, lại “Roạt roạt” hai tiếng, áo khoác bị xé thành mấy mảnh, bị Từ Tử Kỳ thả rơi xuống đất. Đêm lạnh như nước, Thượng Quan Lăng lạnh phát run. Nào bị úng nước hay sao mà lại nghe lời nữ chủ, đến nóc nhà hẻo lánh như thế này mà hẹn hò, cho dù đêm nay nàng bị đông chết cũng không có người nào biết!

18. Chương 18

Bên kia, một đôi tuấn nam mỹ nữ phi thường hài hòa phi thường ẩm áp ngồi ở quán ăn vặt, vừa ăn vừa thần nóng hôi hổi vừa nhìn pháo hoa sáng lóa mắt trên bầu trời, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau vài câu. “Pháo hoa thật đẹp, thật giống thực. Không nghĩ tới hiện nay trình độ kỹ thuật máy tính đã phát triển tới vậy.” Lâm Bích Tiên ngẩng đầu nhìn lên màn trời. “Pháo hoa có đẹp cũng không bằng nàng.” Liễu Diệc Thụ một tay chống cằm nhìn chằm chằm Lâm Bích Tiên. Lâm Bích Tiên quay đầu lại nhìn hắn, cười nói: “Lúc này lại lời ngon tiếng ngọt, trễ rồi.” “Không muộn. Chỉ cần nàng chưa lập gia đình, lúc nào cũng không trễ.” Liễu Diệc Thụ buông thìa trong tay, cầm tay Lâm Bích Tiên. Lâm Bích Tiên không cự tuyệt, mặc hắn nắm. “Huynh nói bọn họ đang làm gì?” Lâm Bích Tiên nhàm chán dùng tay khuất khuất nước canh còn lại trong bát. “Không biết, nhưng Thượng Quan Lăng khẳng định sẽ bị khi dễ thật sự thảm.” Giang Việt là người nào a? Phúc hắc, hắc tâm hắc phế, ăn tươi nuốt sống người khác. Nữ nhân quảng hắn, cuối cùng cũng đều bị Giang Việt quảng. Lâm Bích Tiên cười cười, không nói tiếp. Lặng im một hồi, Liễu Diệc Thụ lại bắt đầu một đề tài: “Nàng làm việc gì?” Tìm hiểu thêm tin tức về nàng, như vậy cho dù ra khỏi trò chơi này, cũng có thể tìm đến nàng được. Lâm Bích Tiên ngẩng đầu liếc nhìn hắn, liền hiểu được hắn đang hỏi về công việc của nàng, nàng lại cúi đầu, chuyên chú nhìn vào bát, tươi cười có điểm bất đắc dĩ: “Đóng phim.” Liễu Diệc Thụ trầm mặc. Hắn không thích những ngôi sao trong làng giải trí, bị nhiễu rất nhiều thủ đoạn. Bề ngoài nhìn thanh thuần, sau lưng lại đầy thủ đoạn mưu mô. Hắn trước kia từng theo đuổi một nữ ngôi sao, kết quả sau khi nhìn thấu bộ mặt thật của cô ta liền chia tay. Thật sự không thể nhìn vẻ bề ngoài để đánh giá người khác, giống như Lâm Bích Tiên ban đầu bề ngoài vô cùng hảo sắc,

ai có thể nhận ra nàng ta mang khí chất nữ vương? Lâm Bích Tiên biết trong lòng Liễu Diệc Thụ nghĩ gì, rất nhiều người đều có thành kiến với các ngôi sao. Nàng không phải loại người như hắc tướng tượng, nhưng nàng cũng không muốn giải thích. Không biết khi nào, lễ hội đã kết thúc. Lâm Bích Tiên đứng dậy nói: “Thời gian không còn nhiều, chúng ta cần phải trở về.” Gần canh ba, trên đường đã không còn người qua lại. Hai người một đường trở lại Từ gia. Liễu Diệc Thụ lén quan sát Lâm Bích Tiên, phát hiện nàng cho dù không nói lời nào, khóe miệng vẫn hơi hơi mỉm cười. Hắc nhện không được mở miệng hỏi: “Nàng vẫn cười, không phiền chứ?” Lâm Bích Tiên dừng lại, đưa tay xoa khóe môi chính mình, quay đầu nhìn hắc nhện: “Ta luôn luôn cười sao? Thực xin lỗi, thói quen. Trách không được ở đây lại nhanh có nếp nhăn như vậy.” Nói xong, lại không tự chủ được hướng hắc nhện nở nụ cười. Cảm thấy được chính mình tươi cười, nàng vội đưa tay kéo thẳng khóe miệng: “Ta cam đoan ta không bao giờ nở nụ cười nữa.” Liễu Diệc Thụ không biết sao cảm thấy trong lòng như bị kéo đau, đưa tay giữ hai tay nàng lại: “Không cần, nàng cười lên thực thân thiết, nhìn rất đẹp.” Tay nàng lạnh, mà tay hắc nhện nóng bỏng như lửa, một khi cầm, sẽ không muốn buông ra. Nàng muốn ấm áp, hắc nhện vừa vặn có thể cho nàng. Nắm hai tay thật không dễ đi, Liễu Diệc Thụ đành phải lưu luyến không rời buông một tay ra, nắm tay trái của nàng đi phía trước. Mười ngón tay đan lại, bàn tay nàng im lặng vững vàng nằm trong bàn tay hắc nhện. Từ gia đại đường, nhìn thấy Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ từ xa xa đi tới, Từ Tử Kỳ giải khai huyết ngủ cho Thượng Quan Lăng. Thượng Quan Lăng vừa tỉnh lại, phát hiện mình đang êm đẹp ngồi ở đại đường, trên người đã thay một chiếc áo khoác khác. Từ Tử Kỳ không làm gì với nàng chứ? Trí nhớ trở lại phía trước. Từ Tử Kỳ không hề kiêng kị lấy hết bảy bình độc được trên người nàng, tích thu toàn bộ bỏ vào người mình. Thượng Quan Lăng trợn tới mức trông mắt sắp rơi ra ngoài. Sau đó, Từ Tử Kỳ vô sỉ lại muốn hôn nàng. Nằm mơ đi! Thượng Quan Lăng nghiêng đầu tránh đi, lạnh lùng nói: “Ta không có hứng thú với một tên tiểu tử 14 tuổi.” Từ Tử Kỳ ngồi thẳng dậy, mặt đen như than: “Ta cũng không có hứng thú với một con nhóc 14 tuổi.” Người không có hứng thú? Người không có hứng thú sao vừa rồi mờ mịt say như vậy! Mắt ta chưa mù đâu, ta trừng chết người, trừng chết người! Từ Tử Kỳ lạnh lùng nhìn Thượng Quan Lăng một lúc lâu, đột nhiên đưa tay đẩy nàng xuống. “A — Từ Tử Kỳ, ta thành quỷ cũng sẽ không buông tha người!” Thượng Quan Lăng thét chói tai, Từ Tử Kỳ liền lao xuống, chậm rãi ôm nàng vào ngực. Dựa vào, huynh đệ, người cho là đang chơi nhảy Bungee sao? Từ Tử Kỳ ôm nàng, ánh mắt lợi hại gắt gao nhìn chăm chăm nàng: “Ta là ai?” “Từ Tử Kỳ.” Thượng Quan Lăng bị hắc nhện ôm, cũng không dám giãy dụa. “Không đúng.” Không đúng, người không phải Từ Tử Kỳ chẳng lẽ lại là Liễu Diệc Thụ? “Tên của ta là Giang Việt. Giang trong Trường Giang, Việt trong siêu việt.” Trường Giang Siêu Việt? Người trực tiếp kêu là Hoàng Hà không phải hơn sao. Thượng Quan Lăng đột nhiên hiểu được ý Từ Tử Kỳ khi nói những lời này. Sắc mặt của nàng lập tức trở nên lạnh như băng, đẩy hắc nhện ra, đi ra ngoài: “Mặc kệ người là Từ Tử Kỳ hay là Giang Việt, ta đều là Thượng Quan Lăng.” Nam chủ cùng nữ xứng, tuyệt không có khả năng. Thượng Quan Lăng đi không được hai bước, sau gáy tê rần, ngã đi. Từ Tử Kỳ đỡ nàng, cúi người, nói nhỏ một tiếng bên tai Thượng Quan Lăng: “Nếu người không an phận, ta sẽ không chỉ nhẹ tay thế này thôi đâu.” Đến gần đại đường, Lâm Bích Tiên buông tay Liễu Diệc Thụ. Ánh mắt Từ Tử Kỳ đảo qua hai người bọn họ cũng không nói gì, tiến lên kéo Lâm Bích Tiên đi. Liễu Diệc Thụ nhìn thấy Thượng Quan Lăng thay đổi quần áo, xem ra tình hình chiến đấu thảm thiết a. “Người không sao chứ?” Hai người đồng thời nhìn đối phương mở miệng hỏi. Liễu Diệc Thụ xấu hổ sờ sờ mũi, nói: “Chúng ta nhanh đuổi theo đi.” Nói xong, dẫn đầu cất bước đi. Thượng Quan Lăng chạy nhanh hai bước, đuổi kịp Liễu Diệc Thụ, hạ giọng nói: “Nhân lúc này hành động. Tên Từ Tử Kỳ keo kiệt, ngay cả khối ngọc bội cũng không chịu đưa cho ta. Chúng ta vẫn nên trực tiếp cướp bảo tàng đi.” Liễu Diệc Thụ trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Ngọc bội Từ gia, là tín vật đính ước đã nhiều thế hệ.” Thượng Quan Lăng nhún vai: “Ta biết, người không cần nhắc nhở ta mị lực của ta không đủ.” Trước cửa đá, Từ Tử Kỳ đột nhiên dừng bước. Lâm Bích Tiên dừng lại theo, khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy? Không mở được cửa sao?” Từ Tử Kỳ xoay người đối mặt Lâm Bích Tiên, cúi ngọc bội bên hông xuống, trình trọng giao cho Lâm Bích Tiên: “Tiên Nhi, nàng nguyện ý gả cho ta sao?” Lâm Bích Tiên đỏ mặt, nhận lấy ngọc bội, gật gật đầu. Thượng Quan Lăng ghen tị cào tường. Thiên, nàng mất cho hắc nhện hôn đầu tiên, thứ hai, thứ ba, thứ tư..... Vẫn chưa được gì, cứ nhiên để Lâm Bích Tiên dễ dàng đắc thủ! Mẹ nó, Lâm Bích Tiên bất quá mới chỉ bị Từ Tử Kỳ kéo tay vài cái, ôm thắt lưng vài cái! Nàng muốn làm thối đời cầu nam nữ này! Thượng Quan Lăng ánh mắt phun lửa giận, liếc mắt nhìn Liễu Diệc Thụ. Hắc nhện cúi đầu, hai tay nắm chặt run nhè nhẹ. Nàng mở tay hắc nhện ra, đem chủy thủ nhét vào trong tay hắc nhện, mê hoặc nói: “Đi, giết tên gian phu kia.” Liễu Diệc Thụ đứng bất động, tiếng nói khàn khàn: “Nếu hắc nhện chết, kịch bản sẽ loạn. Trò chơi sẽ không thể kết thúc đúng hạn.” Dựa vào, thời khắc mấu chốt nam nhân chính là không đáng tin cậy!

19. Chương 19

Bên kia, một đôi tuần nam mỹ nữ phi thường hài hòa phi thường ẩm áp ngồi ở quán ăn vặt, vừa ăn vừa thần nóng hôi hổi vừa nhìn pháo hoa sáng lóa mắt trên bầu trời, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau vài câu. “Pháo hoa thật đẹp, thật giống thực. Không nghĩ tới hiện nay trình độ kỹ thuật máy tính đã phát triển tới vậy.” Lâm Bích Tiên ngẩng đầu nhìn lên màn trời. “Pháo hoa có đẹp cũng không bằng nàng.” Liễu Diệc Thụ một tay chống cằm nhìn chăm chăm Lâm Bích Tiên. Lâm Bích Tiên quay đầu lại nhìn hắn, cười nói: “Lúc này lại lời ngon tiếng ngọt, trễ rồi.” “Không muộn. Chỉ cần nàng chưa lập gia đình, lúc nào cũng không trễ.” Liễu Diệc Thụ buông thìa trong tay, cầm tay Lâm Bích Tiên. Lâm Bích Tiên không cự tuyệt, mặc hắn nắm. “Huynh nói bọn họ đang làm gì?” Lâm Bích Tiên nhảm chán dùng tay khuất khuất nước canh còn lại trong bát. “Không biết, nhưng Thượng Quan Lăng khẳng định sẽ bị khi dễ thật sự thảm.” Giang Việt là người nào a? Phức hắc, hắc tâm hắc phế, ăn tươi nuốt sống người khác. Nữ nhân quảng hắc, cuối cùng cũng đều bị Giang Việt quảng. Lâm Bích Tiên cười cười, không nói tiếp. Lặng im một hồi, Liễu Diệc Thụ lại bắt đầu một đề tài: “Nàng làm việc gì?” Tìm hiểu thêm tin tức về nàng, như vậy cho dù ra khỏi trò chơi này, cũng có thể tìm đến nàng được. Lâm Bích Tiên ngẩng đầu liếc nhìn hắn, liền hiểu được hắn đang hỏi về công việc của nàng, nàng lại cúi đầu, chuyển chú nhìn vào bát, tươi cười có điểm bất đắc dĩ: “Đóng phim.” Liễu Diệc Thụ trầm mặc. Hắn không thích những ngôi sao trong làng giải trí, bị nhiễm rất nhiều thủ đoạn. Bề ngoài nhìn thanh thuần, sau lưng lại đầy thủ toan mưu mô. Hắn trước kia từng theo đuổi một nữ ngôi sao, kết quả sau khi nhìn thấu bộ mặt thật của cô ta liền chia tay. Thật sự không thể nhìn về bề ngoài để đánh giá người khác, giống như Lâm Bích Tiên ban đầu bề ngoài vô cùng hảo sắc, ai có thể nhận ra nàng ta mang khí chất nữ vương? Lâm Bích Tiên biết trong lòng Liễu Diệc Thụ nghĩ gì, rất nhiều người đều có thành kiến với các ngôi sao. Nàng không phải loại người như hắn tưởng tượng, nhưng nàng cũng không muốn giải thích. Không biết khi nào, lễ hội đã kết thúc. Lâm Bích Tiên đứng dậy nói: “Thời gian không còn nhiều, chúng ta cần phải trở về.” Gần canh ba, trên đường đã không còn người qua lại. Hai người một đường trở lại Từ gia. Liễu Diệc Thụ lên quan sát Lâm Bích Tiên, phát hiện nàng cho dù không nói lời nào, khóe miệng vẫn hơi hơi mỉm cười. Hắn nhìn không được mở miệng hỏi: “Nàng vẫn cười, không phiền chứ?” Lâm Bích Tiên dừng lại, đưa tay xoa khóe môi chính mình, quay đầu nhìn hắn: “Ta luôn luôn cười sao? Thực xin lỗi, thói quen. Trách không được ở đây lại nhanh có nếp nhăn như vậy.” Nói xong, lại không tự chủ được hướng hắn nở nụ cười. Cầm thấy được chính mình tươi cười, nàng vội đưa tay kéo thẳng khóe miệng: “Ta cam đoan ta không bao giờ nở nụ cười nữa.” Liễu Diệc Thụ không biết sao cầm thấy trong lòng như bị kéo đau, đưa tay giữ hai tay nàng lại: “Không cần, nàng cười lên thực thần thiết, nhìn rất đẹp.” Tay nàng lạnh, mà tay hắn nóng bỏng như lửa, một khi cầm, sẽ không muốn buông ra. Nàng muốn ẩm áp, hắn vừa vặn có thể cho nàng. Nắm hai tay thật không dễ đi, Liễu Diệc Thụ đành phải lưu luyến không rời buông một tay ra, nắm tay trái của nàng đi phía trước. Mười ngón tay đan lại, bàn tay nàng im lặng vững vàng nằm trong bàn tay hắn. Từ gia đại đường, nhìn thấy Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ từ xa xa đi tới, Từ Tử Kỳ giải khai huyết ngủ cho Thượng Quan Lăng. Thượng Quan Lăng vừa tỉnh lại, phát hiện mình đang êm đẹp ngồi ở đại đường, trên người đã thay một chiếc áo khoác khác. Từ Tử Kỳ không làm gì với nàng chứ? Trí nhớ trở lại phía trước. Từ Tử Kỳ không hề kiêng kị lấy hết bảy bình độc được trên người nàng, tịch thu toàn bộ bỏ vào người mình. Thượng Quan Lăng trợn tới mức tròng mắt sắp rơi ra ngoài. Sau đó, Từ Tử Kỳ vô sỉ lại muốn hôn nàng. Nắm mơ đi! Thượng Quan Lăng nghiêng đầu tránh đi, lạnh lùng nói: “Ta không có hứng thú với một tên tiểu tử 14 tuổi.” Từ Tử Kỳ ngồi thẳng dậy, mặt đen như than: “Ta cũng không có hứng thú với một con nhóc 14 tuổi.” Người không có hứng thú? Người không có hứng thú sao vừa rồi mờ hăng say như vậy! Mắt ta chưa mù đâu, ta trừng chết người, trừng chết người! Từ Tử Kỳ lạnh lùng nhìn Thượng Quan Lăng một lúc lâu, đột nhiên đưa tay đẩy nàng xuống. “A — Từ Tử Kỳ, ta thành quỷ cũng sẽ không buông tha người!” Thượng Quan Lăng thét chói tai, Từ Tử Kỳ liền lao xuống, chậm rãi ôm nàng vào ngực. Dựa vào, huynh đệ, người cho là đang chơi nhảy Bungee sao? Từ Tử Kỳ ôm nàng, ánh mắt lợi hại gắt gao nhìn chăm chăm nàng: “Ta là ai?” “Từ Tử Kỳ.” Thượng Quan Lăng bị hắn ôm, cũng không dám giãy dụa. “Không đúng.” Không đúng, người không phải Từ Tử Kỳ chẳng lẽ lại là Liễu Diệc Thụ? “Tên của ta là Giang Việt. Giang trong Trường Giang, Việt trong siêu việt.” Trường Giang Siêu Việt? Người trực tiếp kêu là Hoàng Hà không phải hơn sao. Thượng Quan Lăng đột nhiên hiểu được ý Từ Tử Kỳ khi nói những lời này. Sắc mặt của nàng lập tức trở nên lạnh

như băng, đẩy hấn ra, đi ra ngoài: “Mặc kệ ngươi là Từ Tử Kỳ hay là Giang Việt, ta đều là Thượng Quan Lăng.” Nam chủ cùng nữ xứng, tuyệt không có khả năng. Thượng Quan Lăng đi không được hai bước, sau gáy tê rần, ngất đi. Từ Tử Kỳ đỡ nàng, cúi người, nói nhỏ một tiếng bên tai Thượng Quan Lăng: “Nếu ngươi không an phận, ta sẽ không chỉ nhẹ tay thế này thôi đâu.” Đến gần đại đường, Lâm Bích Tiên buông tay Liễu Diệc Thụ. Ánh mắt Từ Tử Kỳ đảo qua hai người bọn họ cũng không nói gì, tiến lên kéo Lâm Bích Tiên đi. Liễu Diệc Thụ nhìn thấy Thượng Quan Lăng thay đổi quần áo, xem ra tình hình chiến đấu thảm thiết a. “Ngươi không sao chứ?” Hai người đồng thời nhìn đối phương mở miệng hỏi. Liễu Diệc Thụ xấu hổ sờ sờ mũi, nói: “Chúng ta nhanh đuổi theo đi.” Nói xong, dẫn đầu cất bước đi. Thượng Quan Lăng chạy nhanh hai bước, đuổi kịp Liễu Diệc Thụ, hạ giọng nói: “Nhân lúc này hành động. Tên Từ Tử Kỳ keo kiệt, ngay cả khối ngọc bội cũng không chịu đưa cho ta. Chúng ta vẫn nên trực tiếp cướp bảo tàng đi.” Liễu Diệc Thụ trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Ngọc bội Từ gia, là tín vật đính ước đã nhiều thế hệ.” Thượng Quan Lăng nhăn lại mày liễu: “Ta biết, ngươi không cần nhắc nhở ta mị lực của ta không đủ.” Trước cửa đá, Từ Tử Kỳ đột nhiên dừng bước. Lâm Bích Tiên dừng lại theo, khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy? Không mở được cửa sao?” Từ Tử Kỳ xoay người đối mặt Lâm Bích Tiên, cởi ngọc bội bên hông xuống, trình trọng giao cho Lâm Bích Tiên: “Tiên Nhi, nàng nguyện ý gả cho ta sao?” Lâm Bích Tiên đỏ mặt, nhận lấy ngọc bội, gật gật đầu. Thượng Quan Lăng ghen tị cào tường. Thiên, nàng mất cho hấn nộ hôn đầu tiên, thứ hai, thứ ba, thứ tư..... Vẫn chưa được gì, cứ nhiên để Lâm Bích Tiên dễ dàng đắc thủ ! Mẹ nó, Lâm Bích Tiên bất quá mới chỉ bị Từ Tử Kỳ kéo tay vài cái, ôm thắt lưng vài cái! Nàng muốn làm thật đôi cẩu nam nữ này! Thượng Quan Lăng ánh mắt phun lửa giận, liếc mắt nhìn Liễu Diệc Thụ. Hấn cúi đầu, hai tay nắm chặt run nhè nhẹ. Nàng mở tay hấn ra, đem chủy thủ nhét vào trong tay hấn, mê hoặc nói: “Đi, giết tên gian phu kia.” Liễu Diệc Thụ đứng bất động, tiếng nói khàn khàn: “Nếu hấn chết, kịch bản sẽ loạn. Trò chơi sẽ không thể kết thúc đúng hạn.” Dựa vào, thời khắc mấu chốt nam nhân chính là không đáng tin cậy!

20. Chương 20

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bản tác giả suy nghĩ thực sự là tình quái, trâu bò. Ghét nhất loại chuyện ủy thế ức hiếp người khác. “Dừng bước, dừng bước, xin các vị phát biểu cảm tưởng vài lời đã.” Tổng giám chế nóng nảy, điên cuồng hét lên trong radio. Cô gái trẻ tuổi xoay người, nhặt microphone lên: “Tôi có hai điểm. Thứ nhất, nữ xứng phối trí rất thấp, thấp như vậy làm sao đánh lại nữ chủ? Nữ chủ thiên hạ đệ nhất, cũng nên cho nữ xứng một nửa bản lãnh đó đi. Thứ hai, ai gặp phải nam chủ như vậy thật không hay ho.” Ngay sau đó truyền đến một giọng nam réo rắt: “Dù là nam nhân hay nữ nhân cũng đều không hay ho.” Cô gái phụ họa nói: “Chính vậy. Tôi đề nghị đặt ra cho người chơi kỹ năng tự sát.” Tổng giám chế chần chờ một hồi, xấu hổ nói: “Việc này... vẫn nên hỏi ý kiến nữ chủ một chút đi.” Giọng nữ tao nhã, lại mang theo mị lực bức người: “Chỉ có một nam chủ, nữ chủ không thể nào chọn lựa, rất thống khổ.” Cảm tưởng điều tra xong cũng không thể làm theo, làm sao có thể cất bỏ nhân vật nam chủ được. “Được, tôi sẽ thỏa mãn tâm nguyện của mọi người. Kết cục của trò chơi sẽ do mọi người tự định đoạt.” Giang Việt mở miệng, trong thanh âm lộ ra khí phách đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Trò chơi này, hấn nắm chắc. Bọn họ chơi như thế nào, cũng đều không thoát khỏi lòng bàn tay hấn. Hấn không ngại lại làm cho bọn họ chết thêm một lần nữa. Thời gian quay trở lại trước lễ hội đốt lửa, bốn người đang dùng bữa tối. Lâm Bích Tiên bằng vào thân thủ thiên hạ đệ nhất của nàng, chế trụ Từ Tử Kỳ, dí đầu hấn trên bàn, sau đó Thượng Quan Lăng đem Tả Công Tấn hòa vào trong trà, đổ hết vào miệng hấn, ngay cả một lá trà, bọt trà cũng không để thừa. Liễu Diệc Thụ đem Từ Tử Kỳ cả người vô lực cột vào trên ghế. Thượng Quan Lăng đứng ở giữa, vung tay hướng hai bên trái phải Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ: “Hai người các người đánh hấn trước, nhớ kỹ phải chừa lại mặt của hấn. Toàn thân hấn, cũng chỉ có mặt có thể nhìn. Loại này muốn đánh người không có đánh người, muốn tính cách không có tính cách, còn suốt ngày kỳ thị phối hợp diễn, cả vạn nam nhân, thật không hiểu vì sao lại có thể tuyển hấn làm nam chủ ? Hai người các người đều có võ công trụ cột, trăm ngàn đừng đánh chết hấn ngay lập tức. Cũng đừng dùng vũ khí, tay không đánh cho nửa chết nửa sống là được.” Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ gật đầu, lắc lắc cổ cùng cổ tay, cười gian tiến lên: “Hắc hắc hắc.....” Từ Tử Kỳ liếc nhìn, nhấm mắt. Thượng Quan Lăng đi ra ngoài cửa. Trường hợp bạo lực chảy máu, nguy hại thể xác và tinh thần nhóm đóa hoa của tổ quốc, toàn bộ bỏ qua. Chờ tới

khi Thượng Quan Lăng trở về, Từ Tử Kỳ mình đầy thương tích, hai mắt vẫn nhắm, y phục đều bị xé rách. Thượng Quan Lăng tiến lên lại thấy, ân, trên ngực hắn có một dấu móng tay thật dài, thật sắc? Lâm Bích Tiên khi nào thì lại giống như người đàn bà chanh chua vậy? Nàng nghi hoặc, ánh mắt chuyển hướng Lâm Bích Tiên. Lâm Bích Tiên nhanh chóng lắc đầu: “Ta không cào hắn.” Thượng Quan Lăng nhú mày nhìn Liễu Diệc Thụ nói: “Người không phải nam nhân a? Cứ nhiên học phụ nữ cào người khác! Biến thái!” Liễu Diệc Thụ ủy khuất giơ tay cho nàng xem: “Không phải ta. Ta luôn luôn thích sạch sẽ, người xem, ta cũng không để móng tay. Là lúc chúng ta đánh hắn, con mèo lớn mà Từ gia nuôi lao tới cào hắn. Nhất định là bình thường làm nhiều việc ác, ngay cả con mèo cũng không buông tha!” Nói xong, còn có hai tiếng mèo kêu vang lên hợp với tình hình, “Meo meo ô, meo meo ô”, giống như đang nói “Đúng vậy, đúng vậy”. “Đã biết, đã biết.” Thượng Quan Lăng không kiên nhẫn vẫy tay bảo Liễu Diệc Thụ cùng Lâm Bích Tiên lui ra phía sau, lấy ra vật gì đó vẫn giấu phía sau. Từ Tử Kỳ bỗng nhiên mở hai tròng mắt, ánh mắt tàn nhẫn bắn về phía Thượng Quan Lăng. “Lang nha bỗng?” “Người không phải nói không cho dùng vũ khí sao?” Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ đồng thời mở miệng. Thượng Quan Lăng lắc lắc tay, ước chừng lực đạo vừa phải, vung thẳng một bỗng vào mặt Từ Tử Kỳ: “Đó là các người. Ta là một thiếu nữ tay trái gà không chặt, không dùng vũ khí sao được?” Từ Tử Kỳ bị đánh khuôn mặt nghiêng sang một bên, lưu lại một vết máu dài. Thượng Quan Lăng nắm cằm của hắn, cẩn thận dò xét mặt hắn, đổi phương hướng đứng vững, vừa lòng nói: “Đem mặt soái ca đánh thành đầu heo chính là có cảm giác thành tựu.” Khi nói chuyện lại vung bỗng. Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ nhìn Từ Tử Kỳ máu chảy đầm đìa mặt, không tự giác lui về phía sau từng bước. Nữ xứng ác độc, nguyên lai thể hiện tại trên mặt. Thượng Quan Lăng dừng tay, nghỉ ngơi một hồi: “Từ Tử Kỳ, ta cũng không giết người. Người làm cho ta đổ máu thất khiếu mà chết, ta liền đánh người bảy phát. Bất quá khi đó người có còn cái răng nào không, ta cũng không dám cam đoan.” (thất khiếu gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng)

Má ơi, còn muốn đánh. Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ nhìn nhau, tay trong tay chạy ra khỏi cửa. Nghe thấy bọn họ đi rồi, Thượng Quan Lăng đột nhiên ném lang nha bỗng, đưa tay sờ lên ngọc bội của Từ Tử Kỳ: “Người đem cái này đưa ta, ta cùng người liên xí xoa.” Đỉnh ước tín vật, nàng nhất định phải lấy được. Từ Tử Kỳ cười lạnh: “Người nằm mơ.” Thượng Quan Lăng ngẩng đầu liếc mắt nhìn mặt của hắn một cái, nhặt lang nha bỗng lên, đập nhẹ nhẹ vào lòng bàn tay: “Đại ca người đừng nở nụ cười, gương mặt này cười như yêu quái vậy.” Một bỗng hung hăng đập xuống đầu, Từ Tử Kỳ chỉ nghe “Bình –” một tiếng, đầu gục xuống, mắt thấy đầy sao. Hừ hừ, ta cũng không tin đem người đánh thành đầu heo, người còn không chịu nghe ta. Đứng ở ngoài cửa nói chuyện phiếm, Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ nghe được tiếng vang, vội chạy vào. Lâm Bích Tiên chỉ thấy Từ Tử Kỳ trên đầu bị đâm một lỗ, đầy mặt đều là máu, so với phim kinh dị còn khủng bố hơn. Vội vàng bảo Liễu Diệc Thụ tìm chút thuốc cầm máu cùng băng gạc lại. Nàng vừa băng bó cho Từ Tử Kỳ vừa nói với Thượng Quan Lăng: “Lăng Lăng, người xuống tay cũng thật ngoan độc. Dù sao cũng phải chờ chúng ta mở cửa đá ra rồi hãy giết chết hắn chứ?” Đang băng bó, nàng đột nhiên nhảy dựng lên, nắm tay phải Từ Tử Kỳ thét chói tai: “Ai làm, ai làm?! Lòng bàn tay bị đâm xuyên thế này, làm sao ấn dấu tay?!” Không lấy được bảo tàng, trò chơi này không chấm dứt được, bọn họ sẽ bị nhốt bên trong. Ba người gấp đến độ xoay quanh, Từ Tử Kỳ cười lạnh, còn có thể là ai làm? Lâm Bích Tiên vẫn còn thét chói tai, Liễu Diệc Thụ màng tai đau đớn từng đợt, chịu không nổi mở miệng: “Tiên Nhi nàng đừng kêu, ta cam đoan nàng chỉ cần đứng thét đạo diễn, đạo diễn khẳng định sẽ cho nàng qua.” “Thật vậy chăng?” Lâm Bích Tiên không kêu nữa, hồ nghi nhìn hắn. “Thật sự.” “Đừng vội, mau đến Hạ Thành đi, thử xem chương án còn dùng được hay không.” Lâm Bích Tiên lại khôi phục khí phách nữ vương, trấn định tự nhiên chỉ huy nói. Liễu Diệc Thụ định khiêng Từ Tử Kỳ lên, nhưng hắn là nhược thụ, không khiêng nổi. Thượng Quan Lăng không kiên nhẫn nói: “Khiêng làm gì? Lôi hắn theo là được.” Phía sau một đường vết máu, cánh tay Từ Tử Kỳ bị trói lại rồi. Lâm Bích Tiên lo lắng đến kéo cổ áo hắn, động tác tuy rằng rất nhẹ nhàng, nhưng khả năng chưa tới cửa đá, Từ Tử Kỳ đã bị siết chết nghẹn rồi. Ba người chỉ lo đi phía trước, lại không chú ý tới. Vừa tiến vào khu vực Hạ Thành, Từ Tử Kỳ dùng vết máu, bắt đầu dùng phương pháp quỷ dị hành động. Cẩm địa của Từ Gia Bảo, sao có thể để cho các người tùy tiện giết người của Từ gia? Lâm Bích Tiên đi mãi, cảm thấy không thích hợp, đã quẹo trái đến năm lần, sao còn chưa tới a? “Tiên Nhi, nàng xem thạch bích kia có phải đang chuyển động?” Liễu Diệc Thụ vươn ngón tay thẳng phát run. “Ồ, Tiên Nhi tỷ tỷ, chúng ta xong rồi, tỷ xem dưới chân.” Lâm Bích Tiên nghe Thượng Quan Lăng nói lập tức cúi xuống xem. Huyết sắc bát quái ngũ hành trận, bốn người rơi vào trong trận pháp. Không đúng, là ba người. “A, sao trên tay ta chỉ còn quần áo? Từ Tử Kỳ đâu?” Liễu Diệc Thụ nhìn bộ quần áo rách nát trên tay, khóc không ra nước mắt. Thượng Quan Lăng chỉ cảm thấy phía sau lưng giống như bị kim đâm,

nhưng nàng không dám quay đầu nhìn Từ Tử Kỳ. Nàng cắt một bộ áo khoác của Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ đều phải đòi lại đủ. Hiện tại đánh cho mặt hấn thành đầu heo, chính mình, nhất định sẽ phải chết còn đầu heo hơn so với đầu heo. Liễu Diệc Thụ thập phần hiểu rõ thủ đoạn biến thái của Giang Việt, biến thái tới mức nào? Chơi đùa những người phụ nữ mà hấn thích xong, Giang Việt lại còn tới nói với hấn, tôi đã thay cậu ném bọn họ đi rồi, những người phụ nữ đó đều không thích hợp với cậu. Còn không xứng đôi bằng tôi với cậu đâu. Lời này làm cho Liễu Diệc Thụ ngày hôm đó về nhà bắt đầu phát sốt, một tháng gặp ác mộng, công việc không nói tới. Hấn xuất viện, Giang Việt gọi điện thoại tới, đa tạ đa tạ, chuyện hợp tác với Đỗ Tường Hoàn, công ty tôi đã nhận được. Tiểu nhân ti bỉ vô sỉ! Hiện tại nhớ tới việc này, lòng vẫn còn sợ hãi. Cho nên hấn chỉ có thể lựa chọn bán đứng Thượng Quan Lăng, vì bảo toàn Tiên Nhi, cùng chính hấn. Không chờ Liễu Diệc Thụ mở miệng, Từ Tử Kỳ liền nhìn thấu tâm tư của hấn, tuy rằng Liễu Diệc Thụ đối với hấn vẫn tồn tại thành kiến, nhưng coi như bằng hữu, cũng có thể chiếu cố. Hấn gian nan mở miệng nói chuyện, bởi vì đầu bị băng giống như xác ướp: “Tiên Nhi cùng Liễu Diệc Thụ, ta liền đại nhân đại lượng buông tha các người.” Sẽ không cho các người chết một cách thống khổ. Liễu Diệc Thụ nghe nói mừng rỡ, tay nắm Lâm Bích Tiên còn chưa đi ra khỏi trận pháp, lòng bàn chân đau đớn một trận, đột nhiên xuất hiện hai con rắn độc, nháy mắt cắn trúng hấn cùng Lâm Bích Tiên. Con rắn cắn Liễu Diệc Thụ là loại cực độc, lúc độc phát, toàn thân hấn như biến hình, co lại như một khối thịt cầu. Con rắn cắn Lâm Bích Tiên coi như tốt hơn, chỉ là thân thể của nàng bị đứt thành từng miếng, cánh tay trái vừa vặn bị đứt lìa. “Đi, đem tay trái của Lâm Bích Tiên đến đây cho ta.” Từ Tử Kỳ ngồi trên xe lăn không biết lấy ở đâu ra, ra lệnh cho Thượng Quan Lăng. Thượng Quan Lăng biểu tình thực vận vẹo, cảnh tượng kia khiến nàng sắp phát điên rồi. Cũng không thể dự đoán kết cục của nàng sẽ ra sao. Đã hoàn toàn ngây ngốc, Thượng Quan Lăng giống như người máy văng theo chỉ thị của Từ Tử Kỳ, cầm cánh tay cụt theo Từ Tử Kỳ đi tới trước cửa đá. Ấn lên chuông ấn, cửa đá ầm ầm mở rộng, Thượng Quan Lăng chờ mũi tên xuyên tim nàng giống như Lâm Bích Tiên lúc trước. Nhưng mà không có! Từ Tử Kỳ đi ở phía trước, dùng thanh âm không hề có cảm tình nói: “Nơi này chỉ có thể gây ra một cơ quan. Nữ chủ đã chết. Cho nên người muốn chết, chỉ có thể chờ ta giết.” Nói xong lời cuối cùng, chuyển xe lăn, khiêu khích nhìn Thượng Quan Lăng. Cho dù gương mặt của hấn giấu dưới tầng tầng băng gạc, Thượng Quan Lăng biết, kia nhất định biểu tình độc ác, tựa tiểu phi tiểu, đáng đánh đòn. Đáng thương nữ xứng, ngay cả bị người yêu phản bội, một tên xuyên tim, kiểu chết đẹp dễ này, cũng là độc quyền thuộc về nữ chủ. Thượng Quan Lăng, người chờ bị ta hung hăng làm nhục đi! Thượng Quan Lăng biết, trong lòng Từ Tử Kỳ hiện tại khẳng định nghĩ như vậy. Cùng lắm thì là lăng trì, bị tróc thịt ,lột da, để cho Từ Tử Kỳ cũng đục một lỗ trên đầu nàng. Bất ngờ là, Từ Tử Kỳ đưa cho nàng hòm thuốc, bảo nàng băng bó vết thương cho hấn. Thượng Quan Lăng có học qua một khóa sơ cứu ở trường học, kỹ thuật băng bó cũng không tệ lắm. Nàng vừa rửa sạch máu trên người Từ Tử Kỳ, vừa cảm thán Lâm Bích Tiên cùng Liễu Diệc Thụ xuống tay thật sự là quá độc ác, ngay cả Phân Thân Thác Cốt Thủ, Ẩm Nhiên Tiêu Hồn Chưởng cũng đều dùng tới. Hầu Tử Thâu Đào có dùng tới hay không? Thượng Quan Lăng không dám kiểm tra, Từ Tử Kỳ chỉ bảo nàng xử lý thân trên. Còn dám kiểm tra sao? Nửa đời sau khẳng định chỉ có thể trôi qua trong đau đớn. Thượng Quan Lăng cầm móng tay trên ngực Từ Tử Kỳ, khiến hấn phải hít mạnh một hơi. “Từ Tử Kỳ, người bình thường không rèn luyện sao? Cơ ngực không có còn chưa tính, ngay cả cơ bụng cũng chỉ có hai mũi, người không phải nam nhân a?” “Thân thể này, hiện tại chỉ có 14 tuổi.” Từ Tử Kỳ ảm đạm nói. Nữ nhân này tuyệt đối là đang âm thầm trả thù, chọc hấn đau quá. Thượng Quan Lăng ưỡn ngực đắc ý: “Mọi người đều 14 tuổi, người xem so với người ta phát dục tốt hơn nhiều!” Từ Tử Kỳ ánh mắt vòng vo vài vòng trên người nàng, cuối cùng dừng lại ở bộ vị nào đó, híp mắt nói: “Nhỏ quá không rõ.” Ta x người nha ! Thượng Quan Lăng tay phải vung một bạt tai, cổ tay lại bị Từ Tử Kỳ bắt được. Từ Tử Kỳ kéo nàng. Hai người chậm rãi tới gần. Thượng Quan Lăng tay trái lấy thế sét đánh không kịp bưng tai thành công tạt vào mặt hấn một cái: “Đã bị thương thành như vậy còn không đành lòng!” Bởi vì một cái tát này, miệng vết thương của Từ Tử Kỳ vỡ ra, một lần nữa lại phải bôi thuốc băng bó. Kỳ thật Thượng Quan Lăng không cần phải kích động như vậy, cho dù Từ Tử Kỳ muốn hôn nàng, hai người trong lúc đó còn cách tầng tầng băng gạc thật dày. Nhưng là nàng không phục, quỹ hẹp hòi, không cho ngọc bội còn muốn chiếm tiện nghi, không có cửa đâu! Trong lúc Thượng Quan Lăng xử lý miệng vết thương, Từ Tử Kỳ mở tảng bảo. Vẫn là khóa mật mã, dựa vào! Mật mã chỉ có nam chủ biết, đây là quyền lợi Giang Việt đặt ra cho nam nhân. Rõ ràng chính là khi dễ nữ nhân! Thượng Quan Lăng xử lý xong miệng vết thương, đứng thẳng dậy, lau khô hai tay. Thấy Từ Tử Kỳ lấy từ trong rương ra một bộ gậy y đồ thẩm. Về phần miêu tả vẻ đẹp của gậy y, chỉ cần dùng một từ chủ đạo, rực rỡ. Đủ để sánh với mỹ mạo của Thượng Quan Lăng. Đáy hòm còn có một khối ngọc bội giống khối ngọc bội của Từ Tử Kỳ như đúc. Bất quá càng thêm hiểu rõ, kia mới chính là tín vật thực sự mà Từ Gia Bảo truyền lại cho đời sau. Từ Tử

Kì cầm lấy ngọc bội dưới đáy hòm, nhắm vào lỗ nhỏ trong mặt thất, ngọc bội đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ. Ba chữ tối tục di động trong không khí. Từ Tử Kì tay trái lấy gả y, tay phải lấy ngọc bội, hần nói: “Ta yêu nàng, Thượng Quan Lăng. Chúc mừng nàng lên chức nữ chủ.” Ai nói nữ chủ nhất định phải bị nữ xứng ác độc giết chết? Ai nói nam chủ nhất định sẽ không yêu thương nữ xứng? So với kết cục quang đời sống cô độc còn lại, thị trường vẫn càng hoan nghênh kết cục đại đoàn viên. JJ suy diễn, còn có một kết cục đoàn viên. Bởi vì tiểu thuyết, còn có một vị tác giả, tên Timoffy. HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-doc-nu-xung>